

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

QUEENS & KNIGHTS:
A MAFIA ROMANCE | BOOK 2

The background of the cover features a close-up of a hand with extensive black tattoos, including a large skull on the back. The hand is holding a black handgun. The scene is set against a dark, textured background with some green foliage at the bottom.

Danica's
REVENGE

M KAY NOIR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Danica'nın İntikamı

Kraliçeler ve Şövalyeler Kitap 2

M Kay Noir

Danica'nın İntikamı (Üçüncü Baskı) Telif

Hakkı @ M Kay Noir 2024

Danica'nın İntikamı, İlk baskı 2023 Kapak

Tasarımı @ EB Creatitions

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için mkay@mkaynoir.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Karanlıkta güzellik bulanlar ve henüz bakmayı d    nmemi   olanlar i  in
  
(ve sonunda ne t  r ahlaksızca   eyler yazdı  ımı    renen sevgili kocam
i  in)

İçindekiler

1. [Kitap Çalma Listesi](#)
2. [1. Katliam](#)
3. [2. İş Dünyası](#)
4. [3. Diz çökmek](#)
5. [4. Kontrollü](#)
6. [5. Kardeşim](#)
7. [6. Okullu](#)
8. [7. Bakım Sonrası](#)
9. [8. Hizmet](#)
10. [9. Baştan Çıkarma](#)
11. [10. Sızmış](#)
12. [11. Patlama](#)
13. [12. Çift Taraflı](#)
14. [13. Blindsided](#)
15. [14. Yalancılar](#)
16. [15. İtirafılar](#)
17. [16. Kayıp](#)
18. [17. Hazırlık](#)
19. [18. Saldırı](#)
20. [19. Koruyucu](#)
21. [20. Kraliçe](#)
22. [21. Sonrası](#)
23. [22. Canlanma](#)
24. [Sonsöz](#)
25. [23. Sonsuza dek](#)

26. [24. Arzular](#)
27. [25. Hediyeler](#)
28. [26. Doyumsuz](#)
29. [M Kay Noir'dan daha fazlası](#)
30. [Yazar Hakkında](#)

Bir Uyarı

Bu kitap sadece yetişkinlere yöneliktir. Rıza gösteren yetişkinler arasında sıklıkla grafik sahneler içerir.

Tam TW/CW listesi için [yazarın web sitesine](#) bakınız (sayfa içi ve sayfa dışı bahsedenler).

Bu kitabın herhangi bir noktasında kendinizi güvende hissetmezseniz, lütfen ara verin ve devam etmek isteyip istemediğinizi düşünün.

Akıl sağlığı önemlidir.

Kitap alma Listesi

[Spotifydinleyin](#) 'da (ayrıca mkaynoir.com/danica üzerinden)

1. *Hayloft II*, Mother Mother
2. *Lonely Boy*, The Black Keys
3. *Yıkılmaz*, Welshy Kolları
4. *21 Yaşında Özgürlük*, Jack White
5. *Honey (Are U Coming?)*, Maneskin
6. *Seni Parçalayacak*, İntikam İstiyor
7. *Bu Modern Aşk*, Bloc Party
8. *Dark Necessities*, Red Hot Chili Peppers
9. *Hükmen mağlup*, Chevelle
10. *Lydia*, Çok Şüpheli
11. *Anla artık*, Kraliyet Kanı
12. *Senin Yerinde Olsaydım*, Hırsızlardan Başka Bir Şey Değilim
13. *Yıpranmış*, Çıplak ve Ünlü
14. *Outta My Mind*, Des Rocs & The Cobra
15. *Scared Together*, Silversun Pickups
16. *Nina Cried Power*, Hozier & Mavis Staples
17. *Sen*, Arid
18. *Doing it to Death*, The Kills
19. *İçinde Bulunduğumuz Bu Karışıklık*, PJ Harvey & Thom Yorke
20. *İdentikit*, Radiohead
21. *Smells Like Teen Spirit*, Malia J

Katliam

DANICA...

V a r d ı ğ ı m ı z d a Fera malikanesinin kapıları ardına kadar açıldı. Asla açık olmazlar, bu şekilde değil. *Hay sikeyim.*

Acele etmemiz gerektiğine dair çağrıyı aldığımızdan beri ellerimi üçüncü kez pantolonuma siliyorum ama ellerim hâlâ nemli. Sağ dizim sanki hiç komut vermemişim gibi huzursuzca vurmayı reddediyor.

Kaosun tüm işaretleri apaçık ortada ama yine de bunun gerçekten yaşanmadığına dair bir umuda tutunuyorum.

Sessizliğin içinde yankılanan tek ses çakıl taşları üzerindeki lastiklerin çıtırtısı, midemde düğümlenen endişeyi artırıyor. "Acele et Carlo," diye ısrar ediyorum şoföre. Ama bunun bir anlamı yok; Dante evde değil, artık değil.

Kapıdaki görevliler bizi ciddiyetle başlarını sallayarak içeri alıyor, iş arkadaşlarına yorumlamak istemediğim bakışlar atıyorlar. Hepsinin yüzü aynı şeyi söylüyor: Çok geç kaldık.

Ama ben bunu biliyorum.

Bizi aradıklarında artık çok geçti.

Keşke Dante'ye son sözlerim "siktir git" olmasaydı, çünkü bu sabah beni zorla ofisinden kovdu ve kapıyı suratıma kapattı.

Pişmanlık duymanın bana bir faydası yok, şimdi ne *yapacağım? Odaklan, Danica.*

Dayanılmaz yolculuk nihayet sona eriyor ve Carlo minibüsü tamamen durduramadan dışarı fırlıyorum, neredeyse takılıyorum ama dengemi korumayı başarıyorum.

"Bayan Matthews, lütfen dikkatli olun! Sizi güvende tutmak zorundayım!" diye bağırان geniş göğüslü İtalyan, bugün bilmem kaçınıcı kez arkamdan bağırıyor. Her zaman beni korumanın onların görevi olduğunu söylüyorlar. *Peki ya Dante? Onu neden korumadılar?*

Hepsi çok fazla. Böyle bir durumla başa çıkmak devlet okulu eğitimimde tam olarak işlenmemiştir.

Gözyaşları beni boğmakla tehdit ediyor, ama onları uzak tutmak için dudağımı ısıyorum, duyguları aşağı itiyorum. Ağlamak bunu düzeltmeyecek.

Ben girişe doğru koşarken evin dışında yeni yüzler dolaşıyor. Acil İtalyanca ve kısık sesle İngilizce bağırırlar ama ben hiçbirini anlamıyorum. Dante'yle birlikte Fera malikânesine taşınalı dört ay oldu ama aşırı düşünen beynimin şu anda işleyebileceği İtalyanca miktarı çok az ve bu miktar da sıfır.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, içeriği iterken. Sert tavrım önümdeki manzara karşısında anında parçalanıyor. Annemler dışarıdayken kardeşlerimin gizlice izlediği gangster filmlerinden fırlamış gibi.

Normalde tertemiz olan fuayede tam bir katliam yaşanıyor. İki figür cilalı taş zeminde kıpırdamadan yatıyor, ayrı kan havuzları birleşiyor.

Ne yazık ki onları tanıyorum; Marco ve Gio, Dante'nin iki muhafızı. Boyunlarının doğal olmayan açısı ve sineklerin çoktan toplanmaya başlamış olması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. *Onlar ölmüş!*

"Bayan Matthews." Tanıdık bir ses dikkatimi sağa çeviriyor ve beni en başta hiç görmemiş olmayı dilediğim cesetlerden başka tarafa bakmaya zorluyor.

Rahatlamış bir şekilde kollarımı yaşlı adama doladım, onu hayatta gördüğüm için minnettarım. Hayatta ama yara almamış. "Emilio, Tanrı'ya şükür. Ne oldu?" Dante'nin ikinci adamına yaralarının durumunu soruyorum.

Dante'nin daha önce sadece "Doktor" olarak tanıttığı adam Emilio'nun bacağındaki kurşun yarasına dikiş atmaya hazırlanıyor. Dante bir keresinde, uzun boylu, sırık gibi, saçları dökülmüş yaşlı adamın Gio'nun kolundan bir mermi çıkarmasını izlediğimde, onun sağduyu konusunda uzmanlaşmış olması dışında diğer doktorlar gibi olduğunu söylemişti. O zaman, bu doktorun gördüğüm en uzun parmaklara sahip olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum...

"Onları durdurmaya çalıştık, Bayan Matthews. Ama sayıları çok fazlaydı. Nasıl oldu bilmiyorum ama tüm güvenlik önlemlerini biliyorlardı.

-" Doktor kötü görünen yaraya daha fazla dezenfektan dökerken Emilio irkilir.

Midem bulanıyor ve o uzun parmaklar işlerini yaparken bir an için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Dante nerede?" Fazla bir anlamı olmadığını bildiğim halde soruyorum. Emilio başını yavaşça sallıyor. "Bilmiyorum."

"Bunu kim yaptı?"

"Bilmiyorum. İtalyandılar. Ama kim olduğunu bilmiyoruz... Ya da neden olduğunu." Emilio başını öne eğer. "Patronu koruyamadık; üzgünüm."

Yine de akla yatkın değil. "Genelde kendini korumakta oldukça iyidir. Ne oldu lan?" Ellerimi pantolonuma silerek yüksek sesle merak ediyorum.

"Bugün bir şeyler yanlıştı. Don Fera karşı koymadı bile. O-" Emilio başka kelime bulamıyor ve ben de buna seviniyorum, çünkü daha fazlasını duyamıyorum. Dehşet göğsümde zonkluyor, sarsılmaz bir kötü his gibi enseme çekiştiriyor.

"Teşekkür ederim, Emilio. İyi olmana sevindim." O iyi değil ama "hayatta" kelimesini söylemeye dilim varmıyor. *Hayatta olmana sevindim.*

Dante'nin çalışma odasına, onun güç mabedine giderken kimse beni durdurmuyor. Artık kutsal görünmüyor - tam bir karmaşa. Kırık camlar, dökülmüş kahve, mobilyalarda kurşun delikleri... büyük ahşap masanın önündeki halıda bir kan birikintisi var. Umarım Dante'nin değildir ama muhtemelen öyledir.

Her şey *yanlış* görünüyor. Suç mahallini işaretleyen polis bandı yok, parmak izi için toz alan adli tıp yok. Feras'lar sorunlarıyla böyle başa çıkmaz.

Kafamda bir sürü soru dönüp duruyor ama hiçbiri mantıklı gelmiyor. Keşke bu sabah Dante'nin aklından neler geçtiğini bilseydim - beni açıklama yapmadan öylece gönderecek kadar canını sıkın neydi? Bir şeyler olduğunu biliyor olmalıydı.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve çok kısa bir süre önce beklenmedik davetsiz misafirlere karşı hiçbir direnç göstermeyen ağır tahtaya yaslanıyorum.

Endişe safra gibi ağzıma doluyor ve midemdeki düğüm sıkışıyor. Artık onu uzak tutmak mümkün değil ve ben

yıkılır, hıçkırır hıçkırır ağlar. *Tanrım, Dante. Lütfen hayatta ol. Lütfen.*

Dövmeli tanrı benim tüm dünyam oldu; onsuz bir hayat düşünemiyorum. Düşünmek de istemiyorum. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Burası Dante'nin bölgesi, benim değil. Ben sadece bir öğrenciyim.

Birkaç ay öncesine kadar elime silah bile almamıştım. Elbette, Dante gardiyanlardan birinden ders almam için ısrar etti ve birkaç mermi attım. Aslında oldukça iyi bir nişancıyım, Gio'ya göre *doğuştan* yetenekliyim. Ama şövalyemi benden alan kişiyle boy ölçüşmem.

Sırtım hâlâ kapıya dayalı, yere oturana kadar aşağı kayıyorum, daha önce Dante'nin diz çöküp iyi bir çocuk gibi amımı yaladığı yere. Ama oda artık boştu.

Tüm bu aciliyete rağmen ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kötü adamın kendisi, büyük Don Fera, o gece beklenmedik bir şekilde iş yerime gelene kadar, 24 yıllık hayatım büyük ölçüde masumiyet içinde geçmişti, pahalı ayakkabıları ve dramatik yüzükleri, kaslı vücuduna mükemmel bir şekilde uyarlanmış kıyafetleriyle her zamanki gibi gösterişliydi.

Ama şu anda bir plan yapmak, kötü adamlarla savaşmak, içeri dalıp beni kurtarmak için burada değil. Kim bilir nerede, ona ne yapıyorlar. Dante'nin hayatı için eski *kara* filmlerden gelmeyen çok az referans nokta var.

Elbette, kapalı kapılar ardında katı Domme'yi oynuyorum. Günün sonunda patron şapkasını astığında Dante'nin zevkinin her zerresini alır ve sahiplenirim. Ama işle ilgili konularda, uzak durdum. O da bundan emin. *Senin* incinmene *izin veremem*, derdi hep. *Seni de kaybetmek istemiyorum*. Ve şimdi bak, kaçırılan kişi o.

Kaçırılan. Kaçırılan birini hiç tanımadım. Bu kelime yabancı geliyor, sarsıcı. Aklımdan çıkarıyorum; çok tatsız. Kaçırılan insanların başına iyi şeyler gelmez. *Zavallı oğlum*.

Şu anda Dante'nin güçlü kollarının beni sardığını, parmak uçlarıma kadar kaldırdığını ve beni derinden öptüğünü hissetmek için neler vermezdim. Lütfen boşalmasına izin vermem için bana yalvarırken o misk kokulu kolonyasını içime çekmek için... Ama bu sefer sorumlu olan ben değilim.

Dante bu sabah beni evden dışarı çıkmaya zorlarken (hem de çok kaba bir şekilde), kendimi sevgili oğlumun

her zaman bana geri döndü. Hazır olduğunda, ikimize de benim olduğunu hatırlatan güzel tasma dışında çıplak olarak dizlerinin üzerinde (kelimenin tam anlamıyla) sürünerek geri dönerdi.

Ne muhteşem bir manzara. 1.75 boyunda evcilleştirilmiş bir Kral size doğru sürünüyor, zümrüt yeşili gözlerinden arzu akıyor ve kalın, arkaya taranmış saçlarından bir bukle alnının üzerinden çözülürken size (ve sadece size) kilitleniyor. Başka kimse onu böyle görmüyor. *Ya onu bir daha böyle göremezsem?*

Hayır, kapa çeneni. Kapa çeneni! Kafamdaki aptal yarışma programı sunucusu neden hep böyle kaltak?

Arkamdaki kapı hafifçe vuruluyor ve beni şimdiki zamana geri **d ö n m e y e** zorluyor.

Diğer taraftan seslenen Carlo'nun sesiydi. "Bayan Matthews?" diye temkinli bir şekilde soruyor.

Sesimi sabit tutmaya çalışarak yüzümdeki yaşları siliyorum. "Bir saniye."

Ayağa kalkmadan önce çalışma odasındaki dağınıklığa, yerdeki kana bir kez daha bakıyorum. Her nasılsa, Dante'nin masasının üzerindeki küçük zen bahçesi mücadeleden zarar görmeden kurtulmuştu, huzurlu çakıl taşı pürüzsüz yüzeyi ve sakın titreşimleriyle benimle alay ediyordu.

Merak etme bebeğim, seni bulacağım, diye yemin ediyorum kapıyı açarken.

Benden başka kimse Don Fera'nın bedenine elini süremeyecek.

Hiç kimse.

İki hafta önce.

İş Dünyası

DANTE...

Çıplak ellerimle dizüstü bilgisayarı ikiye ayırmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. *Sadece nefes al, Dante.*

Dördüncü kez ekranımdaki sayılara bakıyorum, toplamı olmayan sütunları toplamaya çalışıyorum. *Bu hiç iyi değil, hiç iyi değil.*

"Burada neler oluyor Luigi?" Yavaşça konuşuyorum, elim ayağım birbirine dolanıyor, derimden sızıp beni yutmakla tehdit eden öfkemi geri iterken sesim zorlanıyor.

Muhasebeci hızla göz kırpmıyor, gözlüklerinin kalın çerçeveleri boncuk gözlerindeki gerginliği gizleyemiyor. Göz teması kurmayı reddediyor, ağırlığını beceriksizce bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Henüz emin değilim, *Signore*," diye kekeliyor, ellerini yuvarlak göbeğinin üzerinde oynatıyor, muhtemelen bunun için onu suçlamamam için bir tanrıya dua ediyor. Daha azı için adam öldürdüğümü biliyor.

"Giderlerimiz normalden çok daha fazla. Para nereye gitti Luigi?" Sertçe soruyorum, ayağa kalkarken dizüstü bilgisayarı yüksek sesle kapatıyorum, küçük adamın üzerinde yükseliyorum.

Luigi içgüdüsel olarak geri adım atıyor ve mesafesini korumaya çalışıyor. "Araştırıyoruz *Sinyor*," diye cevap veriyor, sesindeki tonlama korkusunu ele veriyor.

"Bu nakit akışı için pek iyi değil, öyle değil mi Luigi?" Yüksek sesle iç çekiyorum, gözlerimin arkasında oluşan baskıyı hafifletmeye çalışıyorum ama pek bir etkisi olmuyor.

Muhasebeci başını iki yana sallayarak bakışlarını indiriyor. "Bu nasıl oldu?"

"Söyleyebileceğim kadarıyla, bunun büyük bir kısmı yaklaşan hayır yemeği için yapılan harcamalar, biz-"

Sessizlik talep etmek için elimi kaldırarak sözünü kestim. "Bunun için bütçe ayrılmıştı, değil mi?"

Huzursuzca geniş odanın içinde volta atıyor, değişkenleri zihninden geçiriyorum. *Para nereye gitti?*

"Sì, *Signore*. Öyleydi. Son kuruşuna kadar." Doğruyu söylüyorum, bütçeyi ben onayladım.

"Peki bu ekstra harcamalar nereden geliyor?" "Hâlâ bunu anlamaya çalışıyoruz," diye tekrarlıyor.

Sabahım bir anda mahvoldu. Defterlerin plana uygun tutulması, işletmenin sorunsuz çalışması için çok önemlidir. Meraklı gözleri çekecek kadar çok para değil, tüm işleri devam ettirmeye yetecek kadar para -Kayıtlarda olanlar ve olmayanlar. Ancak yeterli nakit akışı yoksa... bu bir sorundur, çok can sıkıcı bir sorundur.

"Sana işleri çözmen için para vermiyorum Luigi. Sana bir şeyleri düzeltmen için para ödüyorum. Buradaki rolün konusunda aynı fikirde değil miyiz?" Sesimi hafifçe yükseltiyorum, soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken gerginlik her kelimedede daha da artıyor.

"Öyleyiz, *Sinyor*. Eminim ki bu sadece bir dikkatsizliktir. Bunu düzelteceğiz. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Lütfen." "*Lütfen*" in ne anlama geldiğini biliyorum. *Lütfen bana zarar verme* anlamına geliyor ama bu ahmağın hayatı için doğru düzgün yalvaracak cesareti bile yok. Zayıflığı beni iğrendiriyor, neredeyse beceriksizliği kadar - buna dayanamıyorum.

Hızla hareket ederek masamın altından sustalıyı aldım. Kolay erişim için her zaman oraya bantlanmıştır; işimi şansa bırakmam.

Luigi daha ne olduğunu anlamadan, gözlüklü küçük adamı yakasından yakaladım, sokaklar için değil ofis için yapılmış kısa, tombul gövdesini kolayca alt ettim.

"Lütfen," diye tekrarlıyor, zar zor duyuluyor, irkilirken gözlerini kapatıyor.

"Bana bak Luigi," diyorum, keskin bıçağı kolunun üzerinden geçirip kumaşı sanki kumaş yerine narin örümcek ağlarından yapılmış gibi kesiyorum.

Luigi bakışlarımla buluşmaya çalışırken gözyaşlarına boğulmak üzere görünüyor. *Lanet olası korkak*. Daha sert bastırıyorum, bıçak kolunun üzerinde kayarken bir kan yolu çiziyorum.

"Özür dilerim. Ben, ben..." diye kekeliyor.

"Para meselelerini sevmem, Luigi. Bunu bilmiyor musun?" Bıçağı boğazına götürüyorum, nazikçe ama sıkıca Adem elmasına dayıyorum.

"Biliyorum, biliyorum... Lütfen..." Muhasebeci nefesini tutuyor.

İç çekerek bıçağımı indiriyorum ve onu itiyorum. Geriye, sehpaye doğru sendeliyor ve yerçekiminin etkisiyle başını çarpmaktan kıl payı kurtuluyor. Gözlüklerini tekrar bulmak için koşuştururken yerden kalkmasına yardım etmeyi teklif etmiyorum.

Kolundaki kesik derin değil ama bir zamanlar bembeyaz olan gömleğinden bolca kan akıyor. Bu mahvettiğim ilk gömleği değil. Onun iyiliği için, umarım sonuncusu olur.

Ona kadar sayarak, daha önce pek çok kez olduğu gibi dünyamı bulanıklaştırmakla tehdit eden öfkeye karşı koyarken havanın büzülmüş dudaklarımdan süzülmesine izin veriyorum.

İkimizin de iyiliği için, sızlanan muhasebeciye sırtımı dönüyorum, zihnimin dolaşmasına izin verirken çimenlere bakıyorum. Sessizlik yoğun ve rahatsız edici ama umurumda değil, düşünmem gerekiyor; böyle sinirliken düşünemiyorum.

"Bir hafta, Luigi. Cevapları bulmak için yedi gününüz var. Eğer gelecek haftaya kadar paranın nereye gittiğini söyleyemezsen..." Cümlemi bitirmeme gerek yok. İkimiz de eylemlerin sonuçları olduğunu biliyoruz.

Yaşlı adamın yüzündeki rahatlama çok açıktı. "*Sí, signore. Grazie.* Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Lütfen fikrimi değiştirmeden gidin. Çıkarken Emilio'yu içeri yolla."

Başını salladı, öyle bir aceleyle dışarı fırladı ki neredeyse tökezliyordu - yine.

Sandalyemde arkama yaslanıp iç geçirdim. İşlerin iş tarafını hiç sevmemiştim; aslında hiçbirini sevmemiştim. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Kapı sertçe çalındı, üç kısa dokunuşla -Emilio'nun kusursuz imzası.

"İçeri gel."

"Evet, patron?" Emilio kapıyı arkasından dikkatlice kapatarak soruyor. *Heybetli* bir figür, neredeyse benim kadar uzun, ama sesi yumuşak, aldatıcı derecede sakin, tıpkı *Son Hava Bükücü*'deki Iroh Amca gibi.

Danica'ya (bu ne demekse). Yaşına rağmen, hala hesaba katılması gereken müthiş bir güç. Artık böyle adamlar yapmıyorlar.

Emilio çocukluğumdan beri ailemizle birlikteydi ve kimsenin bahsetmediği karanlık bir geçmişi olan genç bir adamdı. Aile reisi olduktan sonra diğerleri bana sırt çevirince, Emilio (ve muhasebeciler) hariç hepsinden kurtuldum. Onun rolünün bir isme ihtiyacı yoktu. Geleneksel bir yapıya sahip olmanın canı cehenneme; eğer sizi sırtınızdan bıçaklayacaksa bir *consigliere* iyi değildir.

"Luca'dan haber aldın mı? Muhasebeciyle toplantı için burada olması gerekiyordu. Sorumluluklarını savaştırmaması canımı sıkıyor-" Daha fazlasını söylememek için kendimi durduruyorum, bu uygun değil.

Emilio basitçe, "Ondan haber almadım," diye cevap veriyor. Beni yangına körükle gitmeyecek kadar iyi tanıyor. Hiçbir zaman yüksek sesle bir şey söylememiş olsa da, Luca'nın en büyük hayranı olmadığını biliyorum. Bazıları saygı eksikliğini diğerlerine göre daha kabul edilebilir bulabilir ama bizim işimizde bu affedilemez.

"Ne kadar şımarık bir velet; üzerine d ü ş e n i yapmamasından bıktım artık."

Kardeşıme olan sevgim çok derin, ama içimde öfke uyandırma konusundaki becerisi diğerlerininkini aşıyor.

Emilio cevap vermiyor. İkimiz de kardeşimin çok güvenilir olmadığını biliyoruz - hiçbir zaman olmadı ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak. Yine de şikayet etmemeliyim.

"Lütfen onu gördüğünüzde içeri gönderin," diye emrediyorum, önceki mesajıma bir yanıt var mı diye telefonumu kontrol ederken. Hâlâ okunmamıştı.

Yaşlı adam başını sallıyor.

"Ve Emilio, kimse o kapıdan geçmeyecek, anlaşıldı mı? Halletmem gereken bazı acil işler var."

"Sì, *Don mio*. Anlaşıldı."

Elimi sallayarak onu kovuyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum, parmaklarımdaki ağır yüzükleri alışkanlıktan dolayı çevirirken zihnim aşırı yükleniyor. Ölen sevdiklerimin her biri için bir yüzük, bana kaybettiklerimi hatırlatmak için hep orada. Elimde kalan tek şey Luca, o küçük pislik.

Sözüm ona, Luca'yı böyle olduğu için suçlayamam. Nasıl bir rol modeli vardı ki?

Tavana bakarak yumruklarımı sıkıyorum ve parmak eklemlerimin çatırdamasından çıkan tatmin edici sesin tadını çıkarıyorum. Bu kadar sinirlenmemeye çalışmalıyım, sağlığım için iyi değil - ya da doktorum öyle diyor (ve Danica da öyle).

Danica'nın öfke sorunlarımla başa çıkabilmem için bana verdiği Zen bahçesinin kenarındaki küçük tırnığı elime alıyorum. Masamın üzerinde hiç yeri yokmuş gibi görünüyor ama yine de ona çok bağlandım. Şaşırtıcı bir şekilde, tırmık benim tasarımı olan dalgalı hareketlerle bir o yana bir bu yana savrulurken kumda oluşan düzgün yolları izlemek hoşuma gidiyor.

Yine de bugün beni sakinleştirmeye yetmiyor. Yakınından bile geçmiyor. Küçük tırmıkla küçük siyah bir taşa vuruyorum ve onu, hedefini tatmin edici bir vuruşla vuran bir golfçü gibi yere fırlatıyorum.

Siktiğimin ailesi.

Diz çök.

DANICA.

Kabuslar beni istediğimden daha şiddetli bir şekilde sarsarak uyandırıyor. -Yine. Yılın bu zamanlarında her zaman olduğu gibi daha sık olmaya başladılar.

Soğuk terler sıcak bedenime yapışıyor, nefesim hala rüyamda çığlık olması gereken bir solukta sıkışmış durumda. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını biliyorum, ama ayrıntılar kaybolmaya başladıktan sonra bile huzursuzluk hissi devam ediyor.

Rüyadan hatırladığım tek şey, yine dokuz yaşında olduğum ve çocukluğumun arka bahçesinin görüntüsünü bir şekilde sıradan bir ormanla harmanlayan bir alanda koştuğum. İkizler (erkek kardeşlerim) beni kovalıyor, beni yine kulübeye kilitlemekle tehdit ediyorlardı.

Hikayenin geri kalanı hızla aklımdan uçup gidiyor. Kızgın değilim. O günlere ait anılar yeterince acı verici, mükemmel çocukluğumun aslında o kadar da mükemmel olmadığını hatırlatacak rüyalara ihtiyacım yok.

Gözlüklerimi elime alıyorum, beynim yüksek tavandan aşağı süzülen ağır perdelerdeki yarıktan süzülen güneş ışığını yavaşça işliyor. Dante kalktığı anda perdeleri hep biraz açar.

Belki de bunun beni daha çabuk uyandıracağını umuyor ama benim sabah insanı olmadığımı şimdiye kadar anlamış olmalı. Öğleden önce kalkarsam, bu bir mucize olur. Öte yandan o, Emilio ile sabah 5'te yaptığı antrenmandan başlayarak tüm hayatını güneş doğmadan önce yaşamış biri. Benden ziyade o.

Günüm çok daha yavaş başlıyor, genellikle elimde bir telefonla. Ama bugün, bildirimler pek ilgi çekici değil -her zamanki spam e-postalar, annemden gelen bir mesaj.

yeni erkek arkadaşımı akşam yemeğine çağırdım ve bakmadan ekranımdan kaydirdığım bir sürü şey daha.

Annem evden taşındığımdan beri *yeni adamla* tanışmam için başımın etini yiyordu. Ona sadece nereye taşındığımla ilgili belirsiz detaylar vermiştim. Eşyalarımı hızlıca plakasız siyah minibüslere taşıyan kaslı adamlar (korumalar) da muhtemelen onu rahatlatmak için pek bir şey yapmamıştı.

Ama annenize şehrin en ünlü suçlularından birinin yanına taşındığınızı nasıl söylersiniz? Dante'nin gerçekte kim olduğunu, ne iş yaptığını ortaya çıkarması için çok fazla araştırma yapması gerekmeyecekti... Özellikle de evime ilk geldiğinde polis gibi davranarak ona neden yalan söylediğini açıklaması gerekecekti.

Annem her zaman biraz zorba olmuştur. Belki de en küçükleri olduğum için, ikizlerden tam yedi yaş küçük olduğum için. Her zaman aşırı korumacı... Yine de ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni koruyamadı.

İlgisiz bir şekilde telefonu tekrar bıraktım. Güne başlamak için motivasyon bulmaya çalışarak kabarık battaniyelerin altına geri süründüm.

Mesanemin yatakta kalmama izin vermeye hiç niyeti yoktu. Tüm dünyaya yönelttiğim bir iniltiyle yorganı çıplak bedenimden fırlatıyor ve ayaklarımı yatağın yanında bekleyen kabarık terliklerin içine sallıyorum.

Doğru düzgün giyinmek istemiyorum, zaten saçımı yıkamam gerekiyor (*kız matematiği*). Onun yerine kısa siyah saten elbisemi giyiyorum. İri göğüs dekoltelerimi pek kapatmıyor ama zaten kimden saklayacağım ki? Mülkteki herkesin bana asla dokunmamaları konusunda kesin talimatları var. Eğer işlerine (ya da hayatlarına) değer veriyorlarsa.

Bu düşünce beni gülümsetiyor. Dante'nin sahipleniciliği neredeyse sevimli. Eski sevgilimde ne kadar itici olduğunu düşünersek bu çok tuhaf. Ama Dante farklı... Onun sahipleniciliği beni kapana kısılmış hissettirmiyor, güçlü hissettiriyor. Beni kafese tıkmaya çalışmıyor.

Omuzlarım çökmüş, uykunun verdiği yavaşlıkla tuvalette dişlerimi fırçalıyorum. Dante'nin etrafta görmeye alışık olduğu zarif kadınlara benzemediğim konusunda hiçbir yanılsamam yok.

Soy ve sop, özel jete nasıl binileceğini bilenler ve şaşırmamış görünenler - ama bir saniye bile rahatsız olmadım. Benim verdiğimi ona veremeyeceklerini biliyorum.

Tüm hayali kadınlar. Dante onların varlığını ne doğruluyor ne de reddediyor. Umursadığımdan değil. Herkesin bir geçmişi vardır. Ne de olsa o çoktan *yaşlandı*. Gerçi bunu onun yüzüne karşı asla söylemem.

Ebeveyn yatak odasından çıkıp kendimden emin bir şekilde koridorun sonundaki çalışma odasına doğru ilerlerken elbisem kalçalarımın üst yarısını zar zor örtüyor. İç çamaşırı giyme zahmetine bile girmiyorum.

Kimse beni durdurmaya çalışmıyor - artık bana ve gece sefası yöntemlerime alışmışlar.

Emilio dışında kimse.

O benim yöntemlerime alışmış olabilir ama hala Dante'nin emri altında.

"Oraya giremezsiniz Bayan Matthews," diyor sertçe, kapıyı kapatarak. Bütün gün Dante'nin çalışma odasının önünde durmaktan yorulup yorulmadığını hep merak etmişimdir. Ona ne zaman sorsam, isterse oturabileceğini ve başka şeyler de yaptığını söyler. Ben kimim ki sorgulayayım?

"Sana da iyi günler, Emilio. Lütfen çekil."

"Kimseyi içeri almamak için emir aldım," diye ısrar ediyor, sanki ondan korkmam gerekiyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Ben *herhangi* biri değilim, değil mi?" İnatla iki katımdan daha büyük bir adamın tuğla evini yerinden oynatmaya çalışıyorum. Gittikçe artan hayal kırıklığım karşısında dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Bayan Matthews," diye iç geçiriyor nefes verirken. "Pek iyi bir ruh halinde değil."

"Beni içeri alman için bir sebep daha, Emilio." Bana karşı zaafı olduğunu biliyorum. Ama şu anda bana pek yardımcı dokunmuyor.

"Bugün olmaz," diye neredeyse yalvarıyor Emilio, beni uzaklaştırmak için elini dikkatle omzuma koyuyor.

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım," diyorum cesurca, gözlerinin içine bakarak.

Ne yaptığını anlayan Emilio hemen kolunu indiriyor, sıcak bir soba tabağına dokunmuş gibi geri çekiliyor. Dante'nin dokun ve öl konuşması tüm adamları üzerinde gerçekten bir etki yaratmış olmalı.

Boşluğumu görerek şansımı deniyorum ve gardiyanın kolunun altından dalarak, o beni engellemek için bir şey yapamadan odaya giriyorum.

İçeri girdiğimde Dante pencerenin yanında durmuş, derin düşüncelere daldığı zamanlarda hep yaptığı gibi yüzükleriyle oynuyordu. Kapının sesini duyunca hızla arkasını dönüyor, yüzünde öfkeli bir ifade belirliyor. Ama beni görünce hemen yumuşuyor.

"Özür dilerim, *Don mio*. Onu durdurmaya çalıştım," diyor Emilio utangaç bir ifadeyle, ben zafer kazanmış bir halde Dante'ye doğru yürürken kapının yanında kalıyor.

"Sorun değil Emilio. Eminim yapmışsındır. Artık gidebilirsin." Dante sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Emilio çıkarken kapıyı kapatırken kollarımı ona doluyorum.

"Günaydın sevgilim," diyerek gülümsüyorum ve ayak parmaklarımın ucuna bir öpücük kondurmak için uzanıyorum.

"Sana da iyi *günler*," diye göz kırpıyor Dante, beni ayak parmaklarımdan kaldırıp güçlü kucağına alırken derinden öpüyor. Her zamanki gibi, tüm erkeklerin koyu çizgiler ve temiz kesimlerle süslendiği şık bir kolonya reklamı çekmek üzereymiş gibi giyinmiş. Bugünkü görünümünde yine mükemmel kesimli bir çift kömür rengi pantolon ve maksimum pürüzsüzlükte ütülenmiş bembeyaz bir gömlek var. Ayakkabıları (İtalyan derisi) kusursuz bir parlaklıkta cilalanmış ve kemeriyle mükemmel bir uyum içinde.

"Bütün gece ders çalıştım." Dramatik bir şekilde somurtuyorum ama o bunu kaçırıyor, yine pencereden dışarı bakıyor.

"Artık bunu kullanamazsın." Dante'nin dikkati dağılmış, mesafeli görünüyor. Yine de haklı - sınavlarım çoktan bitti. Ama bu, Dante göğsümde usulca horlarken sabahın erken saatlerine kadar sosyal medya kaydırma tuzağına bir kez daha yakalandığımı itiraf etmekten çok daha iyi bir bahane gibi geliyor.

Konuyu değiştirerek onun masasına bakıyorum. "Zen bahçen berbat durumda. Taş nerede?"

Dante odanın öbür ucunda, yerde küçük taşın fırlatıldığı bir noktayı işaret eder, halı okyanusunda hüzünlü küçük bir nokta.

"Yine mi? Bunun seni sakinleştirmesi gerekiyordu." Başımı sallayarak pürüzsüz taşı alıp kum çukuruna geri koyuyorum.

Dante hiçbir şey söylemiyor, her zamanki gibi çok temkinli.

"Emilio kötü bir ruh halinde olduğunu söylüyor," diyorum masasına atlarken, gerçek oturma seçeneklerini tamamen göz ardı ederek.

"Şimdi de öyle mi oldu?" Dante kaşlarını kaldırır. "Emilio'ya güven anlaşılmamızın ne anlama geldiği hakkında bir konuşma yapmalıyım..."

"Emilio'ya kötü davranma. Çok *ikna edici* olduğumu biliyorsun."

"Evet, özellikle de evde böyle giyinmiş dolaşırken." Dante başını sallar ama kendine rağmen gülümser.

"Kendimi evimde hissetmemi söylemiştin..." Sırıtiyorum. "Bugün alışverişe gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? Ziyafet için hâlâ bir elbisem yok ve bir haftadan az bir süre kaldı."

"Bugün olmaz. Aklımda çok şey var." Dante parmaklarını çıtlatarak derin bir iç çekti.

"O kadar gergin, ha?" Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak soruyorum. "Bunu telafi edeceğim..."

Cevap vermiyorum, sessizliğin aramızda asılı kalmasına izin veriyorum.

Bu hiç iyi değil. Dante bu kadar sinirliyen hiçbir şey yapamaz, bunu bilecek kadar iyi tanıyorum onu.

Tek bir çare var.

"Kapıyı kilitle," diyorum sonunda, sesim yavaş ve boğucu, emredici. Odadaki tüm hava değişiyor.

Dante bana bakıyor ama soru sormaya cesaret edemiyor. O bakışı, o sesi tanıyor.

"Evet, bayan." Kapıya doğru yürür ve söyleneni yapar. "Danica, ben -" diye başladı ama ben sözünü kestim.

"Sessiz *ol oğlum!* Orada kal," diye talimat veriyorum, yavaşça bornozumun kemerini çözüyorum. Yüzündeki ifade gülümsememe neden oluyor ama katı tavrımı sürdürüyorum.

Disiplin Dante'nin eğitiminin önemli bir parçası. Kontratımız da bunu söylüyor. Başka pek çok şey de söylüyor, tüm sınırlarımızı, belki'lerimizi, mutlak arzularımızı listeliyor. Bu kağıtların sınırları içinde tüm dinamiğimizin talimatları yatıyor... ve bu sınırlar hiç de sınırlayıcı değil. Ona istediğim her şeyi yapmamı istiyor.

Yine de aşmayacağım sınırlarım var. Dante de buna saygı duyuyor.

Bakışlarını üzerimde tutarak bornozu omuzlarımdan indiriyorum, pürüzsüz kumaş göğüslerimin etrafında açılıyor. Dante donmuş, itaatkâr bir şekilde duruyor ve bu manzara karşısında adeta salyaları akıyor. Onun boşalmasına izin vermeyeli birkaç gün olmuştu. Artık kolayca tahrik olduğunu biliyorum, tam da onu sevdiğim gibi. Bir süredir boşalmadığında her zaman daha itaatkâr oluyor.

Bacaklarımı yavaşça açıyorum, beklemesi gereken ama beklemediği iç çamaşırı yokluğunu ortaya çıkarıyorum.

Dante'nin dudaklarından bir mırıltı kaçıyor. Arzuyla yanıp tutuştuğunu ama izin almadan hareket etmeye cesaret edemediğini söyleyebilirim. Birçok acı verici cezadan sonra, Dante bunun için daha iyi bir itaatkâr. İkimiz de bunu çözmeye çalışıyoruz -ben, nasıl baskın olacağımı; o, nasıl boyun eğeceğimi. Ama birbirimizleyken bu bir iş gibi değil, doğal bir yolculuk gibi geliyor.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum, kıvrık işaret parmağımla dövmeli tanrıyı çağırıyorum.

Dante bana doğru gelmeye başladı ama elimi kaldırdım. *Dur.*

"Kraliçene böyle mi yaklaşıyorsun? Hayır. Dizlerinin üzerine çök!" Emrediyorum ve Dante anında yere düşüyor, gözlerini indiriyor.

Yavaşça bana doğru sürünüyor, pahalı bir halının üzerinde pahalı bir pantolon - beni memnun etmek dışında onun için değersiz olan her şey. *Ne güzel bir manzara.*

Altımda yerde durduğunda, kalın, kıvrık, siyah saçlarından bir avuç tutuyorum ve yüzünü bacaklarımin arasına çekiyorum.

Her zaman azgın uyanırım ve Dante de bu durumu asla terk etmez. Bu mükemmel bir eşleşme.

Belki de bana verdiği zevke doyamadığım içindir.

"Bana bak, sevgilim." Dudaklarımdan tatlı ama iddialı bir emir dökülüyor.

Dante'nin aç gözleri benimkilerle buluştuğunda şehvetle, çaresizlikle parılıyor.

"Ne istiyorsun? Söyle bana," diye fısıldıyorum, onu orada tutuyorum, yüzü çıplak amımdan sadece birkaç santim uzakta. Gözlerimden başka bir yere bakmaya cesaret edemiyor.

"Sana... sana hizmet etmek. Lütfen," diye yalvarıyor Dante.

Başımı arkaya atıyorum ve karnımdan gülüyorum. Böylesine güçlü bir adamın inleyen bir çocuğa dönüştüğünü görmekten nasıl bıkeabilirim ki?

Emilio'nun kapının hemen dışında olduğu fikri her şeyi daha da ateşli hale getiriyor. Şu anda diz çökmüş olanın ben olmadığımı, korkusuz liderlerinin gerçekten de taş kesilmiş olduğunu, zalim Kraliçesinin ellerinde bir daha asla gelmesine izin verilmeyeceği için taş kesilmiş olduğunu kimse bilmiyor.

"Henüz duş almadım," diyorum saçlarını serbest bırakarak.

Dante derin bir nefes alıyor, neredeyse nefes nefese kalıyor. Bunun onu delirttiğini biliyorum. Kokusu, tadı... Kirli olmama bayılıyor, bunu bana daha önce de söylemişti.

Dante çaresizlik içinde sızlanıyor, bakışları çalılara odaklanmış. Büyük Don Fera'nın bu kadar güzel sesler çıkarabileceğini kim bilebilirdi?

Kayıtsızca uzanıp gömleğinin üst düğmelerini açarak altındaki güzel deri yakayı ortaya çıkarıyorum. Başka kimse orada olduğunu bilmiyor. Parmağımı metal halkaya geçirip yüzünü amıma doğru çekiyorum.

"Lütfen bana *Tesoro!*" Bacaklarımı arkasına kilitleyerek onu daha da içime çekiyorum. Dante dilini klitorisimin üzerinde gezdirirken dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti yükseliyor, Sahibesini boşaltmak için mükemmel bir şekilde eğitilmiş. Günün ortasında, çalışma alanının ortasında olmasına aldırmadan, meme uçlarımı parmaklarımla arasına sıkıştırıyorum, kalçalarımı Dante'nin yüzüne sürüyorum, beni göndereceğini bildiğim bir ritimle dakikalar içinde uçurumun kenarına gelir.

O anda Dante'nin cep telefonu çalmaya başlıyor. Masaya vuruyorum ama çalmaya devam ediyor.

"Her damlasını yutana kadar sakın durayım deme, anladın mı?" Dişlerimin arasından tıslıyorum, küçük inlemeler arasında nefes nefese kalıyorum.

Kalçalarımla arasındaki kafa başını sallıyor ama yavaşlamıyor. Dante'nin arzularımın içinde kendini kaybetmekten hoşlandığını biliyorum; bu onun zihnini boşaltmasını sağlıyor. İki taraf da kazanıyor.

"Aynen böyle... Ne kadar iyi bir çocuk," diye cesaret verici bir şekilde, sadece ona ayırdığım öğretmen sesiyle mırıldanıyorum; onu anında sertleştiren, çaresiz bırakan öğretmen sesiyle.

Aman Tanrım! Kalçalarımın arasında zevk birikirken dudağımı ısırmaktan kendimi alamıyorum. Vücudum yanıyor!

Topuklarımı Dante'nin sırtına saplayarak, doruk noktama ulaştığımda yüksek sesle uluyorum.

Ama bırakmıyorum.

Bunun yerine, talimatlarımı aceleci nefeslerle soluyorum... "Her. Son. Damla. Oğlum!"

Kontrollü

DANTE.

Zor ama kıcımda titreşimli bir popo tıkacı yokmuş gibi yürümek için elimden geleni yapıyorum.

Danica halkla oynamayı seviyor ama bu benim hayatımı hep zorlaştırıyor. *Tanrım, neden bu kadar rahatsız edici?*

Tek düşünebildiğim Danica'nın ayaklarını yalamak ve boşalmama izin vermesi için ona yalvarmakken Fera ailesinin acımasız reisi olma görüntüsünü nasıl sürdürebilirim? O bana ne yaptı? Ama hepsinin onun suçu olmadığını biliyorum; teslimiyetim gönüllü bir hediye oldu.

Danica'nın o güçlü uzaktan kumandayla etrafta dolaştığını, fişi her an çalıştırmaya hazır olduğunu düşünmek bile beni anında sertleştiriyor. Terli avuçlarımdan beklenti damlıyor. Her an burada olabilir...

İlk başta müzayede yemeğine gelmesine izin vermedim ama ısrarlı dırdırları beni yıprattı. Hayatında ilk kez süslü bir balo elbisesi giymek istiyordu ve sonunda onu giyebileceği bir yer olduğunu söyledi. Bunu ona nasıl reddedebilirdim?

Ayrıca, bu odadaki insanlar ne kadar tehlikeli olsalar da belli bir protokole, saygıya göre hareket ediyorlardı; kimse müzayedede bir şey deneyecek kadar aptal olamazdı; aileler arasında zor kazanılmış huzuru bozmaya değmezdi.

Lüks fuaye, özenle ütülenmiş takım elbiseleri ve rahatsız edici yüksek topuklu ayakkabılarıyla etrafta dolaşan yeraltı dünyasının en iyileriyle hızla dolar. Bu da onları şehrin en uğursuz figürleri yerine sıradan zenginler gibi gösteriyor. Mekanın lüks ortamında evlerindeymiş gibi görünüyorlar.

Dramatik avizeler, duvardaki özenli sanat eserleri, kusursuz bir şekilde parlayan mermer zemin - bu etkinliklerde belirli bir lüks beklenir. Modası geçmiş dekoru ben de pek umursamıyorum ama

Aileler böyle eski kafalıdır, modern mimari onları etkilemekte başarısız olur.

Mekân seçimiyle bir ilgim olduğundan değil. Alicia her şeyi organize ediyor, tıpkı benim evimde yaptığı gibi, işlerin olması gerektiği gibi yürüdüğünden emin olmak için elinde bir pano ile etrafta vızıldıyor. Saçları biraz daha sıkılaştırılsa elmacık kemikleri göz çukurlarına saplanacak.

Yeni konukları içeri girerken karşılamak için kapıya doğru ilerliyorum. Bu gece bu büyük mekânda güvenlik hariç yüzden fazla kişi bekleniyor. Ancak müzayedede silah yok: kapıda, bu yılki (ve sadece bu yılki) özel etkinliğe ev sahipliği yapmak üzere seçilen zarif otele girmeden önce herkesin geçmek zorunda olduğu bir metal dedektörü var.

Her yıl düzenlenen Fera yardım müzayedesini yanı sıra çevrelerde ünlü, doğru çevrelerde ise bir sırdır. Vergiden düşülebilir hayırseverlik adına büyük miktarlarda para el değiştirir. Eski borçların kapatıldığı ve yeni kaçak malların elde edildiği bu etkinlik, yüzeysel olarak bakıldığında diğer hayır galalarından farklı görünmüyor.

Ancak herkes biliyor ki, açık artırmaya akan milyonlarca dolar, sahnede ağır koruma altında sergilenen ortalama görünümlü eserler için değil. Hayır, *gerçek* müzayede çok güvenli bir bağlantı ve özel erişim yoluyla çevrimiçi olarak gerçekleşir. Gerçek etkinlikten çok önce ayarlanmış, ödüller daha kimse kapıda silahlarını kontrol etmeden kararlaştırılmıştır.

Bay Marino'nun soyut bir tablosu için 1,2 milyon dolar.

evraklar okunuyor. Ama internette gerçek: "Marino ailesi için yarı otomatik silahlara 1,2 milyon dolar." Güç, silahlar, uyuşturucu... Her yıl düzenlenen Fera hayır müzayedesinde her şey satılıktır. Ailenin etkisi sınır tanımıyor ve herkes stok yapmak için hayırseverliklerinden yararlandığından emin oluyor. Aileler arasındaki barışı ya da en azından barış görüntüsünü korumanın tek yolu bu. Bu ve şehrin limanlarını tarafsız tutma konusunda bir ateşkes.

Metal dedektörü kapının yanında bip sesi çıkarıyor ve Emilio'nun Antonios'lara eşlik eden bir gardiyandan bıçak aldığını görmek için başımı kaldırıyorum. Silah yasak notu buraya kadarmış. Her lanet yıl, o metal dedektörü tekno partisindeki siren gibi çalıyor.

"Don Antonio. *Buonasera*. Hoş geldiniz." Saygıyla başımı sallıyorum ve iki korumasıyla birlikte topallayarak gelen koyu gri takım elbiseli kel adama elimi uzatıyorum. Topallaması yaşlandıkça daha da kötüleşiyor, kendimi bakmamaya zorlayarak fark ediyorum.

"*Buonasera*, Don Fera." Yaşlı adam elimi sıkıyor, buruşuk ağzında zoraki bir gülümseme oluşuyor. "Bu yıl katılım iyi," diyor ve odaya bakıyor. Bunun bir soru mu yoksa bir ifade mi olduğundan emin değilim.

Yüzüm bunu göstermiyor ama fişi kıcımda hayal etmeden duramıyorum. Sıkıştığımı biliyorum ama bunun o kadar farkındayım ki elimde değil. *İnsanlar bilseydi ne düşünürlerdi bir düşünsene*. Don Antonio, Fera ailesinin reisinin kıcımda bir oyuncakla dolaştığını, sadist bir çizgiye sahip 24 yaşındaki bir veledin merhametine tamamen bağlı olduğunu bilseydi ne derdi?

"Kesinlikle. Bu yıl açık artırma listesinde bazı cazip ürünlerimiz var." İfademi sert ama nötr tutmaya kendimi zorlayarak elini biraz daha tuttum.

Don Antonio başını sallayıp doğruca bara yöneliyor, korumaları da hemen peşinde. Hiçbir şey söylemiyor ama içten içe beni yargıladığını, olayı değerlendirdiğini biliyorum - her zaman yaptığı gibi. Bana babama hiç benzemediğimi (sanki bu bir hakaretmiş gibi) hatırlatmaktan hoşlanan bir adam varsa, o da Don Antonio'dur.

Bu uzun bir gece olacak.

Garsonlardan birine parmağımı şıklatıyorum ve bana buzlu bir viski getiriyorlar. Tanıdık yanık boğazımı kaplıyor ve mideme yerleşerek beni içten içe ısıtıyor. Hoş bir dikkat dağıtıcı.

Enerjide ani bir değişim oluyor ve ben daha onu görmeden geldiğini anlıyorum.

Danica'nın bir oda üzerindeki etkisi anlıktır.

Belki de onun varlığının bu kadar farkında olan tek kişi benim...

Yanımda olmadığı her saniye vücudum onun için ağrıyor. Beni çılgına çeviriyor!

Yollarımız tesadüfen kesişeli sadece birkaç ay oldu, ama beni tamamen parmağında oynatıyor ve

Başka türlü olamazdı. Bazı günler tüm dünyayı yakıp yıkmamamın tek nedeni o oluyor.

Ayın okyanusu çekmesi gibi, bakışlarım girişten geçen Kraliçemin zarif çerçevesine çekiliyor, yavaşça, neredeyse yere kadar uzanan uzun siyah elbisenin içinde süzülüyor. Gördüğüm manzara karşısında büyülenmiş bir halde, çok düşük olan yakasına, korse benzeri korsajıyla mükemmel bir şekilde oturan elbisenin içinde sımsıkı sarılmış cömert göğüs dekoltesine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Elbise siyah ipek ve satenden oluşan bir senfoni, onu ikinci bir ten gibi sarıyor. Elbisenin hacimli eteği dramatik kıvrımlarla ayaklarının etrafında toplanıyor ve her hareketiyle dalgalanıyor. Kumaş ince bir parlaklıkla ışıltıyor, yukarıdaki avizelerin yumuşak ışıltısını yakalıyor ve yansıtıyor gibi görünüyor.

Eşleşen elmas küpeler ve kolye, koyu renk göz farı ve doğal olarak çarpıcı özelliklerini vurgulayan boğucu koyu kırmızı dudaklarla tamamlanan görünümü tamamlıyor. Onu şimdiye kadar gördüğüm en güzel haliyle görüyorum ve gözümü alamıyorum, yaklaşmasını bekliyorum.

"Artık ağzını kapatabilirsin," diyor sıcak bir el benimkine kayarken ve bakışlarımı kendi bakışlarına hapsederken. Danica belli ki üzerimde yarattığı etkiden gurur duyuyor, yanaklarındaki şaşkın sırıtış bana bunu söylüyor.

"İnanılmaz görünüyorsun," diye fısıldıyorum onu kollarımla sararken. Her zamankinden daha uzun. Elbisenin altına gizlenmiş topuklu ayakkabılardan olmalı.

"Beni öpebilirsin. Ruj bulaşmaz," diyor gülümseyerek ve ben de odadaki arkadaşların aşırı farkında olarak hemen öpüyorum. Keşke yalnız olsaydık, herkes çoktan gitmiş olsaydı; onu tamamen kendime istiyorum.

"Siyahlar içinde çok güzel görünüyorsun." Parfümünün sarhoş edici kokusunun tadını çıkararak elini biraz daha tutuyorum. Limon ve şehvet gibi kokuyor. Bu yeni bir koku; genelde limon gibi kokmaz. Ama güzel olduğuna karar veriyorum.

Danica elimi sıkıyor ve sikim zıplıyor.

Umarım kimse izlemiyordur. İzliyorlarsa ne olmuş? Müzayedeye ilk kez birini getirmiyorum. Ama itiraf etmeliyim ki uzun zaman oldu.

Danica salları onu Kafa, gülümseyen Genel olarak. "Sen düşünmek I eşofman ve tişört giydiğimde bile güzel görünüyorum."

"Bu doğru. Her zaman güzel görünüyorsun. Ama bu gece *nefes kesici*."

"Beni istiyor musun?" Danica sık sık yaptığı gibi soruyor, sesi bir fısıltı.

"Dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum," diyorum ona dürüstçe, diğer elim kalçalarının kıvrımında duruyor.

"Hmm, çok akıllı bir çocuk. Belki daha sonra bu elbiseyi üzerimden çıkarmana izin veririm." Danica baştan çıkarıcı bir şekilde göz kırpmıyor. Her zaman oyun oynamayı sever.

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Teşekkür ederim, *bayan*."

"Kıçın nasıl?" diye fısıldıyor, kelimeler tüylerimi diken diken ediyor, sıcak nefesi her seferinde bir heceyle kulaklarımı gıcıkıyor.

"Gergin."

Etrafımızda, şehrin en tehlikeli kadın ve erkeklerinden bazıları içkilerinin tadını çıkarıyor ve ev sahipleriyle ilgili yanlış bir şeyin tamamen farkında olmadan küçük sohbetler yapıyorlar. Tek gördükleri içeri giren güzel bir kadın ve ona verdiğim samimi selam.

Eminim yaşlı İtalyan kadınlar Danica ve benim hakkımda modası geçmiş gibi dedikodu yapacaklar. Karım öldüğünden beri hepsi bana yeğenlerimi ve arkadaşlarımla arkadaşlarını ayarlamaya çalışıyor. Ve şimdi birdenbire yanımda çok genç ve güzel bir kadın beliriyor...

Onun kızı olacak kadar genç olduğunu söyleyecekler. *Muhtemelen böyle bir göğüsle pek akıllı değildir...* Bunların hiçbirisi umurumda *değil*. Danica yanımdayken, onu güvende ve memnun tutmaktan başka pek bir şey umurumda *değil*.

"Bu düşmanın ne işe yaradığını görelim mi?" Danica göğüs dekoltesinden küçük siyah kumandayı çıkarırken dudakları müstehcen bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Oh lanet olsun. O düşmanın ne işe yaradığını çok iyi bildiğim için beklentiyle ürperiyorum. Bu akşam erken saatlerde popo tıkacını yerleştirmek için beni kucağına ilk yatırdığında, safça bunun *eğlenceli* bir oyun olacağını düşünmüştüm. Onun kucağında eğilmek beni her zaman çok tahrik etmiştir. Özellikle de bana şaplak atarken.

Ama bu gece şaplak atmak için değildi. Hayır, bu gece yeni kauçuk oyuncuğu dar deliğime sokmadan önce yağlanmış parmağını dikkatlice kıcıma soktu - önce bir, sonra iki. Anında ereksiyonum kalçalarına doğru büyüdü.

Ayağa kalktığımda beni duvara yasladı, sikim dışarıda ve ona dönüktü. Resmi gömleğimi giymiştim bile, kravatım gevşekçe boynuma dolanmıştı, çoraplarım vardı ama alt tarafımda başka bir şey yoktu. Kulaklarım utançtan yanıyordu, onun önünde küçük bir okul çocuğu gibi duruyordum, kıcımda fiş vardı.

Danica narin küçük ellerini sikimin etrafına dolamıştı ve bana dokunur dokunmaz yüksek sesle inledim. Hiçbir şey onun dokunuşuyla kıyaslanamazdı, hiçbir şey. Tek arzuladığım şey buydu. Hâlâ tutarken, gizli uzaktan kumandanın açma düğmesine bastı. Küçük, zararsız görünüyordu, ama kıcımda sarsıntıyı hissettiğimde, zararsız olmadığını anladım.

Danica o düğmeye basar basmaz, ilk titreşimler prostatımdaki sinir uçlarının etrafında vızıldarken, kelimenin tam anlamıyla zıpladım ve yüksek sesle haykırdım. Bu duygu beni ezmeye yakındı. Soğukkanlılığımı korumaya çalışırken nefes nefese kaldım. Ama Danica sadece şaftımı tuttu, tıkaç deliğimi uyarırken seğirdiğini ve zıpladığını hissetti.

Danica boşalmadan önce durdu, beni kenarda bıraktı, kaya gibi sertleşmiş sikimden döl damlıyordu. Eğildi, ereksiyonumu çok sevecen bir şekilde öptü ve sert bir şaplak atarak acı içinde iki büklüm olup yere düşmeme neden oldu. *İzin almadan gelmek yok*, diye tekrarladı.

"Lütfen Danica. Biraz insafli ol," diye fısıldıyorum şimdi, uğultulu fuayeye bakarak. Kıcımda o şey varken suratımı asmamın imkânı yok.

Vücudunu benimkine doğru itiyor, yenilenen ereksiyonum ona baskı yapıyor. Kontrol ettiği şeyin bu olduğunu biliyorum. Memnun olmuş bir şekilde sırtıyor.

"Benim bir kalbim var." Danica düğmeye basıp en düşük ayara getiriyor. "Ama siyah bir tane."

Kendimi bir arada tutmak için her türlü özdenetimi göstermem gerekiyor.

Her saniye işkence gibi geliyor ve Danica sonunda kapatma düğmesine bastığında içime bir rahatlama çöküyor.

"Bunu asla kabul etmemeliydim." Sesim neredeyse soluk soluğa çıkıyor, çaba sarf etmekten zorlanıyor.

Danica slaytlar ve uzak geri içine onu Elbise, arasında göğüslerini. "Hayır, sevgilim. Yapmamalıydın."

Kardeşim

DANICA...

"Arkamdan yabancı bir ses fısıldıyor, çok yakın. Dönüyorum, içkimi bir pisliğin suratına fırlatmaya hazırım.

Ama bu herhangi bir pislik değil.

"Merhaba Luca," diyerek Damon Salvatore'a benzeyen smokinli ve parlak ayakkabılı adamı sertçe selamlıyorum. Aynı orantısız gülümseme onda da var... Gözleri değil ama, Luca'nın gözleri karanlık obsidyen havuzları gibi odanın içinde huzursuzca dönüp duruyor.

"Danica, *cara mia*." Luca hayatımda gördüğüm en büyüleyici gülümsemeyi takınıyor. Elimi tutup öpüyor, dudaklarını tenime çok uzun süre bastırıyor.

Gizlice yaklaşma zahmetine katlanmadan onu baştan aşağı süzüyor, yoğun ama muzip bakışlarını, kısa saçlarının kulaklarının etrafına dağılışını, yanaklarındaki kirli sakalları inceliyorum. Belli ki o bir Fera, benzerlik çok açık.

Onun bu kadar çekici olduğunu hatırlamıyorum. Sadece bir kez karşılaşmıştık; 40. doğum gününde, her şeyin başladığı o kaotik günde. O gece Dante'nin hikayesi benimkiyle iç içe geçmişti. Ama o günkü yüzlerin hepsi bulanıktı, Dante'ninki hariç hepsi.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun." Luca nazikçe eğiliyor, hâlâ elimi tutuyor. Elleri yumuşak, sıcak, neredeyse zarif. Elimde olmadan onları Dante'nin iri, sert elleriyle karşılaştırıyorum, anında onları vücudumun her yerinde hayal ediyorum - önce Dante'ninkiler, sonra istemeden Luca'ninkiler.

"Teşekkür ederim. Sen de gayet iyi temizliyorsun," diye cevap veriyorum. "Yüzün hariç tabii." Luca'nın yanağında, boynunda ve gömleğinin içinde yeni bir kesik var. Bu onu tehlikeli gösteriyor. Ona dokunmak istiyorum, nedenini bilmiyorum. Dante'ye çok benziyor ama aynı zamanda

Farklı. Yine de gözlerinde Dante'nin taşıdığı o acı dolu bakış yok. Belki de farklı bir acıdır.

"Biliyorsun, içinde bulunduğumuz bu iş... zor bir iş." Luca omuz silkiyor, sanki yüzündeki değil de gömleğindeki bir yırtığa gülüyormuş gibi genişçe gülümsüyor.

"Fark ettim."

Elimi tekrar sıkarak beni kendine çekiyor. "Kardeşim seni nerede saklıyordu?"

"Ah, çok çekiciyiz, değil mi?" Alay ediyorum. "Beni *saklamıyor*. Kendimi saklamakta oldukça iyiyimdir. Sınavlarım vardı... artı, bilirsin, okumak." Hiçbir zaman sosyal biri olmadım, en azından yaşıma göre. Bütün gün Kindle'ımla yatağında kıvrılıp kalabilseydim, yapardım. Bazı günler öyle yapıyorum. Aslında eğitimimin son dönemindeki çılgınlıktan sonra biraz dinlenmek çok güzeldi.

O lanet şeyi gerçekten yaptığımı, diplomamı bitirdiğime inanamıyorum. İnanabilirim, çünkü bitirdim. Bütün gün Dante'nin Metresini oynamak istesem de, aynı hatayı bir daha yapmamaya, *bir* adam için (Dante *bir adamdan* çok daha fazlası olsa bile) eğitimimi bırakmamaya kararlıydım.

Dante meşgul olmama aldırımıyordu, onun da yapması gereken bir sürü işi vardı.

Çalışmakla ilgili endişelenmek zorunda kalmadan odaklanmak çok daha kolaydı - Dante'nin eski patronumu dövmesinin ve beni o boktan işten kurtarmasının birçok avantajından biri.

Ekstra zaman olsa bile, hepsini halletmek için çok çalışmak gerekiyordu ve bu ara oldukça iyi geldi. Her ne kadar doğrudan yüksek lisans eğitimime başlamak istesem de, liseden beri kendime söz verdiğim bir yıllık boşluğu doldurmaya karar verdim. Daha önce, bunu karşılayamayacağımı savunuyordum. Artık hiçbir şeye param yetmiyordu. Cüzdanımda Dante'nin küçük, siyah ve altın renkli kredi kartları varken olmazdı.

Ayrıca, hala gazeteci olmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum; belki de hiç istememiştim. Yeniden toparlanmak ve hayatımda ne yapmak istediğimi, bunun hâlâ ben olup olmadığımı anlamak için iyi bir zamandı. Düşündükçe, bir gün kendi işimin sahibi olmak istediğimi daha iyi anladım. Açıkça görülüyordu ki, emir almak için yaratılmamıştım.

Başka biri.

Ama bununla nereden başlanabilir ki?

Parmakları elimin üzerinde oynarken genç Fera neredeyse zorla dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Sonunda doğru düzgün tanışabildiğimize sevindim." Hâlâ beni bırakmadı ve bakışlarında kayboldum; kendimi odadaki tek kişi gibi hissediyorum.

"Luca." Dante'nin sert sesi o anı kesiyor. Kolunu sahiplenici bir şekilde bana doluyor. "Danica'yı hatırlıyor musun?" Sinirlenmiş görünüyor, ses tonu kırılmış.

"*Fratellone mio*," diyor Luca sevgiyle, elimi bırakıp kardeşini öpmek için uzanıyor. "Ben de tam sevgili Danica'ya ne kadar güzel görüldüğünü söylüyordum." Dante'ye göz kırpmıyor ve sevgili oğlumun yanımda parmaklarını sıktığını duyabiliyorum. *Kıskanıyor mu?* Bu düşünce beni memnun ediyor.

"Evet, evet öyle," diyor Dante basitçe. Her zamankinden daha sert görünüyor ama bu sadece kışındaki oyuncaktan da kaynaklanıyor olabilir. Gülümsüyorum.

Bir an için, kardeşler birbirlerine bakarken garip bir sessizlik oluyor.

Aralarında sadece üç yaş fark var ama bu fark daha büyük görünüyor. Çünkü Luca 40 yaşından çok daha genç görünüyor. Yüzündeki o arsız gülümseme, neredeyse şakacı.

Belki de Dante onun için benim için olduğundan daha iyi bir kardeşti. Yine de çita oldukça düşük. Ben hep dışlanmıştım; ikizler hep birbirlerine sahipti. Doğduklarından beri ayrılmazlardı, anında en iyi arkadaş olarak doğarlardı. Altın çocuklar, babamın istediği her şey. Yaptıkları her şeyde mükemmel olan bir çift atletik çocuk-akademik, spor, genel olarak hayat.

Sonra ben geldim, planlanmamış, uygunsuz... kadın. Ailemin hiçbir zaman fazla parası olmamıştı ama üçüncü çocukla birlikte daha da az paramız oldu. Neden herkes bunun için *beni* suçladı bilmiyorum; ben doğmayı hiç istemedim.

Ben hala çok genç ve savunmasızken oğlanların ergenlik çağına girmiş olması büyük talihsizlikti. İkisine karşı nasıl bir savunmam olabilirdi ki? *Saklambaç oynamak ister misin, Danica?*

Önce Dante konuşuyor ve ben de düşüncelerimi Fera'nın açmazına geri dönmeye zorluyorum.

"Nerelerdeydin?" diye soruyor Luca, kolu hâlâ sıkıca etrafımda, eli kışımın hemen üzerinde duruyor. Kendimi mükemmel bir ödöl gibi hissediyorum ve sarılmayı tercih edeceğim başka bir kol hayal edemiyorum. Yine de bir an için zihnim iki Fera erkeğine aynı anda sahip olma fantezisine dalıyor. Onları önümde diz çöktürmek nasıl bir his olurdu.

Ama Luca kaypak bahaneler -açıkça yalanlar- sıralarken, bunun fikrinin gerçekte olacağından çok daha ateşli olduğunu hemen fark ediyorum. Luca asla Dante ile kıyaslanamaz.

Dante kardeşine hızlı bir İtalyanca ile cevap veriyor, belli ki benim duymamı istemiyor. Ben aldımıyorum. İş hakkında konuşmaları sıkıcı oluyor. Dante genellikle beni işin dışında tutmak için elinden geleni yapıyor; ayrıntılara ihtiyacım yok.

Ayrıca, büyük bir parçam aslında hiçbir zaman ayrıntıları duymak istemiyor. Dante'nin kötü şeyler yaptığını ve muhtemelen daha da yapacağını biliyorum. Yine de o adamın görüntüsünü her gece yanımdaki yatağa tırmanan, ben ona sıkıca sarılırken başını göğsüme gömen güzel denizaltıyla bağdaştırmak zor. Benim için o sadece kayıp küçük bir çocuk, devasa boyutlarda kayıp küçük bir çocuk... ama yine de.

Luca bir kelime daha söylemeye çalışıyor ama Dante onun sözünü kesiyor ve iddialı bir el hareketiyle onu susturuyor. Her zamanki el hareketleri. "Bunu yarın konuşuruz. Açık artırma başlamak üzere."

Luca kardeşinin otoritesini kabul ederek başını sallar.

"Gel *Tesoro*, ön tarafta senin için bir koltuk var." Dante elimi tutuyor ve beni götürüyor. Luca hiçbir şey söylemiyor, cazibesi artık azalmış durumda. Kaşları çatılıyor.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda, Luca'nın hafif bir topallıkla yürüdüğünü fark ediyorum. Bunu daha sonra Dante'ye sormak için aklıma bir not alıyorum.

Şimdilik, Dante'nin hepimizin göstermelik olduğunu bildiği çeşitli eşyaları açık artırmaya çıkarmak üzere olduğu podyumun hemen önündeki yerime itaatkâr bir şekilde oturuyorum.

Sadece podyumdaki sunucuya yönelik muzip bir sırıtışla, fişin kumandasını yavaşça dekoltemden çekiyorum.

Biraz eğlenme zamanı, Don Fera.

Okullu

DANTE.

Ön kapıyı planladığımdan daha büyük bir güçle kapattığımda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Çerçevesi sallanıyor. *Aptal şey.*

"Tanrım, Dante. Ne oluyor be?" Danica arkamdan geliyor, topuklarının verdiği rahatsızlıktan dolayı yavaşlamış bir halde soruyor.

Arkama bakmadan merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Ziyafet bittiği için rahatlamıştım ve bu kış tıkcacını kışımından çıkamaya fazlasıyla hazırdım. Danica uzaktan kumanda kullanımında seçiciydi ama yine de bütün akşam hayatımı çok zorlaştırdı. Beni her şeyden çok strese sokan şey, o düğmeye basmasının bitmek bilmeyen beklentisiydi.

"Dante. Dur!" Danica odamıza ulaşmamı istiyor. Olduğum yerde donup kalıyorum. O bu ses tonunu kullandığında, bedenim anında kime ait olduğunu hatırlıyor.

Arkamı dönmüyorum, sadece onun bana yetişmesini bekliyorum. Uzun, teslim olmuş bir nefes dudaklarımdan iç çekerek dökülüyor.

Danica beni iterek odaya sokuyor ve kapıyı tek hamlede kapatıyor. "Bu da ne demek oluyor?" Yüzünde giderek büyüyen bir çatık kaşla, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup öyle bir duruş sergiliyor ki, başıma beladan başka bir şey gelmeyeceğini biliyorum. Danica çok sinirli. Kollarını kavuşturduğunda.

"Yol boyunca huysuzdun." Suçlaması temelsiz değil.

"Bir şey yok," diye homurdanıyorum, kol düğmelerimi çıkarıp şifonyerin üzerine koyuyorum.

"Bu Luca'yla mı ilgili?" Danica her zamanki gibi anlayışlı bir şekilde soruyor.

"Hayır..." İnandırıcı olmayan bir şekilde cevap veriyorum ve tekrar ondan uzaklaşıyorum. *Bu onunla ilgili değil, değil.* Ama öyle. Luca'nın ona ne kadar yakın durduğunu, ona nasıl dokunduğunu gördüm. Olay sona erdiğine göre, daha önce bastırdığım duygular su yüzüne çıkmaya başlamıştı.

Danica içten bir kahkaha attı, şu anda kulaklarıma çok acımasız gelen bir ses. "Çocuk gibi davranıyorsun, Dante. Hem de kıskanç bir çocuk."

"Sana elini sürmesini istemiyorum. Sen benimsin!" Sonunda yüzümü ona dönüyorum, gözlerimden öfke fışkırıyor. Luca küçük bir pislik. Yeterince mahvetti. Danica'nın yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Şimdiye kadar onları ayrı tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama bu gece kaçınılmazdı.

"Kıskandığın zaman çok tatlı oluyorsun," diyor küçümseyici bir tavırla, yere düşen ağır elbisesinden sıyrılıyor ve üzerinde sadece ona uygun siyah dantelli bir iç çamaşırı seti kalıyor. İri göğüsleri, onları asla tam olarak içine alamayan sutyenin üstünden taşıyor.

"Ben kıskanç değilim. Ona güvenmiyorum." Surat asacakmışım gibi hissediyorum, ki bu çok saçma, surat asmam. Ama sinirlerim gerilmişti.

"Haklısın. Ama *bana* güvenmelisin, değil mi?" Danica bana doğru yürüyerek soruyor. Bu haliyle çok çekici görünüyor, özellikle de topuklu ayakkabılarıyla.

"Sana güveniyorum..." Düşünce trenimi kaybettim. Danica hareket ederken kalçalarını sallıyor, ben yaklaşan figürüne bakarken gözleri benimkilere kilitleniyor. Onu istiyorum. Hayır, ona *ihtiyacım var. Dio mio!*

Danica'ya ulaşır ulaşmaz onu duvara doğru itiyorum, vücudum onunkine sürtünürken onu derinlemesine, dağınık bir şekilde öpüyorum. Kendime engel olamıyorum. Ağzı benimkinde çok iyi hissettiriyor; kırmızı şarap ve öfke tadı var.

Danica avucunu göğsüme koyarak beni uzaklaştırmaya çalışıyor. "Kal!"

"Hayır. Bütün gece bu lanet tıkaçı kıcıma soktun, dayanamıyorum. artık." Ona itaatsizlik etmemem gerektiğini biliyorum; kötü davranıyorum ama siktir et, çok uzun zamandır beni şehvetten çıldırtıyor.

"Bunun için cezalandırılacaksın." Bu bir tehdit.

"Buna değer," diye fısıldıyorum saçlarına hızlı nefesler arasında, sertliğim aramızda büyürken. Onun özü beni tüketiyor, ondan kaçamıyorum.

"Tam olarak ne istiyorsun, sevgili Dante?" Danica sikimi pantolonumdan çıkarıyor, ben nefes almayı unuturken parmaklarıyla yan tarafını okşuyor. İşte böyle, çoktan kaybettiğimi biliyorum.

"Sen," diye cevap veriyorum, nefesim asla konuşamayacağım bir cümleye sıkışmış, donmuş, onun pençesinde kaya gibi sert.

"Bu evde eşyaları izinsiz mi alıyoruz?" Danica, bir annenin hayat dersi alması gereken altı yaşındaki yaramaz bir çocuğa soracağı bir tonda soruyor. Bu beni anında ayıltıyor.

"Hayır, hanımefendi." Daha dik duruyorum, patlamamı iyi bir davranışla düzeltmeye çalışıyorum. Ama ikimiz de Bayan Matthews'un şımarıklara tahammülü olmadığını biliyoruz, benim sık sık yara bere içinde kalan kığım da bunu biliyor.

İçini çekiyor ve taleplerini dile getirmeden önce aramızdaki gerginliğin bir saniye daha sürmesine izin veriyor.

"Soyun *oğlum!*" Danica bana öyle otoriter bir sesle söylüyor ki, elimden gelse onun için gökyüzündeki ayı bile parçalayabilirim.

"Evet, hanımefendi," diye itaatkâr bir şekilde cevap veriyorum, yakam dışında tamamen çıplak bir şekilde önünde durana kadar kıyafetlerimi kat kat atıyorum, sertleşen sikim bir adak, bir kurban gibi elimde.

"Kimin bu?" Danica elinin tersiyle ereksiyonuma vurarak soruyor.

Anlık acı seli nefesimi kesiyor ve soluk soluğa kalıyorum. "Senin," diye nefes alabildiğimde nefes alıyorum.

"Senin mi, *kimin?*" Danica sikimi tutup beni kabaca kendine doğru çekerek soruyor.

Onun tarafından hipnotize edilmiş, büyülenmiş (çaresiz) bir halde hafifçe eğildim, yüzüm ona birkaç santim yakındaydı. Normalde omzuma kadar uzanırken, topuklularla benden bir baştan daha kısa.

"Sizin *hanımefendi*," diye düzeltiyorum kendimi çabucak.

"İşte benim iyi oğlum. Şimdi bu kadar kıskançlık yeter, tamam mı?" Öğretmen sesine geçiyor. Tatlı ama patronluk taslayan, yatıştırıcı ama şüpheli, çünkü ikimiz de bu sesi kullandığında beni tamamen kendine bağladığını biliyoruz.

Eriyorum. Bana *iyi çocuk* dedi.

Dio mio, bunu neden bu kadar çok istiyorum? Bunu söylediğini duymak, onu memnun etmek, Tanrıçamı gururlandırmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

İstediği her şeyi vermeye hazırım, başımı sallıyorum. Onun hâkimiyetini bu şekilde kucakladığını görmek inanılmazdı. Ona bilmediklerini, bilmek istediklerini öğretmek için Adira ile birkaç seans yetti... Ve şimdi ona bir bakın, benim güzel Kraliçem, korkusuzca kontrolü elinde tutuyor. Danica doğal bir Domme idi. Bu gerekmedi

Gücünü geliştirecek pek bir şey yoktu, sadece ikimizi de yerde yapış yapış bırakan birkaç haftalık özel dersler.

"Beni oyun odasına kadar takip eder misin, küçük çocuk? Görünüşe göre bazı düzeltici davranışlar sırayla." Hâlâ sertleşmiş sikimi elinde tutuyor, ucuyla oynuyor, yavaşça alay ediyor. O kadar hassasım ki, dokunuşu çaresiz tenimi yakıyor.

Sanki tüm sözlerimi unutmuşum gibi tekrar başımı sallıyorum, hemen orada eline boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. İçimdeki dürtü ne kadar kabarırsa kabarsın, buna cesaret edemem. Danica çok öfkelenirdi, şu anda olduğundan çok daha fazla öfkelenirdi.

İtaatkâr bir köpek yavrusu gibi, Sahibimi bitişik kapıdan takip ediyorum, o da beni aletimden tutup sertliğimin acıyla zonklamasına neden olan sıkı bir tutuşla çekiyor. Hak ettiğim şeyi almak üzereyim; bu düşünce bile beni rahatlatıyor. Düşünmem, stres yapmam, kendimi suçlu hissetmem gereken hiçbir şey yok... hayır, sadece onun emirlerini dinleyebilirim ve tüm günahlarımdan arınmış olacağım.

Danica oyun odasının kapısını arkamızdan kapatıyor ve sıkıca kilitliyor. Buraya başka biri gelmeyecekti zaten. Sadece temizlikçinin girmesine izin veriliyor ama o da sadece talimat verildiği zaman. Onlara gizlilik yemini ettirerek, önceden bir gizlilik anlaşması imzalattım.

Geniş oda her oyuncakla, her ekipmanla, kalbimin (ve Danica'nın) arzu edebileceği her şeyle donatıldı. Koleksiyon, Kraliçem olan alıngan cehennem kedisi taşındığından beri önemli ölçüde büyüdü, ancak her zaman etkileyici ve pahalıydı. Madam için sadece en iyisi.

Danica bu gece oyun odasında tam olarak ne istediğini biliyor. Her zaman çok kararlı, çok bilinçli hareket eder.

Bu arada ben de (sabırsızlıkla) kaderimi bekliyorum.

"Neden burada olduğumuzu biliyor musun? Saygısızlığın için cezayı kabul ediyor musun?" Danica soruyor ve bunun bir sorudan çok bir ifade olduğunu biliyorum.

Yine de tövbe etmeye hevesli bir şekilde, "Evet, Hanımefendi," diye cevap veriyorum.

"Haça!" diye emrederek niyetini açıkça ortaya koydu.

Tereddüt etmiyorum, sadece köşedeki yedi metrelik özel yapım St Andrews Haçı'nın yastıklı yüzeyine uzuvlarımı yayıyorum, benim

ona geri döndüm. Kalçalarımın arasındaki sertlik acı verici bir şekilde haça baskı yapıyor.

Danica çıplak kıkımın yanaklarına vurarak, "Ne güzel bir kık," diyor.

-Beni çarmiha germeden önce derimi yakacak kadar sert bir şekilde. Ayaklarımdan başlıyor ve uzuvlarımı köşelere kelepçeliyor: ayak bileği, ayak bileği, bilek, bilek.

Sırtımın ona dönük olması beklentiyi daha da artırıyor. Böyle olduğumda güçsüzüm - neredeyse güçsüzüm, bana *tüm* gücü verdiği gerçeği dışında. Ne olursa olsun, güvende olduğumu biliyorum, sadece tahtaya vurarak her şeyi durdurabileceğimi, sözsüz güvenli kelimemiz üzerinde anlaştığımızı biliyorum. Ama durmasını istemediğimi de biliyorum; inanılmaz derecede tahrik olmuş durumdayım!

Danica'nın narin eli belimin etrafında, sikimle haçın arasında kayıyor ve sertliğimi kavrayarak yavaşça masaj yapıyor.

"Gelmene izin verilmemesi zor muydu bebeğim?" diye fısıldıyor boynuma doğru nefes alarak. Bu bir tuzak, bunun bir tuzak olduğunu biliyorum ama elimde olmadan her hareketine karşılık veriyorum.

"Oh!" diye haykırıyorum şaşkınlıkla, çünkü popo tıkaç kıkımda uğuldamaya başlıyor. Kumandayı başından beri dekoltesinde tutuyor olmalıydı, unutmuşum.

Danica zalimce gülüyor.

"Bugün seni mahvedeceğiz bebeğim. Sadece bekle. O güzel, küçük kafan çok geçmeden kendi içine kapanık düşüncelere dalacak." Tehdidinde boş bir şey yok.

Uzaktan kumandayı tekrar kapattığında nefes nefese kalıyorum.

-Bunun sadece bir başlangıç olduğunu bilsem de.

Danica odanın arka tarafına doğru yürürken topuklu ayakkabılarını yere vuruyor. Aletini seçiyor, öyle olmalı. *Aman Tanrım*. İçten içe, derimi bu kadar çabuk kıran o hintkamışı çubuk olmamasını umuyorum.

Çubuk değil. Onun yerine, kırbacın deri şeritleri sırtımı gıdıklıyor. *Yavaş başlıyor*.

"Güvenli kelimeleri biliyorsun, değil mi hayatım?" "Evet, hanımefendi."

"Güzel. Şimdi benimle birlikte say. On vuruş."

Kırbaç kıcıma yüksek sesle vuruyor ve acı veriyor. İlki her zaman en büyük şoktur, sanki benim bunun nasıl bir his olduğunu unutmuş gibi.

"Say!" Danica talep ediyor.

Dişlerimi sıkıyorum, büzülmüş dudaklarımın arasından "bir" diye tıslıyorum. Bu kadar ufak tefek bir kadının kirpikleri bu kadar güçlü ve hassas bir şekilde nasıl yönetebildiği beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

"İki" daha da yakıyor, ilkinin üzerine düşüyor ve yanma hissine dönüşüyor. "Üç" her şeyi uyuştururken "dört" zihnimi tamamen boşaltıyor. "Sekiz" e geldiğimizde, düşüncelerimde sayılar ve acının bulanıklığı dışında hiçbir şey kalmıyor, içine düşerken hissettiğim duygunun derinliği.

Danica fişi tekrar açtığında boğazımdan yüksek bir hırıltı kaçıyor, devrelerim değişen acı ve zevk arasında karışıyor. Dokuz ve onuncu kirpiklerde de takılı tutuyor ve beni sınıra o kadar yakın bırakıyor ki, yükümü dökmek için tüm enerjimi harcıyorum.

"Şu haline bak. Ne kadar güzel bir manzarasın, önümde böyle yayılıyorsun, çok savunmasızsın, *benimsin...*" Danica son kelimeyi fısıldıyor ve ben şehvetle nefes alıyorum. "Boşalmak isteyen var mı?" diye patronluk taslıyor, parmaklarını nazikçe sertliğimin üzerinde gezdiriyor.

Ona cevap verecek kelimelerim yok, sadece inliyorum. Onun için gelme arzum tam ve bütün. Daha fazla istediğim başka bir şey yok, muhtemelen bunu hak etmesem de.

"Henüz değil," diyor Danica işaret parmağıyla sikimi okşayarak. Parmaklarında pre-cum olduğunu biliyorum, dakikalar sonra onları ağzıma soktuğunda tadına bakabiliyorum - kelimenin tam anlamıyla onun için arzuyla damlıyorum.

Bir ya da iki dakika boyunca beni orada öylece bırakıyor, yayılmış ve çaresiz.

"Tamam, küçük çocuk, vücudundaki tüm kötü şeyleri temizleme zamanı, benim için hazır mısın?" Danica döndüğünde boynuma fısıldıyor. Bir sonraki seçimini açıklarken soğuk deri sırtımda kayıyor.

Nefesimi tutuyorum. *Hay sikeyim.* Bu ejderhanın kuyruk kırbacı.

"İstediğin bu mu?" Danica kırbacı sırtımdan aşağı ve etrafımda kaydırarak soruyor, deri ucuyla sikimin ucuna hafifçe vuruyor. Dizlerim bükülüyor ama bağlı bileklerim düşmemi engelliyor.

"Evet... Bayan," diye nefes nefese kaldım, basit kelimelerle mücadele ediyordum.

"Çok kibar bir çocuksun, kibar çocukları severim... Benim için boşalmanı istiyorum sevgilim, o haçın her yerine boşalmanı. Hazır mısın?" Diye soruyor ve ardından geleceğini bildiğim acımasız işkenceye rıza gösteriyorum.

"Hazırım, Bayan... Lütfen," diye yalvarıyorum.

Kıçımdaki tıkaçın tekrar çalışmaya başladığını hissetmiyorum bile, çünkü saniyeler içinde acı verici bir gümbürtü kusursuz bir isabetle arkama iniyor. Acıtıyor! Hem de çok acıtıyor. Acı kör edici.

İkinci darbe yağmur gibi yağarken başka bir dünyadayım. Acı ve zevk tek bir duygu hiddetinde karışırken devrelerim tamamen doluyor.

"Yapamam..." Ona boşalmak üzere olduğumu söylemeye çalışıyorum ama cümlemi bile tamamlayamıyorum.

Saniyeler içinde, kaçınılmaz salıverilmem patlıyor, kalın bastırılmış cum karnımın her tarafına, haçın üzerine dökülüyor. Kıçımdaki her bir sinir ucu yanıyor!

Ama Danica durmuyor, hayır, bir sonraki kırbaç darbesi kıçıma inerken titreşimli tıkaç titreşmeye devam ediyor. Derimi parçaladığını biliyorum.

Yine de güvenli sözlerime tutunuyorum. *Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi. Bedelini ödemeyi hak ediyorum.*

Kör edici acı her şeyi engelliyor. Bir an için, tam bir mutluluk. Bir sonraki darbeyi ya da ondan sonrakini hissetmiyorum bile. Ne de fişin titreşimlerinin nihayet durduğunu.

Danica belirsiz bir süre sonra "Kanaman var," diyor. Sesindeki endişeyi duyabiliyorum.

"...iyiyim," diye nefes alıyorum, sözcük boğazımda düğümleniyor. Sesim iyi gelmiyor.

"Yeter! Allegro," diyerek güvenli kelimemi kendisi söylüyor ve kırbacı yere bırakıyor. Yerde takırdıyor ama sesi çok uzaklardan geliyor. "Güvenli kelimelerini hiç kullanmıyorsun." Başını onaylamaz bir şekilde salladığını biliyorum. Artık öğretmen sesini kullanmıyor, sahne bitti.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece bileklerimi ve ayak bileklerimi serbest bırakırken yere yığılıyorum.

"Benim aptal oğlum... Şu haline bak." Danica'nın sesi sakın, şefkatli ve sıcak.

Bir şey söylemiyorum; söyleyebileceğimden emin değilim. Sonunda dünya sessizleşti.

Bakım Sonrası

DANICA...

Büyük bir güçlkle Dante'nin uyuyan bedenini kendime doğru çekiyorum, onu kas ve dövmelelerden oluşan ağır bir yorgan gibi üzerime örtüyorum. Teninin benimkine karşı verdiği hissi seviyorum - onun taze, çıplak tenini. Eğer dünya bana izin verseydi, sonsuza kadar böyle kalır, onun uyumasını izlerdim.

Benim. Nihayet benim. Ama bundan daha fazlası, ben *onunum*. Dante beni sadece yanında istemiyor, bana *ihtiyacı var*. Sonunda hak ettiğimi hiç bilmediğim Kraliçe gibi bana tapacak biri var.

Dünyanın geri kalanı için ben bir hiçim, ama Dante için her şeyim. Ve Dante'nin her şeyi olmaktan başka tercih edeceğim bir şey yok. Her ne kadar o benim itaatkarım olsa da, ben kendimi tamamen sahiplenilmiş hissediyorum. Bana olan arzusu, beni mutlu etme ihtiyacı tarafından sahiplenilen. Sonunda tatmin olmak böyle bir şey mi?

Dante uykusunda mırıldanıyor, yüzünü göğsümün derinliklerine sokuyor. Bazen ne kadar güzel sesler çıkarıyor.

Neredeyse dalgın bir şekilde saçlarını okşuyor, alnına nazik bir öpücük konduruyorum. *Zavallı çocuk, çok yorgun*. Onu suçlayamam. Vücudu bu gece çok fazla ceza aldı. Yeterince yorulduğunda bana haber vereceği konusunda ona güveniyorum ama bazen kendi sınırlarını bile bilmediğinden endişeleniyorum. Ne olursa olsun katlanmaya o kadar şartlanmış ki.

Önceleri Dante'yi cezalandırdığım, onu incittiğim için kendimi kötü hissedirdim. Birinin kendi rızasıyla (ve sevgiyle) sizi dövmesini istemenin cazibesini anlayamıyordum. Ama şimdi bunu neden istediğini, günahlarının kefareti ödeme, suçluluk duygusundan kurtulma, cezasını çekme ve aklanma ihtiyacını biliyorum - geçmişinden taşıdığı, kendisini (ve başkalarını) asla affetmeyeceği diğer pek çok yükün aksine.

Ne zaman Dante'nin hayatının daha önce nasıl olduğunu düşünsem, keşke birileri ona bir noktada sarılsaydı diyorum. Bir sürü sarılma.

Şu anda içinde çok fazla karanlık var, çok fazla sertleşmiş acı, kaybettiği, ondan zorla alınan parçalarının üzerinde kalın çirkin yaralar var. Bu karanlık artık sarılmakla yatıştırılamaz. En azından *sadece sarılmakla*. Hayır, karanlığın, çektikçe çözülmeye devam eden bir acı ipliği gibi Dante'nin bedeninden çekilip çıkarılması gerekiyor.

Dante'nin incinmişliği, artık kimse için değerli olmayan ama her zaman güvende tutulması gereken bir aile yadigârı gibi koruduğu kırılmışlığı karşısında kendimi umutsuz hissediyorum. Yaşadığı acıyı geri almak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama ona şimdi acısını kontrol etme fırsatı verebilirim, bu farklı bir acı, fiziksel bir acı olsa bile... Tek bir kelimeyle bunu durdurabilir.

Keşke ihtiyacı olduğunda o kelimeyi kullansa. Kendi sınırlarını belirlemek ona kalmış, biliyorum ama sahneyi durdurmak zorundaydım; kazara bile olsa gerçek bir zarar vermeye dayanamazdım.

Daha önce, çarmıhtan inmesine yardım ettikten sonra bir süre yerde yatmıştık. Dante ağır ağır nefes alıyordu, hala alt uzayda bir yerlerde kaybolmuştu. Ona ihtiyacı olan boşluğu vererek elini tuttum ve kendi zamanında bana geri dönmesini bekledim.

Sonunda bana geri dönüş yolunu bulduğunda, bitkin bedeninin yerden kalkmasına ve buharlı duşa girmesine yardım ettim. Su taze kesiklerine dokunduğunda Dante irkildi. Yüzünde bir acı belirdi ama sadece bir anlığına, sonra tekrar bastırdı. *Hayatı boyunca neler çekmiş olmalıydı...*

İlk içgüdüm her zaman acısını dindirmeye çalışmak oldu. Onu incinmiş görmekten nefret ediyordum. Ama kurtarılması gereken fiziksel bir acı değildi; yakınlaştıkça bunu daha iyi anladım.

Şimdi onu yakından incelerken, kolunu belime dolamış, bana sıkıca tutunmuş, yanımda uyuyan deve bakıyorum. Böyle çok huzurlu, çok mutlu görünüyor; normalde alnını örten ve çenesini sıkan kara bulut hiçbir yerde görünmüyor.

Bunca zaman sonra bile, uyuyan Dante'nin bu huzurlu görüntüsünü dünyanın onu gördüğü şekliyle (vahşi, acımasız) evlendirmekte zorlanıyorum,

intikamcı. Ama işte karşımda, hayatımda karşılaştığım en nazik insan. Dante Fera ile tanışana kadar erkeklerin nazik olabileceğini düşünmezdim. O zamana kadar erkekler bana karşı zalimden başka bir şey değildi.

Elbette, babam gerçekten bir şey yapmamıştı ama mesele de buydu. Onun için hiç var olmamış da olabilirdim. Öte yandan, ikiz altın çocukları yanlış yapamazdı. *Onları kızdıracak ne yaptın, Danica? Bir şey yapmış olmalısın.*

Tüm gerçekler ortadayken bile babam onların tarafını seçti, herkes öyle yaptı. *Lütfen Danica, bu bir kazaydı. Onların geleceğini düşün. Şimdi iyisin, seni zamanında yakaladık.*

Onların "zamanında" versiyonu benimkiyle asla uyuşmadı. Onların versiyonu hâlâ hayatta olduğum anlamına geliyordu. *Benim zaman* kavramım panikten önce, daha dokuz yaşındayken öleceğimin kesinleşmesinden önceydi.

Hâlâ düzenli olarak ailece Noel'de buluşuyoruz, en kötüsü de bu. *Sus artık, Danica. Hayatımıza devam edelim. Artık her şey yolunda.* Ama değildi. Bir daha asla da olmayacak.

Artık güvendeyim, diye hatırlatıyorum kendime, sözcükleri içime sindirmeye, gerçekmiş gibi hissetmeye çalışıyorum. Dante bir daha kimsenin bana yaklaşmasına izin vermeyecek. İkizler onun cüssesi ve vahşiliği karşısında savunmasız kalırdı. Bu yüzden o zamanlar onları ona anlatmıyorum. Bir de beni zayıf (ya da kırılmış) olarak görmesini istemiyorum.

Derin bir iç çekerek alnımı Dante'ninkine bastırıyorum. *Benim sıra dışı zırhlı güzel şövalyem.*

Uykusunda mırıldanıyor ve beni daha da yakınına çekiyor, en sevdiği pelüş oyuncağıymışım gibi sıkıca sarılıyor. Yarı uykulu siki kalçama dayanıyor ve ben de uzanıp onu güzel bir evcil hayvan gibi okşuyorum. Dokunuşuma anında tepki veriyor, daha fazlası için istekli.

Gülümsüyorum, kendi arzulu arzuma geçmeden önce parmaklarımı shaftının üzerinde tembelce gezdiriyorum. Yavaşça, tek bir parmağımla klitorisimin etrafında dönüyorum, diğer kolumla Dante'yi kucaklıyorum. Kendime (ve ona) biraz manevra yaptırarak, aletinin ucunu klitorisime bastırıyorum ve kendimi onun hassas başına sürtüyorum.

Tanrım, ürperiyorum! Her sürtünmede ıslaklık kalçalarımın arasına yayılıyor. Dante'yle tanıştığımdan beri cinsel dürtülerim tavan yaptı! Artık her zaman havamdayım, acı vermeye hazırım ve

sağlam bir el ile zevk. Benim gibi insanların da Dommes olabileceğini kim bilebilirdi?

Porno sitelerinde gördüğüm deri giysili, kırbaçlı Metreslerden çok uzağım, ama ayrıca kimin umurunda? Artık kutulara sığmaya başlayacak değilim. Ben hiç öyle biri olmadım.

Dante usulca inliyor, hâlâ derin bir uykunun içinde kaybolmuş ama kıpırdanmaya başlamış. Bu karşı konulması çok zor bir cazibe... Kendim yorgunluktan bitap düşmüş olsam da. Güneş doğmak üzere ama yarın işe gitmem gerekmiyor.

Artık gizlenmeye çalışma zahmetine girmeden, vücudumu aşağı doğru hareket ettiriyorum, kendimi onun ereksiyonuna yönlendiriyorum ve sonunda Dante'yi rüya aleminden çekip çıkarıyorum.

Tüm parçaları bir araya getirmesi bir saniyesini alıyor, belki daha az. Gözlerindeki açlık anında alevlenir ve ayağa kalkmaya çalışır. "Hayır sevgilim, kımıldama." Gülümsüyorum, bir parmağımı dudaklarına koyarak

onu durdur. "Uyumaya devam et. Sadece seni içimde istiyorum." Bu doğru, boşalmak bile istemiyorum, sadece doldurulmak istiyorum.

Üstüne uzandığımda Dante dikkatle beni izliyor, sert siki kabzasına kadar içime gömülmüş. Bakışlarım onun fırtınalı gözlerine kilitlenmiş, yeni uyanmış ama tamamen uyanık. Bana bakışı, sanki dünyadaki tüm paradan daha değerliydim gibi... Usulca gülümsüyorum, artık dağınık olan buklelerinden bir tutamı alnından itiyorum.

Sonunda bakışlarımızı ayıran Dante oluyor, yüzümü k e n d i n e doğru çekiyor, kaslı kolları çıplak sırtımı sarıyor. İkimiz de vücudumuzun geri kalanını hareket ettirmiyoruz. Sadece yavaşça öpüşüyoruz, dudaklarım göz kapaklarının üzerinden geçiyor, yanaklarının köşeleri, burnunun ucu... Sıra benimkini öpmeye geliyor, gözümle kulağım arasındaki deriyi, alt dudağımı, kaşlarımın arasındaki kırıışıklığı.

Sonunda dudaklarım onunkileri buluyor, dilim onunkilerin etrafında tembel daireler çizerek dans ediyor, tıpkı adımlarını sadece ikimizin bildiği yavaş bir vals gibi. Alt dudağını ısırduğımda, sikiğin içimde seğirdiğini hissedebiliyorum, ama küçük öpücüklerin keşfi dışında tamamen hareketsiz kalıyoruz.

Memnun bir şekilde başımı Dante'nin geniş göğsüne koyuyorum, birlikte uykuya dalarken kalp atışlarını dinliyorum, siki içimde yeniden yumuşuyor.

Evimdeyim. Ben evimdeyim.

Hizmet

DANTE.

Hala onun içinde uyanıyorum.

Vücudum dün geceki seansımızdan dolayı ağrıyor ve kıcımdaki keskin acı hala orada. Ama vücudum acıya alışkın, bu beni rahatsız etmiyor.

Bunun yerine Danica'nın çıplak bedeninin üstümdeki hissine odaklanıyorum. Hâlâ derin bir uykuda, yüzü göğsüme yaslanmış.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek saçlarını okşuyorum, kokusunu içime çekiyorum (limon kokusu devam ediyor).

Her iki kolumu da uyuyan güzelimin etrafına sıkıca sararak Danica'nın bedenini kendiminkiyle daha da derinleştiriyorum.

Böyle kalmak istiyorum, sikim onun içinde dinleniyor, mükemmel. Ama vücudum bana ihanet ediyor. Ereksiyonum onun içinde büyürken kontrolüm yok. Ona olan arzum bastırılamaz.

Danica anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor, gözleri hâlâ uykuyla dolu. Sabahlar ona göre değildi ve bu sefer yatağa her zamankinden çok daha geç gittik.

"Uyumaya devam et, şşş..." Onu alnından öpüyorum.

Danica yavaşça uykusundan uyanarak, "Hareket ediyorsun," diyor. Sesi huysuz geliyor.

"Özür dilerim aşkım. Elimde değil." Sikim bana daha da ihanet edecekmiş gibi seğiriyor.

Danica uykusunda kalmak için mücadele eden uykulu bir çocuk gibi biraz daha homurdanıyor. Neredeyse dalgın bir şekilde göğüs kıllarımı avuçluyor ve çekiştiriyor.

"Hey, hey, hey, bu sabah erken başlıyorsun." Gülümsüyorum, parmaklarını saçlarımdan çözmek için elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Elini dudaklarıma götürerek her parmağını ayrı ayrı öpüyorum. O kadar mükemmel ki, tıpkı geri kalanı gibi.

"Beni bu kadar erken uyandırdığına pişman olacaksın," diye inliyor Danica, sonunda gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bazen şımarık bir velet gibi görünmesine neden olan o huysuz bakışıyla bana bakıyor. Ama ağzının kenarlarında alaycı bir gülümseme de yok değil.

"Sana da günaydın, *Tesoro*." Ellerimi kışına götürüp kışının kıvrımlarına koyuyorum. Normalde izin *beklerdim* ama *normalde* içinde uyanmazdım, sikim sıcak ve hazırды.

"Bir şeytanı uyandırıyorsun," diye tehdit ediyor Danica ama yine de gülümseyerek öpmek için uzanıyor. "Günaydın bebeğim."

Onun da beni istediğini biliyorum, kalçalarının arasındaki ıslaklık şehvetini doğruluyor. Her zaman çok vahşi uyanır. Umursadığımdan değil. Ona asla doyamıyorum. Vücudumdaki tüm sıvılar tükenmiş, yorgun ve ağırlı olsa bile, yine de daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

"Böyle daha sık uyumalıyız," diyorum ellerimi kışında gezdirerek.

"İkimizin de uyuyabilmesi bir mucizeydi." "Sanırım yeterince yorulmuştuk."

"Hmm..." Danica uzun kırmızı tırnaklarını göğsümün üzerinde gezdirerek sağ meme ucuma süründüğünü söylüyor. İrkiliyorum, sertçe nefes alıyorum. Meme uçlarımın çok hassas olduğunu biliyor. "Peki ya şimdi? Hâlâ yorgun musun?" Danica bana göz kırpmıyor. *İşte geldi. Günaydın.*

"Bu ikincil bir endişe. Sanırım şu anda vücudumun nasıl hissettiğini anlayabilirsin." Göz kırparak kışını tamamen sikimin üzerine indiriyorum. İkimiz de birlikte inliyoruz.

"Ah-ha, anlıyorum..." Danica kendini oturur pozisyona itiyor, elleri göğsümde. Kalçalarını hafifçe ileri geri sallıyor, sadece bir kez. "İstediyin bu mu?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde soruyor, gözlerim başımın içinde dönerken yüzümü yakından inceliyor. *Dio mio, evet!*

"Şu anda dünyadaki her şeyden daha çok," diye fısıldıyorum, onu daha fazla hissetmek için kalçalarımı kavislendiriyorum.

"Hareket edebileceğini kim söyledi?" Danica sert bir yüz ifadesiyle bana bakıyor.

Göğüslerinin buradan nasıl görüldüğüne bayılıyorum; daha da büyük görünüyorlar.

İçgüdüsel olarak onlara uzanıyorum ama dokunmadan önce kendimi durduruyorum. "Özür dilerim hanımefendi. Lütfen çekilebilir miyim?"

"Hayır, kıpırdamadan yat. Artık benim etten dildomsun; hareket edemezsin.

Bu *benim* zevkimle ilgili, anlaştık mı?"

İtaatkâr bir şekilde başımı sallıyorum, kollarımı hâlâ ona doğru uzatmış, küçük ellerle kavıyorum. Teknik olarak hâlâ hareket ediyorum ama o buna izin veriyor.

"Evet, onlara dokunabilirsin." Danica gözlerini deviriyor ve bana aptalca ihtiyaçları olan aptal bir çocukmuşum gibi gülümsüyor. Bu onu daha da çok istememe neden oluyor. Özellikle de benim ihtiyaçlarıma asla aptalmışım gibi davranmayacağını bildiğim için.

Her iki elime de hevesle birer meme alıyorum. Ellerimin büyüklüğüne rağmen, onun tamamını tutamıyorum, parmaklarımın üzerinden taşıyor. Yavaşça göğüslerini, meme uçlarını okşuyorum, Danica kalçalarını tekrar hareket ettirmeye başladığında yumuşak eti keşfediyorum, zaten damlayan horozumun üstünde öğütüyorum.

"Meme uçlarımı çimdikleme istiyorum, sevgilim. Nasıl sevdiğimi biliyorsun. Yapabildiğin kadar sert. Onlarla oyna." Danica bana arzularını anlatıyor. Tam olarak ne yapacağımı biliyorum. Bana daha önce de göstermiş, ellerimi kendi elleriyle yönlendirmişti.

Danica başını arkaya atmış, gözleri kapalı, bisküvi fabrikasında çok çalışan bir kedi gibi mırıldanırken yüzünü yakından inceliyorum. "Aynen böyle. Çok iyi..." diye beni cesaretlendiriyor ve sikimi daha hızlı sürüyor.

Her hareketiyle, tehditkâr orgazmımı uzak tutmak daha da zorlaşıyor. Ama buna mecburum. Kraliçem önce gelir.

Bir eli göğsümde kendini sabitlerken, diğeri klitorisine kayıyor. Artık uzun sürmeyeceğini biliyorum. Danica kendini dakikalar içinde boşaltabiliyor - hareketlerini ne kadar incelem de benim yapabileceğimden çok daha hızlı. Vücudunu çok iyi tanıyor.

Yüzünün zevkle buruşmasını izlerken tamamen büyüleniyorum, sınıra yaklaştığında dudaklarında her zaman oluşan o yan sırıtıştan başka bir şeye bakamıyorum - ne kadar zarif. Tek görevim onu o uçurumdan aşağıya atıp orgazmla paramparça etmek.

Ama Danica elini çekti, sözünü bitirmesine izin vermedi. Onun yerine gözlerini açtı ve bana cüretkâr bir bakış fırlattı. Bu yüzü tanıyorum, aklına bir fikir geldi. *Tanrı yardımcım olsun.*

Danica iki elini göğsüme koyuyor ve beni öpmek için eğiliyor, beni açlıkla yutuyor.

"Sarıl bana," diye nefes alıyor Danica ve ben hemen kollarımı ona doluyorum. Bir dizini belimin iki yanına koyup bana sarılan Danica, ben bedenlerimizi yakın tutarken kalçalarını sallamaya, sikimin üzerinde zıplamaya devam ediyor.

"Lütfen, çok yakınım... Bayan..." Daha fazla dayanamıyorum, boşalmam lazım. "Henüz değil," diyor, beni daha sert, daha hızlı sürüyor. "Henüz değil."

"Tutamıyorum!" Tutamıyorum. Vücudumun patlamasını engellemek için gereken konsantrasyon muazzam.

"Neredeyse. Neredeyse... Aynen böyle," diye inliyor. Danica her bir meme ucumu işaret parmağı ve başparmağı arasında sıkıştırdığında çıldırıyorum!

"İznin var," diyor Danica sonunda, meme uçlarımı çekerken bana sürtünüyor. Bunu sevdiğimi biliyor.

Vücudumdaki her kas kasılırken ve bırakırken, onun içinde serbest kalmadan önce kelimeleri neredeyse hiç çıkmadı. Döllerim onu doldururken derin derin nefes alıyorum. Onun içinde bitirmeme izin verilmesi, muhteşem bir hediye gibi değer verdiğim güzel bir yakınlık. Hiçbir şey bu duygunun yerini tutamaz; kendimi ona bu anlardan daha yakın hissetmiyorum.

Neyse ki, Danica artık prezervatif kullanmamı istemiyordu, tüm test sonuçlarımız temiz çıktıktan sonra değil. Doğum kontrol implantı sayesinde küçük Feras'ı yapma konusunda da endişelenmemize gerek kalmadı. Bu ikimizin de geleceğinde olmasını istediği bir şey değil, bunu daha önce ayrıntılı olarak konuşmuştuk.

Danica, aşırı uyarılma beni odayı yırtan yüksek sesli hırıltılara sürükleyene kadar bir süre daha bana biniyor. Bu sefer işkenceyi seçmiyor ve sadece kalçalarını dinlendirmeden önce bir anlığına acı çekmeme izin veriyor, orgazm sonrası sikimi içinde tutuyor, yapış yapış ve sıcacık.

Ayağa kalkıyor, yatakta üzerimde duruyor, bacaklarını açıyor, ben de döllerimin yavaşça kalçasından aşağı süzülüşünü izliyorum. *Ne muhteşem bir manzaraydı.*

"Bana biraz *hizmet* etmeye ne dersin?" Danica klitorisini tekrar yavaşça ovmaya başlarken bana göz kırparak soruyor.

Perçinlenmiş durumdayım, Danica'nın kendini tatmin edişini izlerken gözlerimi onun amından ayıramıyorum.

"Daha fazla istediğim bir şey yok," diye cevap veriyorum. Ve yok da.

"Ama önce bu pisliği temizleyeceksin," diye sırtıyor Danica döl dolu amını yüzüme doğru indirirken.

"Evet, hanımefendi."

Baştan Çıkarma

DANICA...

Parmaklarımla kenarlarından tutarak kendimi Dante'nin yüzüne doğru indirirken yatak başlığına tutunuyorum. Başının iki yanında kalın birer kalça ile kalçalarımı sallayarak dilini şehvetimin zirvesine yönlendiriyorum.

Önceleri ben üstteyken nefes alıp alamayacağı konusunda endişelenirdim ama artık endişelenmiyorum. İhtiyaç duyarsa güvenli sözcüğünü işaret edeceğini biliyorum.

Ben onun üstünde inlerken göğüslerim zıplıyor. Ne yazık ki bunu göremiyor. Hayır, yüzü damlayan amımın derinliklerine gömülmüş, kendi dölünün (ve benimkinin) her bir zerresini yalayıp yutuyor.

"Hmm, çok iyi bir çocuk," diye onu cesaretlendiriyorum. Uyuyan bir yırtıcının yavaşça uykusundan uyanması gibi, zevkimin artmaya başladığını hissedebiliyorum.

Ne kadar uzun sürerse sürsün, ben doruğa ulaşana kadar durmayacağını biliyorum. Dante daha önce saatlerce kıvrımlarımda kaybolmuştu, mutlu bir şekilde. Ama bugün oraya çabucak varıyorum. Bir önceki geceden beri çeşitli uyarımlar devam ediyor ve sadece birkaç dakika içinde onun ve benim için çok az şey ifade eden bir tanrının adını haykırıyorum.

Yatak başlığını tüm gücümle kavrarken yatak sallanıyor, dudakları klitorisimi büyülerken yüzünü sürüyorum, dayanılmaz bir hassasiyet noktasına getiriyorum.

"Aynen böyle, durma." Durmuyor. Dante de bunu en az benim kadar istiyor.

Bunu önce midemde hissedebiliyorum - omurgamdan tüm vücuduma yayılan karıncalanmalarla patlayana kadar biriken ve biriken doruk.

Orgazm kreşendoya ulaştığında kendimi tutamayıp yüksek sesle inliyorum. Beni kimin duyacağı umurumda değil, neden duyayım ki?

Dante hareketlerini yavaşlatıyor, orgazmımın her son damlasını yutarken dilini geniş vuruşlarla amımın dudaklarında gezdiriyor.

"Daha fazla değil." Onu bedenimden ayırmak için saçlarını çekerek nefes nefese kalıyorum.

Kalan son gücümle bacağımı yana çekip Dante'nin yanına, yatağa yığılıyorum, nefes nefese kalıyorum, gözlerim kapalı, bedenimden dalga dalga yayılan zevki yaşıyorum.

Nefesimi tekrar düzenli bir ritme sokmaya çalışıyorum ama nefesim kontrol edemediğim vahşi şekillerde solumaya devam ediyor.

Gözlerimi açmama gerek kalmadan, Dante'nin de beni izlediğini ve orgazmımın tadını çıkardığını biliyorum. Ama bana dokunmuyor. O anın tadını çıkarmam için bana alan bırakıyor. Ne kadar iyi eğitilmiş. *Adira iyi iş çıkardı.*

İlk başta, bana rehberlik etmesi için profesyonel bir Domme alma fikrini *saçma* bularak reddettim. Bunu kendim çözebilirdim. Neden bir yabancıнын bana erkeğimi nasıl memnun edeceğimi göstermesine izin verecektim ki?

Ama Dante sonunda beni *sadece izlemek için* bir kez onunla kulübe gelmeye ikna etti. Böyle yerlerin varlığından bile haberim yoktu. Benim masum banliyö hayatım Dante'nin alışık olduğu karanlık lüks dünyasına hiç benzemiyordu.

"Kulüp" daha çok, yoksun bir zenginin sahip olabileceği her türlü arzu için farklı katları ve odaları olan özel bir malikâneye benziyordu. Dante koridorlarda sıradan biri gibi geziniyordu; oraya ilk kez gelmediği belliydi. Kimi görmeye geldiğimizi soran fedaiye *eski bir arkadaş* olduğunu söyledi.

Tanrıça Adira'ya ilk kez ve diğer birçok kez ağzım açık bakarken ağzım kapanmayı reddetti. O çok şaşırtıcı derecede güzel. Sadece fiziksel özellikleri değil (zeytin rengi teni, omuzlarına dökülen uzun kahverengi saçları, göğüsleri, inanılmaz uzunluktaki bacakları, kelimelere ihtiyaç duymadan büyü yapan dolgun dudakları...), kendini idare edişindeki zarafet ve zerafet, hiçbir zorlama olmaksızın içinden sızan hakimiyet. Hareketleri neredeyse sıvı gibi, pürüzsüz.

O ilk gece, Dante'nin kolunu bana dolayarak kanepede oturmuş, onun iki denizaltıya hükmetmesini izlerken büyülenmişim. Bu özel bir gösteriydi. Orada başka kimse yoktu. Denizaltılar erkekti, ikisi de

ve yüzlerini maskelerin arkasına saklamışlardı. Mahremiyetlerini ihlal ettiğim için kendimi kötü hissetmişim ama Dante bana izlenmekten hoşlandıklarını ve aslında onlara iyilik yaptığımızı söylemişti.

Denizaltılardan biri kocaman bir adamdı, iri yarı, yırtık pırtıktı - Dante'den bile iriydi. Ama Tanrıça Adira onu küçük sakinin etrafındaki bir tasma ile dolaştırırken mızızlanan bir köpek gibi arkasında sürünüyordu. Büyülenmiş gibiydim, gözlerimi cam duvarın arkasında gelişen sahneden alamıyor, onun onayını almak için çaresizce ona itaat etmelerini izliyordum.

Adira'yı bir sonraki görüşümüzde, kendi oyun odamızda duruyordu, şimdiye kadar gördüğüm en yüksek topuklu ayakkabıları giymişti ve başka çok az şey giymişti - sadece stratejik bitleri örten bir koşum takımı (zar zor). Vücudu mükemmeldi, formdaydı, uzundu. Aynı anda hem onun *gibi olmak* hem de onu *becermek* istiyordum. Onda çok şehvetli bir şey vardı, hissedilebilen ama adlandırılmayan gizli bir güce hükmediyordu.

Dante, Domme eğitimim için vücudunu bir denek olarak kullanmamıza izin vererek gönüllü bir kobay olmuştu. Şanslı çocuk. Tanrıça Adira bana kontrolü nasıl ele alacağımı gösterirken hem acıya hem de zevke (ve genellikle her ikisine de) katlanıyordu.

Sözleşmeyi yapmamıza da yardım etti, arzularımızı adlandırmamızda ve sınırları belirlememizde bize rehberlik etti. Benim listemde *keşfedilecek* pek çok cevap vardı, oysa Dante neyi sevip sevmediğinden çoktan emindi. Hoşlanmadığı şeyler çok sınırlıydı. Onun yeşil listesi çok daha uzundu ve benim ustalaşamayacağım pek çok şeyi içeriyordu - en azından şimdilik.

Adira iki ay boyunca haftada iki kez gelmişti. Dante'nin ona cömert bir ödeme yapmış olması gerektiğini biliyordum ama paradan hiç söz edilmemişti.

Gerçekten de tam bir Tanrıça. Bazen tek istediğim beni önünde diz çöktürmesi, yüzümü amına gömmek için izin istemesiydi. Birçok kez.

Çalan cep telefonu şehvetli anıları yırtıp geçerken Dante'nin şimdiki zamanına geri çekiliyorum. İç geçiriyor ve telefonu açıyor. Şu anda cevap vermesi onun için çok önemli olmalı.

Yüzünün değişmesini, kaşlarının çatılmasını izliyorum. Tek bir *sı* ile telefonu tekrar yere bırakıyor.

Ve işte böyle, her şey değişiyor - bunu havada, Dante'nin göğsünde nefes alış verişinin gerginleşmesinde hissedebiliyorum.

"Gitmek zorunda mısın?" O konuşmadan önce cevabı zaten biliyordum. "Özür dilerim *Tesoro*, ben-" diye özür dilemeye çalıştı ama sözünü kestim.

"Sorun değil. Her zamanki uyanma saatinin çoktan geçtiğini biliyorum. Git hadi." Gülümseyip elini sıktım.

Tek bir yumuşak hareketle beni tekrar kendine doğru çekiyor ve aç bir şekilde öpüyor. Dudaklarında orgazmımın tadını alabiliyorum ve onu şehvetle yalıyorum.

"Şampiyonların kahvaltısı." Göz kırıyorum.

"Ne çılgın bir kadın." Dante başını sallarken gülüyor. "Hayatım boyunca neredeydin?"

"Muhtemelen reşit değildim." Sırıtiyorum.

"İyi noktaya değindin. Gitmek zorunda olduğum için üzgünüm, sevgilim. Bütün gün burada seninle kalmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığını söylediğimde bana güven." Dante ayağa kalkar ve duşu açar.

"Biliyorum bebeğim. Sorun değil. Zaten daha fazla uykuya ihtiyacım var."

Bu doğru. Dante duşu bitirip giyinene kadar ben yine derin bir uykuya dalmış oluyorum. Gittiğini duymuyorum bile, yüzüme, göğüslerime kondurduğundan emin olduğum öpücükleri de hissetmiyorum (onu tanıyorum).

Tüm fiziksel aktivitelerimizden sonra, yorgun ve terli vücudum için kesinlikle bir duşa ihtiyacım var, ama bunu daha sonraki listeme koyuyorum, vücudum orgazm sonrası yorgunlukla ağırlaşıyor.

Önce

uyku.

Öncelikler.

Dante'nin çağrısının ne hakkında olduğunu merak ediyorum ama uzun sürmüyor. Kum Adam hayır cevabını kabul etmiyor, ben de kendimi huzursuz bir uykuya bırakıyorum.

Aklıma gelen son düşünce, Dante'yi daha fazla dölle beslemem gerektiğini kendime hatırlatmak oluyor ama bu fikir, beni başka bir dünyaya götürmesine izin vererek kabarık yorganın içine gömüldüğümde sis gibi buharlaşıyor.

Sızmış

DANTE...

Yüzüklerimi sallayarak masamla pencere arasında gidip geliyorum.

Hay sikeyim. "Emin misin, Luigi?" İlk kez sormuyorum.

"*Certo, Signore...* Özür dilerim. Kötü haberlerin taşıyıcısı olmak istemem." Luigi mesafesini koruyor, eminim önceki karşılaşmamız hala zihninde taze.

"Bu ne kadar zamandır devam ediyor?" Parmak eklemlerimi kırarak gergin muhasebeciye sırtımı dönüyorum.

"Tam olarak birkaç ay, dört ay. Ziyafet masraflarının bir kısmını bayinin hesabına aktardığımızdan beri."

"Nakit akışı daha iyiydi. Bazı harcamaları oraya yönlendirmek mantıklı geldi," diye hatırlıyorum.

"Evet, o zamanlar iyi bir fikirdi."

Parayı hareket ettirmek her zaman çok karmaşık bir süreçti. İşin karmaşıklığı aklımı başımdan alırdı; işi ilk devraldığımda tüm rakamları ve farklı işleri anlamaya çalışırdım.

Yine de çok gençtim, bu yüzden beni kim suçlayabilir ki? Gerçi mesele suçlamak değildi. Kimse benim işin başında olmamdan memnun değildi. Ama ölümünden sonra bile babamın vasiyetine karşı çıkmaya cesaret edemediler. Bunu yapanlar artık benim işimde (ya da bu dünyada) değillerdi.

Luigi'ye şükürler olsun. Beni ne kadar kızdırsa da, genelde oldukça titizdir. En azından babam bana para aklama konusunda uzmanlaşmış kirli muhasebecilerden **oluşan** kusursuz bir ekip bıraktı (gerçi hiçbirimiz bunu böyle adlandırmadık). Luigi en başından beri benimleydi. Tıpkı Emilio gibi. Yine de ilk kez bir para kayboluyordu.

"Madem bu kadar iyi bir fikirdi, o zaman tüm o parayı kaybetmeyi nasıl başardık?" Sinirlerime hakim olmak çok zor. Yeryüzündeki hiçbir Zen Bahçesi beni sakinleştiremez artık. Bıçağımı çekmek için çok istekliyim

ve Luigi bana son kötü haber getirdiğinde başladığım işi bitireceğim. Ama ona ihtiyacım var. Ayrıca, artık suçlanacak kişinin o olmadığını, sadece talihsiz bir haberci olduğunu biliyorum.

"Her seferinde küçük parçalar, *Sinyor*. Bu yüzden daha önce yakalayamadık. Şirketin kredi kartlarından birini kullandılar ve ödemeleri fark edilmeyecek kadar düşük tuttular. Burada beş bin dolar, orada on bin dolar. Hepsi aynı hesap numarasıyla sahte şirketlere sahte faturalar ödeyerek yavaşça hortumluyorlardı. Günlük harcamalar arasında kayboldu. Buraya bakın." Dikkatimi masamın üzerinde duran bir yığın basılı hesap özetine çekiyor.

Bakmak için yaklaştığımda, Luigi geri sıçırıyor, hemen tekrar ulaşamayacağım bir yere gidiyor. Çok gergin. *Olmaması gerektiği gibi*.

"*Kimin* yaptığından emin misin?" Bununla uğraşmak istemiyorum. Şimdi olmaz. Her şey çok iyi gidiyor.

"Sì. Kart başından beri ondaydı. Ziyafetin çiçeklerini ödemek için kullanmış."

Başımı eğiyorum ve derin bir iç çekiyorum. *Kimseye güvenemezsin. Hay sikeyim*. "Peki ya hesap? Tüm paranın gönderildiği yer. Kime ait?" Sonunda Luigi'nin cevap vermekten korktuğu belli olan soruyu soruyorum, ayaklarını halı kızgın kömürden yapılmış gibi sürüyerek.

"Çeşitli paravan şirketler aracılığıyla bunun izini sürmemiz biraz zaman aldı..." Luigi sessizleşir.

"*Kim?*" Yumruğumu masaya vurarak talep ediyorum.

"Ricci ailesinin hesaplarından biri, *Sinyor*." Tepkimden korktuğu belli oluyor.

İnançsızlıkla Luigi'ye bakıyorum. "Olamaz.

Neden?" *Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor*.

"Üzgünüm *Sinyor*. Elimde sadece rakamlar var. *Nedenini* cevaplayamam."

Nefes vermeyi reddederken keskin nefes alış verişciğçerlerimi yakıyor, kenarlarımı renklendiren karanlığı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Kimseye tek kelime etme Luigi. Anlaşıldı mı?"

"Elbette. Sessizliğim her zaman garanti altında."

"Ben hallederim."

Luigi başını salladı.

"Git."

"*Grazie, signore.*" Gergin muhasebeci, bu kez zarar görmeden kaçmaya hevesli bir şekilde, hiçbir formaliteye gerek duymadan dağılıyor.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı bilemeden, donmuş bir halde masanın üzerindeki ekstre yığınının bakıyorum. *Oh, fanculo!* Kaçırdığım bir şey olmalı.

Satır satır hepsini tekrar incelemeye başladım. Ama kanıtlar orada, siyah üzerine beyaz, inkar edilemez.

Bir süre sonra kapı çalındı. Hâlâ evrak işlerine dalmış, rakamların verdiğiinden daha fazla cevap bulmaya çalışıyorum.

"Şimdi olmaz!" Öfkeyle, sabırsızca bağıriyorum.

Bu doğru olamaz. Ama doğru olduğunu biliyorum. Son dört ayda 200.000 dolardan fazla para çalındı. Sanki karnıma yumruk yemiş gibiyim, kelimenin tam anlamıyla ihanete uğradım. Beni rahatsız eden aldatma, yalanlar. Paranın canı cehenneme, geldiği yerde daha çok var. Ama güven bir kez kırıldı mı, onarmak bir seçenek değildir.

Kapı tekrar çalınıyor, daha acil. "*Şimdi olmaz* dedim!"

Kapı yine de açılır. Gelen Danica'dır. Ama yüzü bile bugün beni neşelendiremiyor. Sayılar arasında kaybolmuş durumdayım, problem çözücü zihnim umutsuzca her şeyi anlamlandırmaya çalışıyor.

"Sana kahve getirdim, ben-" diye başlıyor tatlı tatlı gülümseyerek.

"Meşgulüm," diyorum basitçe, onu çalışma odamdan çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Onun etrafımda olması beni daha da strese sokuyor. O bir yük. Onu kaybedemem. Bu yüzden daha da kötüye gitmeden bu karmaşayı çözmem gerekiyor - eğer çok geç değilse.

"Kaba davranıyorsun." Bana suçlayıcı bir şekilde bakıyor.

"Sağır mısın Danica? Şimdi olmaz," diye tıslıyorum, ona bakmıyorum bile. Odağımı kaybetmek istemiyorum; bunu göze alamam.

"Sorun ne bebeğim? İyi misin?" Kahveyi masanın üzerine bırakıyor.

"Hayır," diyorum basitçe, masanın üzerindeki kâğıtları bir araya yığarak. "Gitmelisin."

"Konuş benimle: neler oluyor?" Danica yalvarıyor ama zihnim tek bir öfkeyle dolu. Onun dışında hiçbir şey yoktur. Hatta

Danica. Onun bu işe bulaşmasını istemiyorum. Ricci ailesiyle iş yapmak sadece kötü haber anlamına gelebilir. Tüm aileler arasında en acımasız olanları onlar. Aramızdaki kan davası, uykusuz gecelerin bitmek bilmeyen bir kaynağı. Yıllar önce karımın ölümünün arkasında onların olduğuna dair şüphelerim hâlâ var.

"Git, Danica. Meşgul olduğumu söyledim." Kovulmaktan nefret ettiğini biliyorum ama ona neler olduğunu söyleyemem. En azından şimdilik. Çok fazla soru soruyor, cevabını bilmediğim sorular.

"Neyin var senin?" Yüzüne kara bir bulut çöküyor. Sesinde tehditkâr öfkeli gözyaşlarını duyabiliyorum. Ama ona bakmıyorum. Şu anda Danica'nın duygularından daha büyük sorunlarımız var.

Cevap vermeden ona sırtımı dönüp pencereye doğru yürüyorum, bakışlarım dışarıdaki araziye sabitleniyor. *Belki de her şeyin mantıklı bir cevabı vardır. Belki-*

"Dante!" Danica talep ediyor ama ben arkamı dönmüyorum. "Sana kimin sahip olduğunu unuttun mu?" Sesindeki otoriteyi koruyamıyor, çok üzgün. Zaten bir önemi de yok. Zihnim, yeterli parçaya sahip olmadığım bir bulmacayı çözmeye kilitlenmiş durumda.

"Şimdi olmaz. Alışverişe git. Git. *Lütfen* Danica. Bir şeyle ilgilenmem gerek. Belki gidip kendine güzel bir şeyler alırsın, ha?"

Büyüklik taşıyor gibi görüldüğümü biliyorum ama bunu daha sonra telafi edeceğim. Güvende olduğumuzu anladığımda.

"Siktir git! Buraya *paran* için mi geldiğimi sanıyorsun?" Danica öfkeli bir şekilde tükürdü. Ne kadar sinirlenebildiğini, içinde yanan ateşi unutmışum. Neredeyse tanıştığımız günkü gibi. Hatırladıkça sırtıtıyorum.

Danica yine de eğlenmiyor.

İç çekiyorum. Bunu düzeltmem gerekiyor ama Danica buradayken yapamam. "Emilio!" Sesleniyorum ve saniyeler içinde yanımda oluyor.

"Evet, patron?"

"Lütfen Carlo'ya Danica'yı dükkâna götürmesini söyle, ben-" Ben başlıyorum ama Danica sözümü kesiyor.

"Ben buradayım. Bana çocukmuşum gibi davranamazsın."

Onu görmezden gelerek Emilio'ya talimatlarıma devam ediyorum.

"Lütfen onu dükkâna götür ama korumalı olduğundan emin ol."

"Emredersiniz patron," diye başını sallıyor Emilio.

"Hayır!" Danica bağılıyor.

"Bu bir emirdir, Emilio," diyorum, Danica'nın benden emir almadığının farkındayım.

Danica kollarını göğsünde kavuşturarak, "Gitmeyeceğim," diye ısrar ediyor. "Gerekirse onu dışarı sürükleme iznin var," diye ekliyorum.

"Bunu yapmaya hakkın yok-"

"Şimdi gidin," diye tekrarlayarak ikisine de el salladım.

"Argh!" Danica elinin tersiyle masadaki kahve fincanımı siliyor ve fincan yere çarparak paramparça oluyor. "Seni sik kafalı. Tıpkı kardeşlerim gibisin. Siktir git!" Hışımla yürüyüp gitti.

"Lütfen temizlemesi için birini gönder, Emilio. Hazır başlamışken yeni bir fincan istiyorum."

Adam saygıyla başını sallıyor. "Peki, patron." "Peki ya Emilio?"

"*Don mio?*"

"Bir saat içinde bu evden gitmesini istiyorum. Anlaşıldı mı?" "Evet, patron. Sorun değil."

"Güzel. Yeterince sorunum var. Git hadi."

Emilio kapıyı arkasından kapattı.

Kendimi daha fazla tutamıyorum. Öfke damarlarımda kaynarken yumruğumu ağır ahşap kapıya sırf bir şeye çarpmak için vuruyorum. Parmak eklemlerim çatlıyor ama acı hissetmiyorum.

Ne boktan bir durum.

Patlama

DANICA...

Yüzümü asmamaya çalışsam da kendime engel olamıyorum; odamıza koşup kapıyı var gücümle çarparken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Hiçbir yere gitmek istemiyorum, özellikle de lanet olası dükkanlara. Keşke yorganın altına saklanıp bütün gün yatakta kalabilseydim. Ama birkaç dakika içinde kapım çalınıyor, Emilio nazikçe bana bir saat dolmadan gitmemiz gerektiğini hatırlatıyor.

Her beş dakikada bir geri dönüyor, nazik tavrıyla itaat etmezsem kilitli kapıyı kırmakla tehdit ediyor. Onun da bunu yapacağını biliyorum - Emilio emirlerini ciddiye alır. Dante emrederse saniyeler içinde soğukkanlılıktan psikopatlığa geçebilir.

Peki! Kendimi kalkmaya, duş almaya, Dante'nin kokusunu tenimden temizlemeye zorluyorum. Artık onu düşünmek istemiyorum. Yine de bu evdeki her şey onun, ben de dahil.

Çantamı toplarken, içten içe Dante'nin özür dilemek için kapıda beklediğini umuyorum. Ama beklemiyor. Çalışma odasının kapısı sıkıca kapalı. *Bu sefer olmaz*, diye uyarıyor Emilio, ben onu geçmeye çalışırken. Carlo beni arabaya sürükleyene kadar yumruklarımı göğsüne vuruyorum. *Pislikler, hepiniz!*

Sinirlenerek arabanın kapısını kimsenin dayanamayacağı kadar yüksek sesle çarpıyorum ama Dante'nin arabaları umurumda mı bir bakıyorum. En son ne zaman bu kadar öfkelendiğimi hatırlamıyorum.

"Özür dilerim Bayan Matthews. Emirlerimiz var," diyor Carlo bana bakmak için döndüğünde utangaç bir ifadeyle.

"Beni evden dışarı taşımak zorunda değildin," diye cevap veriyorum acı bir şekilde.

"Bize çok az seçenek bıraktın," diyor ön koltuktaki diğer et parçası. Yeni muhafızlardan biri. Adını henüz bilmiyorum ve şimdi de sormayacağım.

Dante ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ettiğimi bilmeli ve özellikle de benim iki katımdan daha büyük erkekler tarafından zorbalığa uğramaktan nefret ediyorum. Tamamen çaresizlik hissi çok tetikleyici. Kendimi tekrar küçük bir kız gibi hissettiriyor.

"Sadece sür, Carlo. Beni buradan çıkar." Her ne kadar yalnız olmayı tercih etsem de, bunun bir seçenek olmadığını biliyorum. Seks dükkanında saldırganların beni neredeyse yakaladıkları olaydan sonra asla yalnız değilim. Dürüst olmak gerekirse, hayatımın tehlikede olmasının tek nedeni Dante'ydi. Onunla tanışana kadar kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. *Bu tam olarak doğru değil.*

Carlo söze gerek duymadan minibüsü çalıştırıyor ve Downton Abbey'de yaşıyormuşuz gibi asfalt yolu kaplayan, kenarlarında gül ağaçları olan geniş, dolambaçlı araba yolundan yavaşça geri geri çıkıyor.

Her zamanki gibi, tepesinde çiviler olan ağır, dokuz ayaklı demir kapı açılmaya başlamadan önce tam bir araç araması ve retina taraması için kapıda durdurulduk.

"Diğerleri nerede?" Carlo işaret parmağını parmak izi tarayıcısına bastırarak soruyor.

Görevli omuz silkiyor. "Bugün sadece ben varım. İki kişi hasta olduğunu söyledi, diğerleri de alacaklarını tahsil etmek için dışarıda." Botu kontrol etmek için yanına gidiyor.

"Düzensiz görünüyor." Carlo her zamanki gibi şüpheli, ne de olsa işi bu. Neredeyse alışkanlıkla koyu renk güneş gözlüklerinin ardından çevreyi inceliyor.

"Olur böyle şeyler," der kapı görevlisi. "Diğerleri öğleden sonra dönmüş olur."

"Artık gidebilir miyiz?" Kendimi bu kalenin kraliçesinden çok şımarık bir ergen gibi hissederek arka koltuktan talep ediyorum. Daha fazla iş konuşması dinlemek istemiyorum, sadece her şeyden uzaklaşmak istiyorum.

Beni böyle dışarı atmaya nasıl cüret eder? Şimdiye kadar Dante'nin soğukkanlılığını kaybetmesine alışmıştım ama bana karşı asla, ona her zaman ulaşmıştım. Ama bugün değil.

Ve o hâlâ içimdeyken sabahımızın nasıl başladığını düşündüm. Ne kadar güzel bir sabahtı, ne kadar mükemmel bir samimiyetti, şimdi hepsi mahvoldu. Kendimi ondan çok uzakta hissediyorum, tüm bunların en kötü yanı da bu. Sanki her şey bir rüyaymış da şimdi yok olmuş gibi, kendimi yine kaybolmuş, yalnız... *terk edilmiş* hissediyorum.

Ya bana asla geri dönmezse? Nereye gideceğim? Nerede yaşayacağım? Tekrar ailemin yanına taşınma düşüncesi bile... Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Gittikçe olumsuzlaşan düşünceler sarmalında sıkışıp kaldığım için yol boyunca tek kelime bile etmedim. Öğle yemeği isteyip istemediğimi sorduğunda Carlo'ya da cevap vermiyorum. Bir kez bile, süslü pantolonu ve parlak ayakkabılarıyla yeni gelen, adı neydi, onu tanıma zahmetine girmiyorum.

Gittiğimiz her yerde insanlar bana bakıyor, şüphesiz kim olduğumu ve neden iki dev korumanın kısa boylu figürümü kalabalık alışveriş merkezinde takip etmesini gerektirecek kadar önemli olduğumu merak ediyorlar. Korumaların silah kılıfları açıkça görülebildiği için kimse sormaya cesaret edemiyor.

Amaçsızca bir dükkândan diğerine dolaşıyorum. Çok da uzun olmayan bir süre önce, bu benim hayalim olurdu - kalbimin istediği her şeyi satın alabileceğim neredeyse sınırsız siyah bir kredi kartı. Ama değil, çünkü şimdi kalbimin tek arzusu Dante.

Boşluk beni sarıyor, içimdeki deliği genişleterek her şeyi yutan karanlık bir uçuruma dönüştürüyor.

Bu yüzden Dante'nin parasını anlamsızca, neredeyse kindarca harcıyorum, ihtiyacım olmayan şeyler satın alıyorum, korumaları tasarım çantalarımı mağazalar arasında taşımaya zorluyorum. Muhtemelen bu onlar için aşağılayıcı, onlara hiç yakışmayan bir şey ama umurumda değil... işe yarasalar bari.

Aç olmamama rağmen yemek yemem gerektiğini biliyorum, baygınlık hissetmeye başladığımda fark ediyorum. Dün gecedan beri hiçbir şey yemedim. Beş yıldızlı açık büfesi olan müzayede şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Bir aylık maaşımla karşılayabileceğimden çok daha fazla karidesle tıka basa doymuştum. Ama şimdi midem yine tamamen boş ve tankta sıfır karides var.

Özel bir yer arama zahmetine girmeden, korumaları yolumuzun üzerindeki ilk kafeye götürüyorum ve bana biraz yer kalsın diye ayrı bir masaya oturmalarını emrediyorum.

Çok ihtiyacım olan kahveyi ve bir türlü yiyemediğim kruvasanı alıyorum, hiçbir şeye odaklanmadan küçük alana bakarken ellerimi fincanın üzerinde ısıtıyorum. Carlo omzuma bir el koyduğunda düşüncelerim milyonlarca mil ötede.

"Ne?!" Onu silkeleyip atıyorum. İzinsiz dokunulmaktan nefret ettiğimi biliyor. Erkeklerin bana öylece dokunabileceklerini düşünmelerinin

Sen mi?

Carlo telefonunu tutuyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Evde bir olay oldu Bayan Matthews... Üzgünüm. Hemen gitmemiz gerekiyor."

"Ne tür bir *olay*?" Kahve fincanımın üzerinden ona bakarak sordum. *Olay* kelimesi hiçbir zaman iyi bir şey ifade etmemiştir. Bir şeye olay dendiği anda, aslında çok daha kötü olduğunu bilirsiniz. "Dante iyi mi?"

Carlo başını iki yana sallarken gözlerini indiriyor-hayır.

Bizi eve çağırdıklarına göre durum ciddi olmalı. "Dante iyi mi?" Tekrarlıyorum, fincan elimde titriyor. "Gitmeliyiz Bayan Matthews," diyor Carlo sertçe.

Ama söylemediği şey midemdeki endişenin düğümlenmesine neden oluyor.

Lanet olsun. Dante!

Çift Taraflı

DANTE...

Çalışma odamdan hışımla çıkar çıkmaz her şeyi berbat ettiğimi anladım. Danica'yla öyle konuşmamalıydım.

Ama ona neler olduğunu söyleyemem, henüz değil. Her şey çözülene kadar olmaz. Sadece endişelenir ya da daha kötüsü müdahale etmeye çalışır. Onu tehlikeden uzak tutmak bir numaralı önceliğimiz.

Yine de suçluluk duygusu mideme bir tuğla gibi oturuyor. Danica bu şekilde dışarı atılmayı hak etmedi. Onu asla incitmek istemem, zaten hayatında yeterince şey yaşadı.

Yüzüklerimi çevirerek odada huzursuzca ilerliyorum, ta ki Emilio'nun tanıdık kapıyı çalması beni suçluluk duygusunun zihinsel sarmalından çekip çıkarana ve başını sallayarak masama taze bir fincan kahve koyana kadar.

"Yeni görevler mi alıyorsun?" Gülümsemeye çalışıyorum ama bu girişimim büyük ölçüde başarısız oluyor.

"Ben yapmadım, sadece getiriyorum." İri adamın sesinde espri yok, nadiren olur.

Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Öyle mi?" "Çok korkuyorlar patron."

"Peki neden?" Cevabı biliyorum ama bana söylemesini istiyorum.

"Bayan Matthews daha önce oldukça üzgündü..." diye dikkatle konuya giriyor.

Konu.

Emilio benim korumamdan daha fazlası. O benim sırdaşım, danışmanım. Birlikte çalıştığımız yirmi yılı aşkın süre boyunca Emilio hayatımdaki en güvenilir kişi oldu.

"Evet, sanırım öyle. Aklımda çok şey var..."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsiniz, *Don mio*," diyor Emilio, her zamanki gibi resmi bir tavrıyla.

"Yine de bunu ona telafi etmeliyim. Alicia ile konuşup bu akşam için özel bir yemek ayarlar mısınız lütfen? Sadece burada, evde. Dışarı çıkmak güvenli değil."

Son dakikada bir şeyler ayarlayabilecek biri varsa o da Alicia'dır. Ev müdürüm ve kişisel asistanım sadece üç yıldır ailemizle birlikte ama çabuk öğrendiğini kanıtladı. Güvenilir ve verimli olmak böyle bir görevde kazançlı bir kombinasyondur.

"Evet, *patron*."

"Danica'nın en sevdiği çiçeklerden, şu koyu kırmızı lalelerden de getirmesini iste. Özel olsun, anlıyor musun?" Deniyorum ama romantik olmak pek benim tarzım değil. Karım öldüğünden beri değil... Altı yıldan fazla oldu. O günleri düşününce bile irkiliyorum.

Emilio başını sallıyor.

"Ve lütfen o kapıyı her zaman kapalı tut."

"Elbette." Emilio soru sormadan sessizce ayrılıyor ve hemen dışarıdaki görevine devam ediyor. Keşke bu adamı klonlayabilseydim; birden fazla Emilio'ya sahip olmak hayatımı çok daha kolaylaştırırdı.

Belki de Emilio o gün benimle değil de evde olsaydı, karım hâlâ hayatta olacaktı. Acı dolu geçmişe sürüklenen düşüncelerimi durduramıyorum, asla kapanmayacakmış gibi görünen ham bir yarayı dürtüyorum. Hâlâ acıttığından emin olmak için dürtüyorum. Acıtıyor. Hem de çok.

Elena.

Bazen, ılık bahar öğleden sonralarında, konağın odalarında yankılanan kahkahasını hâlâ duyabiliyorum. Her şeyi çok farklı hissettirirdi, tüm evi, hayatımı. O uzun bacakları ve masum gülümsemesiyle gelene kadar her şey karanlıktı, kara bukleler sırtından aşağı dökülüyordu.

Elena saf güneş ışığından yapılmıştı, kelimenin tam anlamıyla güzeldi. Gerçek bir İtalyan'dı, babam gurur duyardı. Hayır, babam asla gurur duymazdı. Ama gurur *duyabilirdi*.

Danica'ya hikayeyi anlattığımda kollarını bana doladı ve bana sarılarak ağladı. Ben de ağlamak istedim ama ağlayamadım. Altı yıldan uzun bir süre önce onu kaybettiğim günden bu yana Elena hakkında ilk kez konuşuyordum.

Tanıştığımızda 32 yaşına yeni girmiştim (Elena 26 yaşındaydı). Don Greco'nun en küçük kızıydı, uygun bir eşti. Umursamadığım bir sosyal toplantıda onu ilk gördüğüm andan itibaren kendimi ondan ayıramamıştım.

Aramızdaki çekim anlıktı. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Elena suç hayatına alışkındı; ondan hiçbir şey saklamama gerek yoktu. Beni olduğum gibi seviyordu. Aile şirketini 13 yıl önce devraldığımdan beri ilk kez, tamamen bana ait olan bir şey bulmuştum.

Elena bir erkeğin isteyebileceğı en güzel itaatkâr köle olmuştu. Benim için diz çökmesi, her gün kapıda beklemesi, tasmaı dışında çıplak olması. Vücuduna yapmama izin verdiği şeyler, benden yapmamı istediğı şeyler...

Onun bağılılığı sınır tanıımıyordu. Benim ona olan arzum da öyle. Onu her zaman istiyordum, adımı evdeki herkesin duyabileceğı kadar yüksek sesle haykırırken yüzünün zevkle buruşmasını istiyordum.

Elena ile tanışana kadar hiç zevk düşkünü bir Dom olmamıştım. Ama onun memnuniyeti benim için önemli olan tek şey haline geldi. İki yıl içinde her iki ailenin de toplu olarak katıldığı abartılı bir törenle evlendik. O bembeyaz elbiseyle yürüyüşünü, sadece benim için takındığı gülümsemeyi asla unutmayacağım. Çok mutluyduk. Geriye dönüp baktığımda çok da saftık.

Onun için her şeyden vazgeçecektim; dışarı çıkacaktım... belki İtalya'ya geri dönecek, kendi ailemizi kuracaktım. Luca devralabilirdi. Güç için istekliydi ama öğrenmek için o kadar istekli değildi. Yine de her şeyi ona devretmeye hazırdım, her şeyi yakıp yıksa bile. Prensesimi başka bir kaleye götürüp güvende tutmak için her şeyi yapardım.

Deniz kenarında mütevazı bir evde yaşamaktan başka bir şey istememiştım, sadece biz, belki etrafta koşuşturan birkaç çocuk. Bir an için her şeye sahip olabileceğimi, Don Fera değil de sadece Dante olabileceğimi düşünmüştüm.

Ama kimse sağ çıkamadı.

Olay günü Emilio da benimleydi. Luca'nın içine düştüğü aptalca bir durumdan sonra onu kurtarmaya gitmiştik. O gün onu götürdüklerinde orada olmadığım için ona ya da kendime kızmayı bıraktım mı bilmiyorum.

Elena doktora gitmişti. Her zaman olduğu gibi yanında bir koruma vardı. Hamile olduğunu çok sonra öğrendim. Biz de

küçük bir oğlum var. Danica'ya bu kısmı söylemeye cesaret edemedim, henüz değil.

Gardiyan sayıca az olduğu için Elena'yı tek başına savunamamıştı. Onu kaçırmışlardı.

Bunu kimin ve neden yaptığını hâlâ bilmiyorum. Hiç kimse bu eylemi üstlenmedi. Ricci'ler olduğundan şüpheleniyorum ama bunu kanıtlayamam.

Onu bulmam çok uzun sürdü. Bulduğumda, artık onu kurtaramazdım. Onu soğuk zeminde, çıplak bir şekilde, terk edilmiş bir binanın betonunda kanlar içinde bırakmışlardı, güzel yüzü çirkin kesikler ve morluklarla kirletilmişti.

Annem öldüğünden beri ilk kez ağlamıştım. Onu kucağıma aldığımda Elena'nın bedeni soğuk ve cansızdı, gömleğime ve ellerime kan bulaşmıştı. Dağınık saçlarına ağladım. Sahip olabileceğimiz hayat için ağladım, kaybettiğimiz hayat için. Parçalandığımı sadece Emilio görmüştü. Ama bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadık.

Ağır bir iç çekişle, sağ elimi süsleyen yüzüğün üzerindeki yakutu öptüm. Sevgili Elena.

Odaklan, Dante! Geçmişimin acı veren hayaletleri şu anki çıkmazımı çözmeyecek. Bunu hızlı ve gizli bir şekilde halletmenin bir yolunu bulmalıyım.

Üç büyük yudumla ılık kahvemi bitiriyorum ve telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Hâlâ bir şey yok.

Onu tekrar aramaya çalışıyorum ama sadece çalıyor. Mesajım da okunmamış olarak kalıyor.

Seni pislik. Şimdi de kendini neye bulaştırdın?

Dışarıda bir silah sesi duyduğumda hâlâ bir sonraki hamlemi düşünüyordum. Boğuk ama net bir ses, ofisimin kalın duvarlarında yankılanan donuk bir gümbürtü. Ani ses damarlarıma adrenalin salgılatıyor.

Ne oluyor lan?

İçgüdüsel olarak masanın çekmecesini açıp silahımı çıkarıyorum, soğuk metal elimde güven verici bir şekilde tanıdık geliyor. Dolu olup olmadığını kontrol etmeye çalışırken parmaklarım titriyor ama görüşüm aniden bulanıklaşıyor. Başım pamukla dolmuş gibi hissediyorum; daha önce binlerce kez yaptığım basit bir göreve odaklanamıyorum.

Kendine gel, Dante! Kendime emrediyorum, düşüncelerimi bulandıran sisi temizlemek için umutsuz bir çabayla derin bir nefes alıyorum.

Dışarıda kaos patlak veriyor. Hızlı, çılgınca İtalyanca bağırışlar havayı deliyor ve Emilio'nun sesinin parçalarını yakalıyorum, ama kelimeleri çıkaramıyorum.

Daha fazla silah sesi duyuluyor, bu sefer daha yüksek sesle, koridorda gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

Neler olduğunu bilmiyorum. *Gardiyanlar nerede? Emilio?*

Dakikalar sonra, kapım kıymıklanan tahtaların sağır edici gürültüsüyle patlayarak açıldı. Maskeli silahlı adamlardan oluşan bir ordu ofisime doluyor, siyah giyimli formları askeri bir hassasiyetle hareket ediyor.

Silahımı kaldırmak için çabalarken panik göğsümü tırmalıyor ama çok yavaşım.

Bir el ateş ediyorum ama onlardan önce değil. Kör edici bir acı içimi yakıyor ve parmaklarımın arasından sıcak kan sızarken omzumu tutarak silahı bırakıyorum. Odaklanmaya, çalışma odama doluşan silahlı adamları saymaya çalışıyorum ama zihnim durgun, hızlı saldırıya ayak uyduramıyor.

Sekiz kişiler, belki de daha fazla. Bağırışları açıkça İtalyanca ama sesleri tanıdık değil.

Beni masanın arkasından yakaladılar. Mücadele etmeye çalışıyorum ama faydası yok, uzuvlarım kurşun gibi ağır ve tepkisiz. Çaresizlik içimde dalgalanıyor, hayatta kalmak için ilkel bir içgüdü, ama faydası yok. Çeneme bir darbe iniyor, bir tabanca kabzasının keskin etkisi beni yere çarpıyor.

Dünya eğilip dönüyor ve ağzımda metalik ve acı bir kan tadı alıyorum.

Bir pislik silahını alnıma doğrulturken, sersemlemiş ve çaresiz bir şekilde orada yatıyorum.

Hayır!

Blindsided

DANTE.

Sonunda kendime geldiğimde, nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Zihnim koşturuyor, karmakarışık düşünceler netlik için mücadele ediyor, ama bir şey sisi şiddetli bir aciliyetle kesiyor: Danica'yı bulmak zorundayım.

Ne kadar denersem deneyeyim, hiçbir şey göremiyorum; karanlığın en siyahı beni her yönden kuşatıyor. Gözlerimin bağlı olduğunu hatırlamıyorum ama yine de pek çok şeyi hatırlamıyorum.

Kafam bulanık, sersemlemiş, sanki gün batımından şafağa kadar beyaz çizgileri kovalıyormuşum gibi, gün doğumları genç Vegas parti günlerimde olduğu gibi pervasızca damlıyor. Ama burnum yıllardır tek yönlü bir sokakta, bu yüzden bunun eğlence amaçlı uyuşturucu olmadığını biliyorum.

Bilincim yerine gelirken zedelenmiş vücudumda acı nabız gibi atıyor. Yüzüm yapış yapış, sıcak; kuruyan kanın tanıdık hissi tenime yapışıyor, bakırımsı tadı dilimde. En kötüsü de omzum, yanıyor!

Yanağımı silmeye çalışıyorum ama kolum hiçbir komuta itaat etmiyor. Ancak tekrar denediğimde sonuç alamayınca hiç hareket edemediğimi fark ediyorum.

Halatlar, halatlar. Kaba ipler bileklerimi kesiyor. Beni kim bağladıysa iyi iş çıkarmış, en ufak bir kıpırdama payı bile yok.

-Dünyanın en rahatsız sandalyesi gibi hissettiren şeye tamamen sabitlenmiş durumdayım.

Vücudum böyle sandalyeler için fazla büyük, şu aptal katlanabilir metal olanlar konfordan çok işlev içindi. Gerçi şu anda benim rahatlığımın kimseyi ilgilendirdiğinden şüpheliyim.

Bastırıcı karanlık etrafımdaki sessizliği daha da artırıyor. Herhangi bir şey duymak için zorlanıyorum, nerede olabileceğime ya da yakınlarda kimin olabileceğine dair herhangi bir işaret, ama boşluk hiçbir cevap sunmuyor. Korku içimi kemiriyor, her dakika işkence dolu bir sonsuzluk içinde geçip gidiyor. *Umutsuz bir durum.*

Ama pes edemem. Onlardan önce Danica'y a ulaşmalıyım. Çok geç olabilir... Bu hikâyenin böyle gitmemesi gerekiyor. Şimdi olmaz. Her şey nihayet yeniden bir araya gelmeye başlamışken olmaz. Dişlerimi sıkıyor, acıyı ve korkuyu zihnimin gerisine itiyorum. Bir çıkış yolu olmalı. Onu kurtarmanın bir yolu olmalı. "Çözün beni, pislikler!" Talep ediyorum, sesim ne demek istediğimi anlatamıyor. niyet ettiğim otorite. Zayıf, boğuk... yabancı geliyor. *Suya ihtiyacım var.*

Haftalar önce biri yere kusmuş ve kurumaya bırakmış gibi ekşilik kokan boş odadan yanıt gelmiyor. Koku sarhoş edici ve seksi bir şekilde değil, tam tersi.

"Buna pişman olacaksın," diye tekrar deniyorum ama tehdidim sağır kulaklarda kalıyor. Çıplak ayaklarımın altında sert beton hissi veren zemine sahip soğuk odada sesim yankılanarak bana geri dönüyor. Kesinlikle lüks bir konaklama yeri değil, yine de sosyal bir çağrı üzerine burada olduğumdan şüpheliyim. *Eğlenmek* için bir Don kaçırılmaz...

Özgürlük için çaresizce ileri geri sallanıyorum, metal sandalyeyi devirmeye çalışıyorum, ama işe yaramıyor - zemine cıvatalanmış gibi görünüyor. *Şerefsizler*. Keşke kim olduklarını bilseydim ama bu pislikler yüzlerini bile gösteremeyecek, tehditlerime cevap veremeyecek kadar korkak.

Parçalanmış bedenim beni durumumun sınırlarını kabul etmeye zorlamadan önce birkaç dakika daha mücadele ediyorum. En ufak bir hareket bile yanan omzumu derime tekrar tekrar saplanan bir bıçak gibi çekiştiriyor.

Bu nasıl oldu ki? Hâlâ her şeyi bir araya getiremiyorum.

Danica'yı gönderdiğimi hatırlıyorum. Emilio ile kahve hakkında şakalaştığımızı hatırlıyorum. Ve sonra, aniden, çalışma odamın dışında büyük bir kargaşa. Silah sesleri. O kadar çok silah sesi vardı ki, hala kulaklarımda çınlıyor.

Ayağa fırladığımı, silahımı çektiğimi, evimi istila etmeye cüret eden her kimse onu yok etmeye hazır olduğumu biliyorum. Ama hareketlerim yavaştı, bulanıktı. Çok yavaştı. Hiç şansım yoktu.

Çok uzun süre beceriksizce davrandım ve işgalciler beni omzumdan vurdular, temiz bir atış beni delip geçti - en azından küçük bir merhamet. Beni yere yatırdılar ve tek bir tanesini bile haklayamadan canıma okudular.

O kadarı aklıma geldi. Ama kendi kanımla dolu bir havuzda bayılmamın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Bu muydu?

Sabah mı? D n de olabilirdi ama umarım değildir.

Hatırladığım son Şey, alışma odamdaki silahlı adamlardan birinin saımdan tutup kanlar içindeki yüzümü yerden kaldırmasıydı. İtalyancası kusursuzdu. Yerli. *Sana ve tüm ailene lanet olsun, Don Fera*, dedi ve yüzümü yere çarpmadan önce gözüme tükürdü...

Ondan sonra hafızamda hiçbir Şey yok, her yeri kaplayan karanlıktan başka bir Şey yok.

Peki ne oldu? Saldırganlar alışma odama kadar bile gelmemeliydi. Bu daha önce hiç olmamıştı, Fera ailesinin bu m lkte yaşadığı on yıllar boyunca. Güvenlik katmanlarımız, arazide devriye gezen muhafızlarımız ve düzenli olarak değişen gizli giriş kodlarımız var.

İçeri nasıl girdiler? Cevap çok açık ama kabul etmek istediğim bir cevap değil. İçeriden erişim olmadan Fera'nın evi olan kaleye girmenin bir yolu yok. O zaman bile, çeşitli korumaları açmak neredeyse imkansız olurdu.

Yakın evremden biri bana ihanet etti. Umarım ş phelerimde yanılıyordur ve her Şey birbiriyle bağlantılı değildir. Çünkü eğer haklıysam, Danica düşündüğümden daha büyük bir tehlike altında demektir.

Danica'nın başının dertte olduğu düşüncesi içimde yeni bir aciliyet dalgası yaratıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, zamanın akıp gittiğini ritmik bir şekilde hatırlatıyor. Hiç tahmin etmediğim bir ihanet yüzünden hayatı tehlikede olan Danica'nın görüntüsünden kurtulamıyorum.

Ona ulaşmalıyım... Benim güzel *Tesoro*'ma. Keşke ona söylediğim son sözler bu kadar acımasız olmasaydı. O bunu hak etmedi. Bunların hiçbirini hak etmiyor.

Evde onun kollarında olmak için neler vermezdim, minyon bedenine sarılmış, yüzüm emmeye bayıldığım o iri göğüslere gömülmüş. Onu bir lise  ğretmeni gibi gösteren siyah çerçeveli okuma gözlüklerini çıkarır, saçlarını kulaklarının arkasına iter ve daha önce milyonlarca kez yaptığı gibi alnımdan  perdi. Bana her Şeyin yolunda olduğunu, güvende olduğumuzu söylerdi.

Ama güvende değiliz.

Hiç güvende değiliz.

Yüksek sesle inleyerek, tüm gücümle ipleri çekiyorum, özgürlük için çaresizim. Ama faydası yok. Tek sonuç, omzumdaki kör edici acının beni neredeyse tekrar bayıltması.

Oh, fanculo.

Yalancılar

DANICA.

Dante'yi götürdüklerinden beri iki gece geçti. Sevgili oğlum olmadan uykusuz geçen iki eziyetli gece.

Sabit tutmaya çalışarak, dumanı tüten kahve fincanımı iki elimle tutuyorum ama içmeye kıyamıyorum. Her zamanki sığınma yerim olan kütüphaneye saklanmaya geldim, biraz kaçış, biraz huzur bulmayı umuyordum ama bulduğum tek şey Dante büyüklüğünde bir delikti.

Odaklarım bulanık, duygularım çaresizlik, kaybolmuşluk, bitkinlik ve adını koyamadığım (ya da enerjimin yetmediği) milyonlarca başka duygu arasında gidip gelirken çimenlere bakıyorum.

-Karnımda yakalayamadığım bir nefes gibi ağırlaşıyor; boğuluyorum.

Bu, Dante'yle tanıştığımızdan beri ayrı kaldığımız en uzun süre. Ne yapacağımı bilmiyorum, kendimi çok işe yaramaz hissediyorum. Emilio ve Luca bütün gün dışarıdaydılar, ailenin bazı muhbirleriyle konuştular, Dante'yi kimin ya da neden kaçırdığına dair bir şeyler bulmayı umuyorlardı. Benim de gelmemi istemediler. Sen *sadece ayak bağı olursun Danica*. Her zamanki gibi.

Dante uzaktayken herkes Emilio'nun otoritesini kabul ediyor - Luca'nın patron gibi davranılması yönündeki zayıf taleplerine rağmen. Yetkinin yaşlı adamda olmasından memnunum. Keşke faydalı olmak için yapabileceğim bir şey olsaydı ama donmuş durumdayım.

Zihnimi en kötü senaryodan uzak tutmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Dante'nin pek çok düşmanı var, benim aklımın alamayacağı şeyler yapabilecek düşmanlar. Beni bu işin dehşetinden elinden geldiğince korudu ama onu koruyacak kim vardı ki?

Odamızda kalamam. Çok boş geliyor. *Ya hiç geri dönmezse?* Keşke kendime bunu sormayı bırakabilsem.

Benden bir şey daha alındı. *Güzel şeylere sahip olamazsın Danica, öğrenmedin mi?* İç sesim sesleniyor.

Her zamanki gibi. İim de dışım kadar çirkin - ya da en azından eskiden kendimi böyle görürdüm. Herkes beni buna inandırdı. Babam, kardeşlerim, ğruna eēitimimi bıraktıēım o sik kafalı eski sevgilim.

Ama Dante deēil. Onun gözünde ben her zaman güzelim, mkemmelim. Buna o kadar çok inanıyor ki neredeyse ben de inanmaya başladım. Beni grdēēi kişi olmak istiyorum; onunla daha iyiyim... hayır, onun *için*. Dante Fera gibi bir tanrı, tapınmaya layık bir kraliçeyi hak eder.

Ama ben işe yaramaz bir hkmdarım. şvalyemi geri getirmek için hiçbir şey yapamam. Aēlamak istiyorum ama artık gözyaşım kalmadı; tamamen tükendim.

"O kahveyi hiç içmeyecek misin?" Tanıdık bir ses beni, kafamı daēıtmak için okumam gereken ama çalkantılı zihnim tek bir teselli ararken hiçbir cazibesi olmayan güzel kitaplarla tepeden tırnaēa dolu yüksek tavanlı odaya geri çekiyor -Dante.

"Bir haber var mı?" Luca'ya dönerek umutla soruyorum.

"Hiçbir şey yok. Bütün ailelerle konuştuk ama kimse bir bok bilmiyor." Elini omzuma koyuyor ama beni rahatlatmıyor.

Tam bir karmaşa gibi grndēēm hayal ediyorum, öyle hissediyorum. Duş almayalı günler oldu, Dante gittiēinden beri duş almadım ve salarım daēınık bir at kuyruēu şeklinde toplanmış, kalın gzlklerim yüzümün üzerine itilmiş. Neden şimdi kontakt lenslerle ērařayım ki? *Neden herhangi bir şeyle ērařayım ki?* Luca bir kolunu bana doluyor ve beni sandalyeden çekip vücuduna bastırıyor. Nefesi alkol kokuyor, iēren bir koku.

Havada aēır bir şekilde asılı duran koku, duyuğarıma saldırıyor.

"Her şey yoluna girecek-" diye başlıyor Luca ve elini kıçıma götürüyor. Sanki bir arı sokmuş gibi, anında ondan geri çekiliyorum.

"Tanrım, Luca!" diye haykırıyorum, tiksintiyle onu geri itiyorum.

Luca'nın yaklaşımlarında rızaya dayalı hiçbir şey yok ve ben bunun için burada deēilim, hiç deēil. Onun dokunuşu, sırf sümüksü parmak izlerinden kurtulmak için tenime kaynar su dökmek istememe neden oluyor. Müzayedede onu bir an için bile olsa nasıl çekici bulabilirdim ki?

Genç Fera'nın sahip olduēu çekici fiziksel özellikler, onun yanında geirdiēiniz süre uzadıkça daha da itici hale gelen kaypak kiřiliēinin gölgesinde kalıyordu.

Luca'yı siktir et; o asla Dante'nin yerini tutamaz. Sevgili oēlumun bana tekrar sıkıca sarılması için neler vermezdim.

Dudaklarından o derin sesiyle *Tesoro* damlıyor... Sadece Dante'nin geri gelmesine ihtiyacım var ve o zaman her şey yoluna girecek. Ama o beni kurtarmak için burada değil, ben de şu anda onu kurtaramam.

Luca bileğimi tutuyor ve ben de gözlerinin içine hançer gibi bakarak onu sarsmaya çalışıyorum. "Bırak beni," diye tısılıyorum. Gözleri kaygan, kan kırmızısı, emirlerime itaat etmeleri için onları zorlayamıyorum.

Luca yüksek sesle, uygunsuz bir şekilde gülüyor. "Sinirlendiğinde çok tatlı oluyorsun."

Bırakmıyor. O sıkı kavrayışıyla canımı yakıyor olmasına aldırmadan, kişisel alanımın işgal edildiğinin aşırı farkında olarak çok rahatsız oluyorum.

"Sarhoş musun?"

"Alkol sadece başlangıçtı," diye gülümsüyor Luca ve her şey biraz daha anlamlı hale gelmeye başlıyor. Kafası bir şeylerle iyi olmalı ve bu hafif keyif verici bir şey değil - ya da eğer öyleyse, belli ki keyif verici miktarlardan daha fazlasını tüketmiş.

"Zamanı değil gibi görünüyor Luca," diyorum sertçe.

"Şimdi tam zamanı. Kedi uzaktayken, fareler oynayabilir." Beni tekrar kendine doğru çekiyor ve öpmek için uzanıyor. Ama ben elimi yüzüne doğru itip çenesine vuruyorum. Kendini savunma dersleri sonunda işe yarıyor.

"Cehenneme git, Luca!" Bağırıyorum ama yine de elini bırakmasını sağlayamıyorum.

"Tam bir sürtük gibi davranıyorsun Danica. Bunu senin de istediğini sanıyordum?" Parmaklarını morarmış yanağına dokundurarak sinirleniyor.

"Sen aklını kaçırmışsın. Tek istediğim kardeşin."

"Şu anda seni korumak için burada değil, değil mi? Sonunda seni tamamen kendime alabileceğim." Luca beni tutmak için iki bileğimden tutuyor ve vücuduyla beni bir kitaplığa yaslıyor. Bu hareketin seksi hiçbir yanı yok. Tek hissettiğim panik.

Altında kıvranarak olabildiğince yüksek sesle çığlık atıyorum. Kütüphane evin derinliklerine sıkışmış durumda ama muhafızlardan biri buralarda olmalı. *Olmalı.*

Ama beni duyan muhafızlar değil, Alicia. Aniden kapıda beliriyor ve bize şaşkın şaşkın bakıyor. Yüz ifadesi

Beklediğim gibi değil. Telaşlanmaktan ziyade nedense kızgın görünüyor.

"Ne yapıyorsun Luca?" diye soruyor sakince, fazla sakince, bize doğru yürürken. Luca sonunda bırakıyor ve bileklerimi onun elinden güç kullanarak kurtarıyorum.

"Ali..." Luca'nın yüzü değişiyor, gözlerindeki öfke anında siliniyor ve yerini acınası bir şeye bırakıyor. "Ben sadece-"

Alicia bitirmesine izin vermiyor. Onu gömleğinin yakasından tutarak yüzünü kendi yüzüne birkaç santim yaklaştırıyor. "Bu işi mahvediyorsun Luca. Bunu anlıyor musun?"

Odada olmasam da olurdu. *Neler oluyor burada?* Kafam çok karışık.

"I-" Luca itiraz etmeye çalışır ama Alicia'nın yumruklarıyla bugün ikinci kez suratına bir el yer.

"Ali, lütfen. Göründüğü gibi değil," diye sızlanıyor, başı ellerinin arasında.

"Gerçekten mi? Çünkü senin olmayan bir şeyin peşinden koşuyorsun. Tekrar. Her şeyi daha da kötüleştirmeyi bırakabilir misin?" Belli ki çok gergin. Nedenini hâlâ bilmiyorum ama her şeyin görüldüğü gibi olmadığından şüphelenmeye başlıyorum. Alicia günlerdir uyumamış gibi görünüyor.

"Durumu daha da kötüleştirmiyorum. Düzeltiyorum, unuttun mu?"

"Sana *tamir edilmiş* gibi mi görünüyor? Ne zaman arayacaklar? Sadece bir gün süreceğini söylemiştin. Sadece parayı alacağını ve sonra sorun olmayacağını. Artık bir gün değil Luca."

"*Onun* önünde olmaz. Kapa çeneni, Ali. Başımızı belaya sokacaksın." Luca paniklemiş görünüyor, vahşi gözleri Alicia ve benim aramda gidip geliyor.

"Neler oluyor?" Soruyorum ama ikisi de bana bakmıyor.

"Bir şey yok. Sadece kıskanıyor," diyor Luca hızlıca, gergin bir şekilde. Kıpır kıpır, suçlu görünüyor.

"Evet, evet kıskanıyorum. Çünkü benim uyuşturucu bağımlısı *erkek arkadaşım* basit bir planı uygulayacak kadar bağımlılıklarından uzak duramıyor," diye tıslıyor dişlerinin arasından.

"Erkek arkadaşın, *yani o mu?*" Luca'ya bakarak soruyorum, hikâyenin bu kısmıyla pek ilgilenmiyorum. Ama belli ki Dante'nin kaçırılmasıyla ilgili bir şeyler biliyorlar.

"Ben uyuşturucu bağımlısı değilim," diyor Luca sessizce, omuzları çökmüş bir halde. "Lütfen durun."

Ama *Ali'sinin* durmaya niyeti yoktur. Çok öfkeli. Ve bıkmış. "Hayır, Luca. Bu iş çok ileri gitti. Dante'nin incinirdi. Onu sadece hırpalarlardı. Ağzından çıkan hiçbir şeyin gerçek olmadığını anlamaya başlıyorum."

"Dante? Dante nerede?" Yalvarıyorum.

"Söyle ona Luca. Ona ne yaptığını söyle. Kötü çocuk olmak istiyorsun. O yüzden yaptığın pisiği itiraf et. Danica'ya kumar borçlarını ödemek için öz kardeşini nasıl sattığını anlat. Ona kokainden bahset. Dante'nin çalışma odasına girmelerine yardım edeceğine söz verdiğini, böylece aileye daha fazla para için şantaj yapabileceklerini ve borcunu ödeyebileceğini. Savunmasız kalsın diye Dante'nin kahvesine ilaç katmama nasıl yardım ettiğini, iki gardiyanın yemeğine nasıl ilaç kattığımı ve hepsinin gıda zehirlenmesi geçirmesine neden olduğumu. Ona bunun son kez olacağına, tüm sorunlarımızı çözeceğine ve sonunda özgür olacağımıza, her şeyi bitireceğimize nasıl söz verdiğini anlat. Beni nasıl dürüst bir kadın yapmaya hazır olduğunu. Ona bir kez olsun doğruyu söyle Luca." *Küçümsenmiş bir kadın kadar öfkeli bir şey yoktur.*

"Söylemedin mi? Luca? Bana bunu uydurduğunu söyle." Çaresizlik içinde ona bakıyorum, mantıklı gelen ama aynı zamanda gelmeyen sözleri kabul etmek istemiyorum.

"Kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu..." Luca utançla gözlerini indiriyor, suçlamaların hiçbirini reddetmiyor.

"Nerede o?" Bilmem kaçınıcı kez soruyorum, bu sefer gerçekten bir cevabı olabilecek birine.

"Bilmiyorum. Onu alıp sonra da para talep edeceklerdi. Borçlarımı ödemek için şantaj parası olarak onlara aktaracaktım ve onlar da onu bırakacaklardı. Çok kolay. Ama henüz aramadılar bile..."

"Sen bir aptalsın Luca. Sana ihanet ettiler. Tıpkı senin kendi kanından olanlara ihanet ettiğin gibi. *Bunu* nasıl yaparsın?" Yumruklarımı sıkıp eklemlerimin çatırdamasını dinliyorum.

"Başka seçeneğim yoktu. Ondan yardım istedim. Bana yardım etmedi. Asla yardım etmez. Her zaman sadece işle ilgili. Ya da seninle." Suçlarcasına bana bakıyor.

"Kardeşini gerçek bir düşmana teslim ettin Luca. O bunu hak etmiyor."
Çaresizliğim hızla öfkeye dönüşüyor.

"Onu aradım, biliyorsun. Cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Geçen hafta. O zaman neredeydi? Beni eşek sudan gelinceye kadar döverlerken? Küçük parmağımı kestiler, Danica! Dante telefonuna cevap verme zahmetine girdi mi? Hayır!" Odanın içinde volta atıyor. Alicia yan tarafta duruyor, kitaplığa yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş - bu saçmalıktan bıkmış bir kadının bakışı.

"Ziyafette bu yüzden mi topallıyordun?"

"Bu konunun dışında ama evet. Cevap bile vermedi... hiç vermez."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun Luca. Seni her zaman kurtarır."
Ben bile hikayeleri duydum.

"Ha! İnsanlara böyle mi anlatıyor?" Luca alay ediyor. "I-"

Emilio'nun beklenmedik gelişiyile konuşması yarıda kesilir. "Bayan Matthews?" diye sorar yaşlı adam, odayı okumaya çalışarak.

"Ah, Emilio. Sizi gördüğüme ne kadar sevindim. Bana hemen bir konuda yardımcı olabilir misiniz?" Sesim psikotik denecek kadar sakın.

Geliyorum, Dante.

Sadece bekle.

İtirafılar

DANICA...

"Burada her şey yolunda mı Bayan Matthews?" Emilio taşıdığı tepsiyi yere bırakarak Alicia ve Luca'yı selamlıyor. Bacağındaki taze kurşun yarası yüzünden normalden daha yavaş hareket ediyor. Onu eve göndermeye çalıştım ama yanımdan ayrılmadı. *Patron seni korumamı isterdi.*

"Pek sayılmaz Emilio," diye cevap veriyorum, bakışlarım Luca'ya kilitlenmiş. İyi olmaktan çok uzak. Dante kim bilir nereye götürüldüğünden beri hiç iyi olmamıştı.

"Sana biraz meyve salatası getirdim, bütün gün bir şey yemedin," diye açıklıyor Emilio.

"Teşekkür ederim, Emilio. Çok düşüncelisin." Büzülmüş dudaklarımın arasından gülümsüyorum, sesim yavaş ve sabit, gergin. Gerginlik o kadar yoğun ki tereyağı bıçağıyla kesebilirsiniz.

"Benim için bir zevk. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Cevap verirken acele etmiyorum, ilk içgüdümü dinlemeye karar vermeden önce seçeneklerimi dikkatle değerlendiriyorum.

"Lütfen şu pisliği kitaplığa sabitleyin." Luca'yı işaret ediyorum.

Emilio tereddüt ediyor, bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Yapma." Luca Emilio'ya ters ters bakıyor.

"Görünüşe göre Luca Dante'nin nerede olduğunu biliyor ama bizden bazı sırlar saklıyor," diye sakince cevap veriyorum.

Emilio onu iki saniye içinde kıstırdı. "Bu doğru mu?" diye soruyor ve Luca'yı tekrar kitaplığa çarpıyor. Emilio'nun soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmemiştim ama bugün bir istisna; Luca'yı boğmaya hazır görünüyor.

"Çek ellerini üzerimden, Emilio. Maaşını kimin ödediğini unuttun mu?" Luca gülüyor, yüzünde ukala bir sırıtma.

"Sen değil." Luca'nın suratına indirdiği üçüncü yumruk ilk ikisinden çok daha serttir. Yanağındaki deri kırılır ve anında bir çürük oluşur.

şışmeye başlar. Luca'nın daha da dengesiz görünmesine neden oluyor.

Yüksek sesle, neredeyse manik bir şekilde gülüyorum. Uykusuzluk içimi kemiriyor ve kendimi tehlikeli bir şekilde kaybetmeye yakın hissetmeme neden oluyor. Ama Emilio'nun Luca'nın suratına yumruk attığını görmekten duyduğum memnuniyet bana büyük keyif veriyor. Keşke ben de birine bu kadar sert vurabilsem. Belki bir gün.

"Bunu hep yapmak istemişimdir," diye itiraf ediyor Emilio, parmaklarını uzatıyor, parmak eklemleri duyulacak şekilde çatırdıyor.

Alicia kimsenin onu görmemesini umarak gitmek için dönüyor ama göz ucuyla bir bakış yakalıyorum. "Bunu aklından bile geçirme Alicia. Sen de en az onun kadar suçlusun."

"Onunla birlikte gitmeyeceğim. Sana gerçeği söyledim, sen-" pazarlık etmeye başladı ama onu susturmak için elimi kaldırdım, tıpkı Dante'nin daha önce yaptığını gördüğüm gibi.

"Kaçacak hiçbir yerin yok Alicia. Bu yüzden lütfen otur ve sessiz ol," diye emrediyorum, damarlarımda yeni keşfettiğim bir güç duygusu dolaşıyor. Suç ortağı söyleneni yapıyor ve bugün değil ama yağmurlu bir günde kitap okumak için harika olabilecek büyük boy koltuklardan birine yığılıyor.

Fazla uzağa gidemeyeceğini biliyor. Bir kalenin özelliği, içeri girmek kadar dışarı çıkmanın da zor olmasıdır. Muhafızlar bu haftaki katliam yüzünden iyice azalmış olabilir ama diğer ikisi gıda zehirlenmesini atlatmış ve görevlerinin başına dönmüşler.

Adamlara geri dönüyorum.

"Şimdi. Nerede kalmıştık?" Luca'nın mızızlanmasını duymazdan gelerek Emilio'ya soruyorum.

"Sanırım Luca bize Don Fera'nın nerede olduğunu söylemek üzereydi," diyor Emilio, ön kolunu Luca'nın nefes borusuna bastırıp hava akışını keserek.

"Tanrım, Emilio... Bilmiyorum," diye soluk soluğa kalan Luca iri adamı itmeye çalışıyor. Ama Emilio'ya karşı hiç şansı yoktu. Yaralı bile olsa Emilio müthiş bir güç, Luca'nın uyuşturulmuş, neredeyse deliryumdaki bedeninden çok daha iyi durumda olan bir güç.

"Onu benim için tut lütfen, Emilio," diye kibarca rica ediyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan dizimi Luca'nın kasıklarına geçiriyorum ve taşaklarına temas ettiğimde yüksek sesli bir uluma çıkarıyor. İki büklüm oluyor ama Emilio onu ayakta tutuyor.

"Yalan söylemeyi bırak, Luca. Yeter artık. Bana Dante'nin nerede olduğunu söyle."

Luca öksürüyor, nefesi tamamen kesilmişti. Bunu yaptığıma inanamıyorum ama iyi hissettiriyor, doğru. Artık yok; masum seyirci, tanık, kurban olmaktan bıktım, siktir et. Bu sik kafalı kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa konuşmaya başlasa iyi olur.

Ona tekrar diz çöküyorum ve Luca acı içinde inliyor, gözyaşları artık serbestçe akıyor. İnleyen bir enkaz gibi, kendi bacaklarıyla değil Emilio'nun gücüyle ayakta duruyor. Uyuşturulmuş, uykusuz, darmadağın bir halde dağılırken kırmızı gözleri daha da kızarıyor. Vücudumda Luca Fera'ya sempati duyan tek bir kemik bile yok. Hayır, o çözüldükçe ben daha da sinirleniyorum. *Bunların hepsi onun suçuydu!*

Tek bir parmağımla Luca'nın çenesini yukarı kaldırıp gözlerinin içine bakarak belindeki kılıftan bıçağı alıyorum. Kimse beni durdurmuyor. Işık hızıyla bıçağı açıp Luca'nın pantolonuna, az önce dizimin olduğu yere bastırıyorum ve şeklini hissetmesine yetecek kadar baskı uyguluyorum.

Luca nefesini içine çekip göğsünde tutarken inlemeleri kesiliyor. Vahşi gözleri bir o yana bir bu yana dönüyor, partiye ciddi bir ara vermesi gereken birine benziyor.

"Sana bir kez daha soracağım, Luca. Sadece bir kez daha. Ve bana bir isim versen iyi olur yoksa bunları kesip atarım, anlaşıldı mı?" Bıçağı sikinin dış hatlarına bastırıp taşaklarına doğru indiriyorum. Zihnimin tek bir amacı var: Dante'yi ne pahasına olursa olsun eve getirmek.

Luca'nın nefesi kesiliyor. "Hayır... Hayır.

Lütfen," diye yalvarıyor. "Dante nerede?"

"Bilmiyorum!"

"Kim bilir?!" Bıçağı daha sert bastırıyorum, pantolonunun kumaşını kesiyorum.

"Roberto! Roberto biliyor. Lütfen dur!" Luca şimdi uluyor, yüksek sesle ağlıyor. Bu üzücü bir sahne ama kimse ona yardım etmek için harekete geçmiyor. Hiçbir yaşam çizgisi kalmadı. "Lütfen..."

"Roberto kim?"

"Ricci," diye cevaplıyor Emilio onun yerine, tutuşunu gevşetip Luca'nın yere düşmesine izin veriyor. "Seni dangalak, Luca." Emilio derin bir iç çeker,

Şakaklarını ovuşturuyor. Nötr yüzü artık nötr değil, endişeli görünüyor.

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordum.

"Çok kötü, Bayan Matthews. Olabilecek en kötü şey."

"Dante iyi mi?"

"Bilmiyorum; umarım öyledir. Ama Ricci'lerin elindeyse büyük tehlike altında demektir." Ayrıntı vermiyor.

"Gidip onu almalıyız!" Israr ediyorum.

"Önce desteğe ihtiyacımız var..." Emilio düşüncelere dalmış görünüyor. "Arayabileceğimiz birileri olmalı."

"Sanırım... Oldukça çaresiz durumdayız. Greco ailesinin bize bir iyilik borcu var. Ama Don Fera'nın onlarla konuşmamı isteyeceğinden emin değilim." Emilio seçeneklerimizi düşünürken yüksek sesle düşünüyor. Bazen bu kadar çok sırrı kafasında nasıl sakladığını merak ediyorum. Ama ona minnettarım. Dante'nin Emilio'ya hayatı pahasına güvendiğini biliyorum, ben de öyle.

"Ne yapmamız gerekiyorsa yap Emilio. Bana Don Greco'yu bağla lütfen."

"Yapacağım, Bayan Matthews."

"Bu ikisiyle ne yapacağız peki?" Yerde yatan Luca'ya bakıyorum; Alicia hâlâ sandalyede sessizce oturmuş, olan biteni izliyor ve kendi payına düşeni bekliyor. Biri diğerinden daha perişan görünüyor, ama ikisi de oldukça kasvetli görünüyor - en kötü şekilde suçüstü yakalanmışlar, sinsice sigara içmeye çalışan ve yanlışlıkla tüm ormanı ateşe veren bir genç gibi.

"Onlarla ne yapacağımıza karar verene kadar Carlo'ya onları bodruma kilitlemesini söyleyeceğim. Şimdilik önceliğimiz patronu geri almak."

Yeni bulduğum kararlılık yüzümü gererken başımı sallıyorum. "Kesinlikle öyle, ne pahasına olursa olsun." Ve bunda ciddiyim. Kenara itilmekten bıktım. *Sikerim böyle işi.*

Umarım çok geç kalmamışızdır. *Lanet Luca!* Neden o lanet ağzını daha önce açmadı ki? Ama olan oldu. Önemli olan elimizde bir ipucu olması, iyi bir şey olmasa bile.

Dante iyi olmak zorunda, sadece olmak zorunda. Hayatımda ilk kez, hiçbir yere ait olmayan kızın ait olduğu bir yer var - Dante'nin kollarında - ve bundan hiçbir şey için vazgeçmeyeceğim, kesinlikle

Luca'nın kumar borçları değil. Dante'siz ev olmaz, o benim evim.
Sevgili oğlum... Tanrım, lütfen iyi olsun.

Kayıp

DANTE.

Zaman geçiyor ama hangi ölçüde bilmiyorum. Gözlerim bağlı olduğu için gündüzle geceyi ayırt edemiyorum. Sadece karanlık var - karanlık ve artan rahatsızlık.

Bazen nerede olduğumu unutuyorum, bazen de kendimi. Ama hiç unutmadığım tek şey, Danica'ya ulaşma görevim. Karanlığın içindeki tek ışık o, savaşmamı sağlıyor.

Hâlâ bu lanet sandalyeye bağlıyım, bilinmeyen bir nedenden ötürü bilinmeyen bir düşman tarafından esir tutuluyorum. Yine de neler olduğuna dair şüphelerim var.

Beni hayatta tutuyorlar ama zar zor. Sadece su. Yeterli değil. Neredeyse yetmiyor. Boğazımdaki susuzluk neredeyse vücudumun ağrıyan kısımları kadar parlak bir şekilde yanıyor. Omzumdaki yaranın tıbbi müdahaleye ihtiyacı var, nabızı atıyor ama kaçırانlar beni pek umursamıyor.

Ne zamandır buradayım? Bilmiyorum. Birkaç kez altıma işeyecek kadar uzun bir süre, tuvalet ihtiyacım da diğer ihtiyaçlarım gibi göz ardı edildi. Ama bu endişelerimin en küçüğü.

Soğuk su yüzüme çarptığında yüksek sesle nefes alıyorum, boğazımdan aşağı inmesi daha iyi olacak bir bardak daha, ama bunun yerine umutsuzca toplayabildiğim her damlayı kucaklamaya çalışıyorum, bu susuzluğu gidermek için herhangi bir şey. Ama yetersiz miktar beni daha da susatıyor.

"Ne istiyorsun?" Sertçe yutkunarak bilmem kaçınıcı kez haykırıyorum.

Cevap yok.

Sağır edici sessizlik kafamdaki düşüncelerin daha hızlı bağırmasına neden olurken, çaresizlik bedenimde tekrar tekrar dönüyor.

"Neden buradayım?" Tekrar deniyorum, sessizliği dolduracak her şeyi.

Sonunda, başka bir ses karanlıkta bir kor gibi parlıyor, sadece kısa süreli, ama somut.

"*Chiedi a tuo fratello,*" diyor yüzüme suyu fırlatan adam basitçe ve ben daha başka bir soru bile oluşturmamdan kapıyı arkasından tekrar kapatıyor. *Kardeşine sor.*

Arkasından bağırarak daha fazlasını istiyorum ama alabileceğim başka cevap yok. Sadece sessizlik, yine. Ama bu sefer sessizlikte işlenmesi gereken yeni bir bilgi var, çok daha önce doğrulanmış olarak kabul etmem gereken bir şüphenin teyidi. Ama bunun gerçek olmasını istemedim; başka bir açıklaması olmasını istedim.

Lanet olsun, Luca. Bayiliği onun yönetmesine izin vermem gerektiğini bilmeliydim. Beni birçok kez hayal kırıklığına uğrattı ama yine de ona hep bir şans daha verdim. Sonuçta o benim küçük kardeşim. Onu iş dünyasının kötülüklerinden, babamızdan korumak istemiştım - ne kadar da safmışım. Kimseyi korumak diye bir şey yoktu.

Babamız hiçbir zaman şefkatli biri olmadı, özellikle de annemiz öldükten sonra. Hiç çocuk istediğinden emin değilim. Bunu onun için yaptı. Kimse büyük, zalim patronun iki küçük çocuğu tek başına büyütme zorunda kalacağını planlamamıştı. O da yapmadı. Bize bakmak için ailesini İtalya'dan getirdi ve o kadar, onu neredeyse hiç görmedik. Görülmemesi ve duyulmaması gereken çocuklar neslindendi.

Annemiz öldüğünde Luca çok küçüktü, sadece yedi yaşındaydı. Daha önce nasıl olduğunu pek hatırlamıyor, ya da öyle diyor. Ben 10 yaşıma yeni girmiştim. Desteklenmenin, koşulsuz sevilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Çok güzel bir gülümsemesi vardı.

Babamız Luca'yla pek ilgilenmezdi. Elbette, onu ve ikimizi de düzenli olarak döverdi. Disiplin onun için çok önemliydi. Ama bunun dışında Luca'yı istediği yaramazlığı yapması için serbest bırakırdı.

Benim hiç böyle bir lüksüm olmadı. Çocuk olmak için zamanım yoktu. Bir an ne yapacağı belli olmayan sivilceleri olan ve bir gün bir müzik grubunda çalma hayalleri kuran 16 yaşında garip bir çocukken, bir sonraki an babamın zamanında ödeme yapmadığı için bir adamın gözlerini oymasına sessizce seyirci kaldım.

Üç yıl boyunca hatırlamak istemediğim kadar berbat şeyler yaşadım ve sonra daha da kötüleşti, sonra da bıçaklayan adam olmak bana düştü. Bu dünyada geçirilen 19 yıl kimseyi bu role hazırlamaya yetmez; hiçbir yaş y e t m e z . Belki de

İsmen bir Fera olarak doğdum ama damarlarımda dolaşan kanın hep anne tarafımdan geldiğinden şüpheleniyordum.

Gerçi fark etmezdi, ya batacaktık ya da yüzecektik ve eğer batmamıza izin verseydim, hepimiz vücudumuza bağladığımız ağırlıklarla okyanusun dibini boylayacaktık. Ama üstlenilecek çok şey vardı, çok fazla. Tüm sorumluluklar. İşler. Borçlar. Kan davaları. Diğer ailelerle bitmek bilmeyen güç mücadelesi... Kaçmak istedim ama kaçarsam hepimiz için geleceklerini biliyordum.

Tüm bunlar neden şimdi aklıma geliyor? Çünkü lanet olası Luca. Onun için yine bahaneler üretmeye, haksız davranışlarını haklı çıkarmaya çalışıyorum. Belki de onu çok fazla rahat bıraktım? O artık çocuk değil; bunun için babamızı suçlayamaz.

Babamız öldüğünde Luca 16 yaşındaydı, sivilcesizdi ve kimsenin otoritesine aldırmadan şehirde fahişelik yapıyordu. Umurunda bile değildi. Ergenlik yıllarını binaları ateşe vererek ve küçük hayvanlara işkence ederek geçirdi ve 20'li yaşlarına geldiğinde, suçluluğu öyle bir noktaya geldi ki, hatırlamak istemediğim kadar çok kez onu hapisten çıkarmak zorunda kaldım (yanımda Emilio ile birlikte). Her seferinde bunun son olacağına, dersini aldığına ve artık iyi biri olacağına söz verirdi. O narsist küçük kancığın ağzından çıkan tek bir kelimeye inanmakla ne kadar aptallık etmişim.

Luca babamızın gerçekte ne kadar zalim olduğunu bilmiyordu. Don Fera Snr'ın çıplak elleriyle bir adamı öldürdüğünü ilk gördüğümde sadece beş yaşındaydım - amcamızı, ailenin reisini. Bana mantıklı gelmese de eminim babamızın kendine göre sebepleri vardı. O zamanlar, bir adamın öz kardeşini boğmak istemesinin nedenini asla anlayamazdım. Ama şimdi anlıyorum.

"Cazzo!" Nefesimin altında küfrediyorum.

Beni esir alanların kim olduğunu bilmesem de, her şeyin bir şekilde kayıp parayla bağlantılı olduğunu hissediyorum, büyük olasılıkla Luca'nın bencil kaos aurasıyla.

Yine de yapabileceğim hiçbir şey yok, hareket edemiyorum. Tek yapabildiğim birilerinin benim için gelmesini ummak, ama beni nasıl bulacaklarını nereden bilecekler ki? Ben genellikle başkaları için gelen kişiyim, kurtarılacak kişi değil. Luca'ya güven olmaz.

Belki de Emilio'ya çalınan paradan bahsetmeliydim. Ama emin olmak istedim, önce Luca'yla konuşmak istedim. Kime güvenebileceğimi bilmiyordum. Belki Luigi şimdi ortaya çıkar... Ama bunun pek olası olmadığını biliyorum. Sessizliği için para alıyor.

Ve böylece zaman geçti. Çabuk değil, yavaş değil. Ölçülmeden.

Zaman zaman bayılıyorum, kendi idrarım ve kurumuş, kaşımak istediğim ama ulaşamadığım sert pullara dönüşmüş kanla kaplanıyorum.

Bir yanım hâlâ Danica'ya ulaşmak için savaşmak istiyor. Ama daha büyük bir parçam içimde savaşacak bir şey kalmadığını biliyor.

Şövalye kraliçesini hayal kırıklığına uğrattı.

Her geçen an, talihsiz bir denizciye seslenen bir siren gibi beni çağıran karanlık uçurumun derinliklerine doğru kayıyorum.

Bilincimi daha ne kadar koruyabileceğimi bilmiyorum. Unutulmanın cazibesi çok güçlü - daha fazla acı hissetmemek, zihnimin hiçbir yere varmayan sonsuz daireler çizmesine izin vermemek; ben Sisifos'um, o kayayı tekrar tekrar tepeye doğru itiyorum, sadece bir kez daha aşağı yuvarlansın diye, kurtuluş umudu olmadan.

Danica ile yaptığım son konuşma, yakalanmama neden olan olaylardan daha fazla zihnimde tekrar tekrar oynuyor. Artık tüm gizemi çözmek, *nedenini* bulmak umurumda bile değil. Öz kardeşimin beni *neden* sattığı ya da *nasıl* sattığı artık önemli değil.

Önemli olan tek şey Danica'yı hayal kırıklığına uğrattığım... onlar beni yakalamadan önce bile. Bana kalbiyle, akıyla güvendi ve ben ona, benzemediğime söz verdiğim o insanlardan daha iyi davranmadım.

Bir sürü pişmanlık... Daha sabırlı olmalıydım. Ona bir çocuk gibi davranmak, özgür iradesini elinden almak ve onunla hayatımdaki en değerli şey değilmiş gibi konuşmak yerine (ki öyle) daha iyi iletişim kurmalıydım. Yapmalıydım, yapabilirdim, yapardım... ama artık çok geçti; geri alamazdım.

En kötüsü de bu duvarların dışında neler olduğunu bilmemek. Bazen dışarıda insanlar, ayak sesleri duyuyorum... ama bunların gerçek mi yoksa zihnimin yavaş yavaş deliliğe mi sürüklendiğini kim söyleyebilir? Bu oda her yerde olabilir.

Ama beni götürdükten sonra ne olduğunu, halkımdan kaç kişinin öldürüldüğünü bilmiyorum. Danica kaçtı mı, yoksa o da mı kaçırıldı bilmiyorum. Birbirimizi bir daha canlı olarak görebilecek miyiz bilmiyorum - işte bu, *Bambi*'yi ilk kez izleyen küçük bir çocuk gibi kalbimi çarptırıyor.

Hepsi benim suçum. Böyle bir şeyin olması kaçınılmazdı. Danica'yı işin bu kısmından uzak tutabileceğimi, onu pamuklara sarıp güvende tutabileceğimi düşünmek ne kadar da saflıktı. Bu asla benim kontrolümde değildi. İmparatorluğu yıllar önce yerle bir etmeliydim, bu imparatorluğu hiç istememiştim ve hiç istemedim. Daha fazla ölüme, daha fazla acıya yol açacaksa ne anlamı vardı ki?

Düşüncelerim bir girdabın içinde dönüp duruyor ve kendimi bıraktığım anda beni boğmaya hazır.

Batma düşüncesi çok cazip, çok cazip. Mutluluk, sessizlik, çok kolay olurdu.

Oh, Danica. Üzgünüm, Tesoro.

Hazırlık

DANICA...

Kapıyı çalmadan önce sadece bir saniye tereddüt ettiğimde Don Greco'nun evim dediği gotik şato heybetli bir kale gibi önümde yükseliyor. Fera malikânesinden bile daha büyük ve tamamen farklı bir tarzda inşa edilmiş.

Ama buraya mimarilerini incelemeye gelmedim; halletmem gereken önemli bir iş var. Yanımda sadece Emilio varken ağır tokmağı kaldırıyorum ve kapı muhafızları tarafından çoktan duyurulmuş olan gelişimizi ilan ediyorum.

Kapının açılmasını beklerken kalbim kontrolsüzce çarpıyor, antik görünümlü uşak bizi nötr bir ifadeyle fuayeye sokuyor.

Burada olduğuma inanamıyorum. Don Greco son derece işbirlikçi davrandı. Görüşme talep eder etmez benimle görüşmeyi kabul etti. Emilio'nun ona ne söylediğini kim bilir, ama patronla görüşmemiz için yeterliydi ve önemli olan da buydu.

Dante yanımda olmadan başka bir Don'la hiç konuşmadım. Ve kesinlikle böylesine güçlü bir figürün özel evine, sıradan bir fincan çay içmeye gidiyormuşum gibi, silahsız ve korumasız bir şekilde girmemiştim. Ama bu durumda hiçbir silah beni rahatlatamaz.

Ne halt ediyorsun Danica? Seni aşar.

İşte böyle ölürsün!

Bir güvenlik görevlisi üzerimizde bir şey olmadığından emin olmak için bizi hızlıca ararken, kafamda rahatsız edici düşünceler dolaşıyor. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor, tüylerim diken diken oluyor ama başımı dik tutarak dimdik duruyorum.

Zihnimi bölümlere ayırmaya zorlayarak kendime *sadece bir sonraki kısım atlatmam* gerektiğini söylüyorum. Her seferinde bir an. Eğer büyük olanı düşünürsem

Cesaretimi kaybedeceğimi biliyorum. Ama bunu yapmak zorundayım, bebeğimi eve getirmek zorundayım.

Hizmet sektöründe çalıştığım günlerde takındığım sahte gülümsemeyi yüzüme zorla yerleştirip bir ayağımı diğerinin önüne atarak ahşap zemindeki ritmik ayak seslerime odaklanıyorum. Dekor, halıların rengini... hiçbir şeyi fark etmiyorum. Zihnim sadece tek bir resim, tek bir yüz görüyor-Dante.

Tek bir vuruşla Don Greco'nun çalışma odasına girmemize izin veriliyor. Dante'nin ofisinden bile daha büyük, gülümseyen ailesinin fotoğraflarıyla dolu. Bu, heybetli ofisinin diğer tüm ayrıntılarını unuttuktan çok sonra bile aklımda kalan samimi bir dokunuş. Dante'nin ofisinde hiç resim yok.

Loş ışıklı alanı incelerken nefesim kontrolüm dışında hızlanmakla tehdit ediyor ama kendimi sakin kalmaya zorluyorum. Muhafızların gözlerinin ağırlığını üzerimde hissederken bile, parmakları muhtemelen tetiklerin yakınında geziniyor.

Sinirlerime rağmen, Don Greco'ya vahim durumumuzu açıklarken sesim sabit. Zararsız, yaşlı bir adam gibi görünüyor ama ben daha iyi biliyorum. Dante'den çok daha yaşlı, belki de 70'li yaşlarında ve parmaklarında kimsenin sormaya cesaret edemeyeceğinden emin olduğum çapraz beyaz çizgiler var.

"Ricci'ler tam bir baş belası," diye iç geçiriyor yaşlı adam hikâyemi bitirdiğimde; muhtemelen benden daha yaşlı olan zarif bir cam sürahidan kendine bir viski doldururken konudan neredeyse sıkılmış görünüyor. İçki teklifini reddediyorum; zihnimi açık tutmam ve odaklanmam gerekiyor.

Kısa konuşmamızdan Ricci ailesini kimsenin sevmediği anlaşılıyor. "Bu iş çok ileri gitti," diyor Don Greco, detaylandırma zahmetine girmeden. Bir Don'u sonuçlarına katlanmadan kaçıramazsın. "Bu çok adice ve doğal düzeni bozuyor." Katılmadığımı söyleyemem ama bir şey de söylemiyorum.

Greco'ların Dante'ye neden bir iyilik borçlu olduklarını ya da neden yardım edecek kadar önemsediklerini sormuyorum. Önemli olan tek şey Don Greco muhafızına "Neye ihtiyacı varsa getir" dediğinde bunu kastetmiş olması. İhtiyacım olan şey insan gücü, hem de çok.

Diğer ailelerin hiçbiri savaş istemiyor; hepsinin çok fazla çıkarı var. Don Greco, "Savaş sadece silah tüccarları için kârlıdır," diye açıklıyor. Ama yardım etme isteğinin savaştan kaçınma isteğinden daha fazlası olduğunu hissediyorum. Dante'nin adını anarken sesinde bir şefkat var. Uzaklara bakıyor, sesi yumuşuyor. "Ona söz verdim..." diye devam ediyor. Üstüne gitmedim. Görevim Dante'ye ulaşmak, hem de hızlıca.

Elimden geldiğince saygılı bir şekilde Don'a teşekkür ediyor ve ayrılıyorum. Sabır benim güçlü yanımdır değil -özellikle de hayatımdaki en önemli kişi haline gelen adamın hayatından endişe ederken.

Greco yerleşkesinden ayrıldıktan sonra hızla hareket ediyoruz. Roberto Ricci'yi her zamanki mekânı olan 7. Cadde'deki genelevde bulduk. Şımarık küçük adam Roberto, omurgasız. Tek derdi yatağa bağlı kadının içini bitirmek. Bu ve cinsel organını vücuduna bağlı tutmak.

Titreyen sürünge, Luca'ya yaptığım gibi onu da tehdit ettiğim anda bildiği her şeyi anlatıyor. Dante yakınlardaki bir depoda, Riccilerin para aklamak için kullandıkları sahte bir paravan şirketin altında saklanıyor. Roberto, Dante'nin hâlâ hayatta olup olmadığını söyleyemez, bilmiyor.

Luca Riccis'lere güvenerek aptallık etmiş, onların her anlamaya uyacağını düşünmüş. Luca'nın borcu umurlarında değil. Bu parayla ilgili değil; güçle ilgili. Ricci'ler Feras'ı zayıflatmak için bir fırsat gördü ve Luca onlara Dante'yi gümüş tepside sundu. *Siktiğimin salağı.*

Genelevden ayrılmadan önce Roberto'nun telefonunu botumun altında ezdim. Ailesini uyarmasını engellemeyecek ama bize biraz zaman kazandırabilir. Ve zaman şu anda değerli bir meta.

Kaybettiğimiz her dakika Dante'nin ölümüne bir dakika daha yaklaşmak demek, bundan eminim. Ama kimse bunu yüksek sesle söylemiyor. Kim cesaret edebilir ki?

Hızlıca hazırlanıyoruz, tepeden tırnağa siyah giyiniyoruz. Emilio beni bodrumdaki devasa cephaneliğe götürüyor - şu anda Luca ve Alicia tarafından kullanılan gizli bir silah deposu ve hücreler.

Eski muhafız beni geride kalmaya ikna etmeye çalışıyor. *Don Fera senin güvende olmanı isterdi,* diye savunuyor. Ama bunun nafile olduğunu biliyor. Ben gidiyorum.

onun rızası olmadan. Evde bekleme, saati izleme düşüncesi dayanılmaz. Dante ve kendim için orada olmalıyım.

Bir tür dengesiz uzlaşma olarak, doğrudan eylemin dışında kalmayı ve mafya ordumuzun arkasına saklanmayı kabul ediyorum. Tepeden tırnağa silahlı, siyah takım elbiseli yirmiden fazla adam yeterli destek olmalı, değil mi? *Değil mi?*

İsteksizce razı olan Emilio iç geçiriyor ve cephanelikten bir silah seçmeme izin veriyor. Ağırlığına ve kabzasına aşına olduğum 9mm'yi seçiyorum. Belimdeki kılıfa sokarken kendimi Bond kızı bir süper kötü gibi hissediyorum. Umarım kullanmak zorunda kalmam ama şu anda bunu düşünemem. Onun yerine Dante'nin yüzüne, kokusuna ve beni saran kollarının anısına odaklanıyorum. İş o noktaya gelirse, sınırlı silah eğitimim yeterli olacaktır.

Şimdi güçlü olma, öne çıkma ve kontrolü ele alma zamanı. Her zaman korkmaktan, kurtarılmaya ihtiyaç duymaktan yoruldum. Kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmemin zamanı geldi, özellikle de Dante'yle bir hayat kurma konusunda ciddiysen.

Ah Dante. Vücudumdaki her kemik onun için ağrıyor. Başka bir şey düşünmek neredeyse imkânsız. Onun yüzünü görme, iyi olduğunu bilme ihtiyacı diğer her şeyin önüne geçiyor - hatta sınırlarımı zorlayan yorgunluğun, hissetmem gereken ama hissetmediğim açlığın bile...

"Hemen gitmeliyiz!" Ordumuzu toplayarak bağırıyorum. Yeterince zaman kaybettik. Gece sürünerek ilerliyor, değerli karanlık saatlerini harcıyor, siper almak için ihtiyacımız olan karanlığı.

Bir saat içinde her şey ayarlandı. İşaretsiz siyah minibüslerimiz, dışarıdan bakıldığında yol üzerindeki herhangi bir depo gibi görünen Ricci deposunun bir blok ötesine yanaşıyor. Greco minibüsleri bizimkilerden ayırt edilemiyor ve herkesin aynı karanlık satıcılardan mı alışveriş yaptığını merak ediyorum. (Öyle olsaydı şaşırmazdım.)

Ya şimdi ya hiç.

Sürpriz unsuru kaybolmuş olabilir ama başka seçeneğimiz yok. Bazen sizin olanı kaba kuvvetle geri almanız gerekir.

Dayan bebeğim, senin için geliyorum.

Saldırı

DANICA.

Her şey o kadar çabuk oldu ki, seçimlerimi sorgulayacak zamanım olmadı. Ama şimdi, minibüste oturmuş, Dante'yi tuttuğunu umduğum depoya pusu kurmak üzereyken, kararlarımın ağırlığı bir ton tuğla gibi üzerime çöküyor.

Kalbim boğazımda atıyor, ellerim sanki başka birine aitmiş gibi titriyor. *Bunu gerçekten yapacak mıyım?*

Ama yapmak zorundayım; Dante'yi kurtarmak zorundayım. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Bu çılgınlık! Şu anki gerçekliğim, beni sadece cahil bir hayata hazırlayan banliyöde yetişme tarzımdan çok uzakta. Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Dante olmadan bir daha asla güvende olamam. Nereden bakarsanız bakın, her şeyi riske atan ben değilim; her şey zaten riske atılmış durumda.

Tetikte, sayısız kez etrafıma bakıyorum, gergin omuzlarımı gevşetmeye çalışıyorum ama kıpırdamayı reddediyorlar. Emilio yanımda, sürücü koltuğunda, siyahlar içinde -benim gibi, hepimiz gibi. Neredeyse hareket vakti geldi. *Tanrım, umarım çok geç kalmamışsındır.*

Carlo ve adını hatırlamam gereken ama hatırlamadığım bir başka muhafız arka koltukta oturuyor. Arkamızda, dört tane daha plakasız siyah minibüs yolun kenarındaki gölgelerde hazır bekliyor. Güvende olmak için bir blok öteye park etmek zorunda kalsak bile ağaçlarla kaplı sokaklar mükemmel bir koruma sağlıyor.

"Hazır mısınız, Bayan Matthews?" Emilio soruyor, kaşları kütüphaneden çıktığımızdan beri yüzünde olan yoğun bir ifadeyle kilitlenmiş. Kontrolün onda olmasından memnunum ama yine de savaşta Dante'yi takip ediyor olmayı dilerdim. Dante beni her zaman sakın ve güvende hissettirir. Ama şu anda bunların hiçbirini hissetmiyorum.

Önüme bakarak başımı sallıyorum. Henüz hazır değilim ama biliyorum ki ya şimdi ya da asla. Dante bizimle eve gelecek, benim tek görevim bu.

Başka hiçbir şey yok. Onsuz nasıl olabilir ki? Ne tür bir Domme kölesini korumayı başaramaz?

Adamlar minibüslerden inip depoya doğru ilerlerken ben gölgede kalıp dikkat çekmemeye çalışarak bekliyorum. Söz verdiğim gibi, arka tarafa yakın bir yerde, herhangi bir sürpriz saldırıyı savuşturmaya hazır silahlı adamların arasına sıkışmış durumdayım.

Sıradan bir depo ile aramızdaki mesafeyi kat ederken, zihnimi odaklanmaya zorlayarak gerginliğimi geri itiyorum. Bir parçam Dante'nin burada olmadığından, bunun bir tuzak olduğundan endişeleniyor ama elimizdeki tek ipucu bu.

Bu çılgınlık! Bu gerçek gibi gelmiyor. Gerçekten de vücuduma bağlı bir silahla bir mafya ailesinin deposuna doğru mu sürünüyorum?

Sessiz ol!

Odaklan, Danica.

Düşünme zamanı değil, harekete geçme zamanı.

Ayaklarına dikkat et.

Nefeslerimi sayarak, baştan başlamadan önce ona ulaşıyorum. Hafif adımlarla bir kedi gibi ilerliyorum, her adımda gizlilik ve hız arasında hassas bir denge kuruyorum. Belki de Emilio'yla yaptığım tüm o çömelleme hareketleri buna değmiştir. Vücudumun hareketlerini seviyorum. *Belki bir dahaki sefere biraz ağırlık eklerim-*

Gölgelerin bittiği açıklığa, sokak lambasının parlak ışığına tamamen maruz kaldığımız kısma ulaşıyoruz ve zihnim sessizleşiyor, dinliyor, gizli tehditleri izliyorum. Bu saf bir içgüdü. Bir suç ailesinde doğmamış olabilirim ama hiçbir şekilde korunaklı bir hayat yaşamadım. Tehditleri izlemek ikinci doğam.

Bu sefer tehlike karşısında yaltaklanmıyorum. Hayır, başımı eğiyorum ve gangsterlerle dolu bir depoya doğru koşuyorum.

Kapıda iki koruma var ama geldiğimizi görmeden ölmüş oluyorlar. Artık silah seslerinden irkilmiyorum bile, kulaklarımın çınlamasını engelleyen susturuculara minnettarım.

Sessiz olmaya çalışma zahmetine girmeden kapıdan içeri daldık ve etrafımızda kaos yaşanırken çift sıra halinde binaya girdik.

Burada olduğumuzu biliyorlar. Kurşunlar her yönden yanımdan geçip gidiyor ve Emilio'nun bana söylediği gibi alçakta duruyorum, bunun yeterli olmasını umuyorum. *Ne oluyor lan?*

Ne yapıyorsun Danica? diye bağılıyor kafamın içindeki ses ama ona hiç yer vermeyi reddediyorum. Artık geri dönüş yok.

Nefes al, Danica.

Dış kapı ile depo binası arasındaki kısa mesafe bir maraton gibi geliyor. Açık alanda açık hedefleriz, ama hızlı hareket ederek binanın girişine sadece bir kayıpla ulaşıyoruz.

Cazip gelmesine rağmen arkama bakmıyorum; asla bakmam. Eğilmiş, gözlerimiz ilerideki siyahlı adamlara kilitlenmiş halde cam kapıdan içeri dalıp kolaylıkla kırıyoruz.

Bu noktaya kadar kolaydı. Çok kolaydı. Birden nedenini anladım. Resepsiyon alanında bizi silahlı adamlardan oluşan bir duvar karşılıyor, hazır bekliyorlar, silahlar kurulu ve hazır.

Lanet olsun!

İki yanımdaki canlı kalkanlar ileri atılıyor, Ricci korumalarını bize vurabileceklerinden daha hızlı indiriyorlar. Ne tür bir depo olduğu hâlâ net değil. Görünüşe göre ofis kısmındayız; gerçek ürünler ya da depolama paletleri görmedim. Muhtemelen sadece kağıt üzerinde bir depo; burada gerçekte ne olduğunu Ricci'ler dışında kimse bilmiyor.

Gruba yakın durup korunmam gerektiğini bilsem de, Dante'yi bulma ihtiyacı tüm mantığımın önüne geçiyor. Burada, koridoru kaplayan birçok kapıdan birinin arkasında olmalı.

Tek bir birim gibi, labirent koridorlarda ilerliyoruz. Görev önce muhafızları temizlemek, sonra Dante'yi bulmak -bunu biliyorum- ama onu bulma ihtiyacım bu basit planın mantığını geçersiz kılıyor. Binanın saldırı altında olduğunu fark ettiklerinde dövmeli tanrımı vuracakları korkusunu içimden atamıyorum.

Adımlarımı yavaşlatıyorum, başka bir muhafızın geçmesine izin vermek için yan çiziyorum. Beni fark edemeyecek kadar göreve odaklanmıştı. Yavaş yavaş grubun arkasına doğru yaklaşıyorum.

Sıradaki son adam ön cepheden gelen silah sesleriyle dikkati dağılmış durumda, beni fark etmiyor ya da fark etse bile kim olduğumu anlamıyor. Siyah kıyafetlerimiz içinde hepimiz birbirimize benziyoruz.

Sonunda en arkadayım. Artık arkamda kimse yok. Sırtımı duvara yaslayarak soldaki ilk odaya giriyorum.

Işık yanar yanmaz hayal kırıklığı karnıma çöküyor; oda boş. Sadece bir depo alanı.

Hızla tekrar çıkıyorum, koridorun karşısındaki kapıya yönelmeden önce iki tarafa da bakıyorum. O da boş, sonraki iki kapı gibi. *Ya onu başka bir yere taşımışlarsa?*

Pusumuz tesisin derinliklerine doğru ilerlerken, iyi oğlumu bulmak için sabırsızlanıyorum ve alçaktan uçarak odadan odaya sürünüyorum. Anladığım kadarıyla Riccilerin çok sayıda silahı var ama çok sayıda adamı yok, ama bu kadar geriden bunu anlamak zor.

Sağ tarafımda turuncu bir kapı var. Anladığım kadarıyla burası bir çeşit makine dairesi. İçeri girerken doğruluyorum, ışık düğmesine uzanıyorum, ama kolumdaki ani, keskin bir ağrı beni durduruyor.

Bıçak etime batarken çığlık atıyorum. *Tanrım, acıyor!* Gizli saldırıyı uzaklaştırmak için çabalıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Kan kolumdan aşağı akıyor; kesik derin.

Adrenalin damarlarıma doluyor ve beni ele geçiriyor.

Büyük bir çabayla diğer elimle düğmeye basıyorum, tam o sırada maskeli adamın elinde bıçakla tekrar saldırdığını görüyorum.

Tereddüt ederek 9 mm'lik tabancayı kılıfından çekiyorum, pratik bir hareket ama yine de çok yavaş geliyor. *Gerçekten birini vurabilir miyim?*

Ama saldırıyı yere seren benim atışım değil; arkamdan geliyor. Anında içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Dikkatli olmalısınız Bayan Matthews," diye ısrar ediyor Emilio silahını indirirken, iri cüssesi kapıyı kapatıyor.

Lanet olsun. Bu çok yakındı, çok yakın. Tetiği çekebilir miydim bilmiyorum ama şu anda bunun bir önemi yok.

Dante nerede?

Koruyucu

DANTE...

Zihnimdeki karanlık, dışarıdan gelen bir gürültüyle deliniyor. Bu bir rüya olamaz, çok gürültülü. *Ama ya rüyaysa?*

Şimdiye kadar, zamanın geçip geçmediğinden emin olamadan bilincim gidip geliyordu. Göz bağım hala sıkıca yerinde duruyor ve odayı görmemi engelliyor.

Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Bana asırlar gibi gelen bir süredir dünyam bu rahatsız sandalyeye hapsolmuş durumda ama sadece birkaç gün olduğundan şüpheleniyorum. Artık uzuvlarımı hissedemiyorum, kaba ip bağları çok sıkı.

Sesler yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor. Bu sesi nerede duysam tanırım. Ama olamaz.

"Bırak onu dedim!" diye tekrarlıyor ses, bu sefer daha yüksek; daha yakın.

Danica!

Bu bir ateş rüyası olmalı. O burada olamaz. Çaresiz özlemim onu bu soğuk, karanlık odada cisimleştirdi. *Sonunda aklımı mı kaçırıyorum?*

Gerçekten Danica olması için neler vermezdim. Ama burada olamaz, çok tehlikeli. *Neden burada olsun ki?*

Dışarıdaki gürültü, olduğundan şüphelendiğim bir rüya gibi azalmıyor ya da kaybolmuyor. Daha fazla İtalyanca bağırış çağırış, bir sürü itiş kakış, bir mücadele duyuyorum. Bir an için Emilio'yu duyduğuma neredeyse emin oluyorum.

Bir silah sesi. Sürüklenen zihnimi şimdiki zamana geri getiriyor.

Bu bir rüya değil. Silah sesi çok net ve kapının hemen dışından geliyor.

Bir el daha ateş edildi. Ve bir tane daha.

Benim için mi geldiler? Fazla umutlanmak istemiyorum.

Kapı açılıyor ve bana doğru koşan ağır ayak sesleri duyuyorum. Her zaman içeri giren, yüzüme su fırlatan ve bana daha fazla bilgi vermeyi reddedenlerle aynı sesler.

İşte bu, diye düşünüyorum. *İşte böyle gideceğim. Aman Tanrım.*

"Eğer ona dokunursan seni bitiririm!" Ses yüksek ve net, kusursuz. *Danica!*

Odadaki enerji aniden değişiyor. Sucu adam yakınlarda olmalı, iplerimde bir çekilme hissediyorum. Bu hiç iyi değil.

Bir sonraki silah sesi çok yakın, çok yakın. Fail çığlık atıyor, ayaklarımın dibine yığılıyor, eli bileğime değiyor. Keşke görebilseydim ama tek yapabildiğim nefesimi tutmak, bunun gerçek olmasını ve eğer gerçekse doğru kişinin kazanmasını ummak. Yardım edemeyecek kadar güçsüzüm.

"Bana itaatsizlik edilmesinden hoşlanmam, seni pislik! Seni uyarmıştım." *Bu Danica.* Ve sesi çok öfkeli geliyor. Bu bir rüya olmalı. Silahlardan nefret eder. Elbette, onu silah kullanmayı öğrenmeye zorladım ama büyük itirazlar altında. Israr ettiğimde bile silah taşımayı reddetti.

"Şanslı yıldızlarına şükret ki sadece bacağınmış, dangalak," diye gürlüyor ses.

Yerdeki adam İtalyanca yalvarıyor ama Danica'nın anlamadığını, anlasa da umursamayacağını biliyorum.

Dışarıda daha çok silah sesi duyuluyor. Kulaklarımı acıtıyor ama onları kapatmak için hiçbir şey yapamıyorum. Vücudum bu sandalyeyle bir bütün. Bu yüzden karanlıkta bekliyorum ve Danica'ya bir şey olmamasını umuyorum. Onu savunacak gücüm yok; kendimi bile savunamıyorum.

Sonra ortalık sessizleşiyor, ürkütücü bir şekilde.

"Danica?" Nefes alıyorum, sesim ancak fısıltı kadar. *Bu o olamaz, değil mi?*

Ama bu o. Bu kokuyu her yerde tanıyorum, onun yakınlığını hissediyorum. Bedenim anında tepki veriyor, rahatlayarak sandalyeye gömülüyorum.

"Dante! Sorun yok hayatım, artık güvendesin," diyor Danica, narin elleriyle göz bağını yüzümden çekerken.

Ama hiçbir şey göremiyorum. Odadaki loş ışık bile sadece karanlığa alışmış hassas gözlerime fazla geliyor.

"Benim için geldin." Tamamen inançsızlık içindeyim.

"Tabii ki senin için geldim bebeğim. Seni her zaman koruyacağım."

Alnımdan öpüyor, kolları beni sarıyor. Omzumdaki acıdan kıvrılırken, iyi hissettiren kısma, tekrar Danica'nın kollarında olduğum kısma odaklanıyorum.

Ağlayacak gibi oluyorum, çok rahatladım -sadece kurtarıldığım için değil, onu tekrar yanımda hissettiğim için de. Ondan uzak olmak ıstırap vericiydi. Sadece bu da değil.

Benimle ilgili son anısının onu evden kovmak olmasını istemedim.

"Çok üzgünüm," diyorum zayıfça, sesimde kabaran gözyaşlarını duyarak. "Sorun değil bebeğim. Sen yapman gerekeni yaptın."

"Sorun değil bebeğim.

Alnımı alnıma dayadı.

Sanırım ağlıyorum ama bilmiyorum. Duyularım Danica ile dolup taşıyor. Neredeyse dayanamayacağım kadar fazla.

Gözlerim yavaşça sert ışığa alışıyor ve sisin içinden onun güzel yüzüne bakıyorum. Çok farklı görünüyor; değişmiş. Tamamen siyah giyinmiş, saçları arkadan bağlanmış, kalın çizmeleri var - Kraliçem savaşa hazır görünüyor. Onu böyle görmeyi hiç hayal etmemiştim, kendi G.I. Jane'im kurtarmaya geldi.

"Hiç bu kadar güzel görünmemiştiniz," diyorum ona, sesim çatlayarak. Bu doğru.

Dudaklarının kenarlarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Sırtışı kısa sürüyor, yanağıma hafifçe dokunurken yerini derin bir endişe bakışına bırakıyor. Parmakları soğuk, nemli tenime karşı sıcak. Onun ne gördüğünü anlayamıyorum - bir zamanlar olduğum kişinin kırık, hırpalanmış bir kabuğu. İçinde bulunduğum durum göz önüne alındığında, bana hala nasıl bu kadar şefkatle dokunabiliyor?

Onun arkasında, Emilio ve diğer siyah giyimli figürler odak noktasına geliyor. Adamlarımdan bazılarını tanıyorum ama diğerleri yabancı. Emilio biraz topallıyor ama bu onu daha az tehditkâr göstermeye yetmiyor. Varlığı, babamın bizi birlikte borç toplama görevine gönderdiği eski günlerdeki gibi buyurgan ve otoriter.

"*Don mio.*" Gülümsüyor ve Danica'nın sözünü kesmeden saygıyla bana doğru başını sallıyor.

"Beni kurtardığın için teşekkürler," diyorum ona.

"Siz de Bayan Matthews'a teşekkür etmelisiniz patron."

"Oh güven bana, edeceğim. Hayatımın geri kalanını ona teşekkür ederek geçireceğim." Başımı göğsüne yaslayıp bir an için gözlerimi kapatıyorum.

"Bazen Kraliçe de şövalyesini kurtarmalıdır, bilirsin." Danica saçlarımı öpüyor. "Hadi seni bu bağlardan kurtaralım, bebeğim."

Lütfen bunun bir rüya olmasına izin verme.

Kraliçe

DANICA...

"Herkes dışarı!" Bağırıyorum, adrenalin hala damarlarımda dolaşıyor. Kimse sesimdeki otoriteyi sorgulamaya cesaret edemiyor.

Emilio adamları odadan dışarı çıkarıyor ve bize biraz mahremiyet sağlamak için kapıyı arkasından kapatıyor. Kapıyı koruduğunu biliyorum, tıpkı evdeyken yaptığı gibi.

Dikkatsizce silahımı yere bırakıyorum. Metal, on yıldır paspas görmemiş gibi görünen çıplak betona çarptığında şingirdayan bir ses çıkarıyor. Odanın geri kalanı da pek iyi görünmüyor; duvardaki nemli lekeler grotesk bir Rorschach testi gibi yayılıyor. Burası kesinlikle *Testere* titreşimleri veriyor.

Silahın yükü olmadan, Dante'nin yüzünü iki elimle kucaklamakta özgürüm. Gözyaşları yanağından aşağı süzülüyor, kurumuş kanı kesiyor ve arkalarında soluk izler bırakıyor. Kir ve kana kayıtsız kalarak onları öpüyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonsuza kadar birbirimize bakıyoruz. Söylenecek çok şey var ama hiçbir kelime uygun ya da yeterli görünmüyor.

Hızlı ve kararlı bir hareketle kemerimdeki bıçağı çıkarıp Dante'nin morarmış bedenini bağlayan ipleri kesmeye başlıyorum. Elim titriyor, kolumdaki taze kesik zonkluyor, ama odaklanmamı bozmadan ilerliyorum.

Dante her zamanki halinin bir gölgesiydi. Pantolonu yırtılmış, ayakları çıplak ve kanlı. Onu bu kadar yaralı, bu kadar zayıf görmek kalbimi parçalıyor. Koruyucu öfke orman yangını gibi içimde dolaşıyor.

Ama o yaşıyor. Bu en önemli kısmı.

Yine de yavrusu tehdit edilen bir dişi aslan gibi öfkeliyim.

Buna nasıl cüret ederler? Herhangi biri buna nasıl cüret eder? Lanet olası Luca.

Emilio beni kontrol odasında kurtardıktan sonra, odaların geri kalanında tek başıma dolaşacak kadar aptal değildim. Birini aldığıma emin oldum

Biz boş depolara teker teker dalarken muhafızlar bizi korudu.

Ricci'nin adamlarının hiç şansı yoktu. Greco'nun ordusu da arkamızdayken çok güçlüydük. Bunu beklediklerini sanmıyorum.

Teşekkürler, Emilio!

Kazandığımız her metreyle, sayıları tek haneli rakamlara düşene kadar adamları geri ve geri iterek, başka bir kapıya ulaştık. Ama hiçbiri Dante'yi saklamıyordu.

Tesisin arka tarafına vardığımızda Ricci'nin adamları dağılmış, bizim büyük ordumuz karşısında savunmalarının anlamsız olduğunu fark etmişlerdi. Dante'yi burada bulma umudumu hızla kaybediyordum. *Çok geç kalmıştık.*

Ve sonra, aniden, işaretlenmemiş bir koridordaki işaretlenmemiş bir başka kapı, işte oradaydı! Dante. Yaşıyordu. Ama Tanrım, harap olmuş görünüyordu.

Düşünmek için zaman yoktu, acımak için zaman yoktu. Pisliğin biri Dante'ye doğru aramızdaki mesafeyi kapatabileceğimden daha hızlı koşuyordu.

Bu sefer tetiği çekmekte tereddüt etmedim.

Şükürler olsun ki hedefimi vurdum. Kimseyi öldürmek istemiyordum, sadece adamı durdurmak istiyordum. Neyse ki nişancılığım çok kötü değildi ve kazara Dante'yi vurmadan onu hakladım - en büyük korkum buydu.

Artık tehdit ortadan kalktığına göre Dante'ye odaklanabilirim. *Kahretsin, omzu gerçekten kötü görünüyor.* Doktor mucizeler yaratmaya hazır olsa iyi olur.

"Hareket edebiliyor musun?" Kesilen ipler yere düştüğünde soruyorum.

Dante bacaklarına biraz ağırlık vermeye çalışarak, "Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. Ama neredeyse anında tekrar yere yığılıyor. Kim bilir ne kadar zamandır o pozisyonda sıkışıp kalmış, devasa gövdesi sandalyenin etrafında garip bir şekilde bükülmüştü.

Dengemi korumak için mücadele ederek, yaralı kolumdan yayılan zonklayıcı acıyı görmezden gelerek onu yukarı kaldırıyorum. Emilio'dan yardım istemek çok cazip geliyor ama tek başıma idare etmeye kararlıyım. Benden başka kimsenin Dante'ye dokunmasını istemiyorum. *O benim!*

Dante kendini sabitlemek için bir sandalyenin arkasına tutunuyor, diğer eliyle de omzumu kavlıyor. Birlikte, onu biraz

dik bir pozisyona benziyor. Adımları titrek, her biri muazzam bir çaba gerektiriyor ama yine de ilerliyor. Duvarın yanındaki eski bir masanın üzerine yığılmadan önce iki adım atmayı başarıyor, köşeleri süsleyen örümcek ağlarından habersiz.

Onun çırpınışı görmek kalbimi kırıyor ama aynı zamanda kararlılığımı da körüklüyor.

"Bacaklarımın uyanması gerek..." Dante'nin kelimeleri yavaş, sanki onları oluşturmak çok çaba gerektiriyormuş gibi.

"Sorun yok bebeğim, acele etme." Kollarımı ona doluyorum, kolumdaki keskin acıya rağmen onu kendime sarıyorum.

Uzanıp onu derinden, açlıkla, neredeyse vahşice öpüyorum. Duygu yoğunluğu anlık. Ne kadar iğrenç koktuğunu boş ver; ait olduğum yere, onun kollarına geri döndüğüm için rahatladım.

Bu duyguyu bu kadar özleyebileceğimi hiç bilmezdim. Sadece birkaç gün oldu ama her şeyi kaybetme korkusu çok daha tatlı hissettiriyor.

Dante'nin siki sarılan bedenlerimizin arasında seğiriyor ve ben sırtarak yırtık pantolonunun üzerinden büyüyen ereksiyonunu nazikçe okşuyorum.

"Vay, vay, vay - burada neyiz varmış?"

"Seni özledim," diyor, beni hâlâ kendine yakın tutarak.

Dante'nin boş gözlerine, kırık yüzüne bakıyorum ve onu tekrar öpüyorum, dudaklarını şehvetle, hoyratça yalayıp yutuyorum.

Seni özledim cümlesi bile bunu anlatmaya yetmiyor.

Tüm duygular -son birkaç günün ezici paniği ve korkusu- nihayet bu görevi atlatmam için sıkıca kapattığım kutudan kurtuldu. *Vay anasını!*

Her duyum yüksek alarmda, adrenalini titreşiyor; kalp atış hızım hala yavaşlamadı.

Dante ölebilirdi, *ben* ölebilirdim. Bu çılgınlık! *Ben burada ne yapıyorum ki?*

Ama burada ne yaptığımı biliyorum, iyi oğlumu koruyorum, tıpkı ona defalarca söz verdiğim gibi.

"Beni bir daha asla terk etme," diyorum Dante'ye, parmaklarımı onunkilere geçirerek. İçinde bulunduğumuz duruma ve yaralarımıza rağmen, onu masaya yatırıp hemen şimdi, burada becermek için içimde delice bir istek var. Ama zamanımız yok - buradan çıkmamız gerekiyor - bu yüzden arzuma direniyorum

Bana sertleşmiş aletini göstermesini, beni ne kadar özlediğini göstermesini istedim.

Dante parmaklarımı öpüyor. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim, *Tesoro*.

Sen benim her şeyimsin."

İlk başta, bu sözler beni hazırlıksız yakalıyor ama Dante'nin gözlerindeki samimiyet, sahip olabileceğim tüm çekinceleri çabucak yumuşatıyor. Ciddiydi.

Elimi kalbinin üzerine koyarak onu bir kez daha öpüyorum. "Hadi eve gidelim, bebeğim. Banyoya ihtiyacın var."

Muhtemelen çok daha fazlasına ihtiyacı var.

Aftermath

DANICA.

Ormandan çıkmadık, yakınından bile geçmedik. Carlo bizi eve götürmek için arka yollardan hızla geçerken, Dante bilincini kaybedip duruyor. Emilio Doktor'u aradı bile, bizimle orada buluşacak.

"Hadi bebeğim, benimle kal," diyorum Dante'ye, çok sıcak alnını öperek. Duruma yardımcı olmak için yapabileceğim hiçbir şey yok, yine de Carlo'ya *daha hızlı sürmesi* için ısrarla dırdır ediyorum!

Eve vardığımızda Doktor bizi bekliyor ve endişelenecek bir şey olmadığına dair güvence veriyor, gerçi ben çok endişeliyim. Doktor hasarı değerlendirirken ben de sıcak bir bezle Dante'nin yüzünü yıkıyorum: birkaç kaburga çatlağı ve omzundaki o kötü kurşun yarası.

Doktor omzundaki yarayı temizlemeye ve dikmeye hazırlanırken Emilio benim için "Şanslı, iç organlarında hasar yok ve kurşun doğrudan içeri girmiş," diye tercüme ediyor.

"*Şanslı* olsaydım en başta kaçırılmazdım," diye mırıldanıyorum ama Emilio akıllıca tercüme etmiyor.

Çok iğrenç, doktorun iğneyi Dante'nin derisine batırmasını izleyemiyorum. Dante fazla inlemiyor bile, sadece kabul ediyor. Onu sandalyeden ilk çözdüğümde sahip olduğu küçük enerji, Ricci deposundan aceleyle çıkışımızdan sonra çoktan dağılmıştı.

Doktor bana bir şişe antibiyotik uzatıyor, Emilio da günde üç kez, yemeklerle birlikte talimatlarını tercüme ediyor.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Başka bir şey var mı Bayan Matthews?" Doktor, Dante'ninkinden çok daha az enfeksiyonlu görünen kolumu onarmaya devam ederken Emilio soruyor.

"Yine de iyi olacak mı?" Yatakta uyuyan Dante'ye bakıyorum. Rengi tamamen solmuş; kendisi gibi görünmüyor.

"Sadece dinlenmesi gerekiyor Bayan Matthews."

Saçmalık demeliydim. Ama iki gün boyunca, Dante'nin iyileşmesini, bana geri dönmesini sabırsızlıkla beklerken bana her şeyin yoluna gireceğini söylemelerine izin verdim. Her nasılsa, bu hayal ettiğim gibi mutlu bir kavuşma değildi. Dante'nin eve dönmesine sevindim ama şu anda onu bulduğumuzdan daha kötü görünüyor.

Elimden geldiğince, tekrar kusmadan hiçbir şey yemesini sağlayamıyorum ve ilaçlar durumu iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı. Çoğu zaman beni tanıyacak gücü ya da farkındalığı bile yok ve nefes alış veriş düzeni, başımı göğsüne koyduğumda kalp atışları kulağıma çarpıyor. *Her şey yolunda Bayan Matthews.* Ama değil.

Keşke daha dikkatli olsaydım. Antibiyotiklerin son kullanma tarihini ilk fark eden Emilio oldu. Son kullanma tarihleri bir yıldan fazla geçmiş. *Hay sikeyim!* Şüpheli bir doktordan şüpheli bir bok. "Onu arabaya bindirin!" Emilio'ya battaniyeleri Dante'nin üzerinden aceleyle atmasını söylüyorum. Üzerinden düşmeyen ateş yüzünden ter içindeydi, teni dışarıdaki gri gökyüzü kadar kül rengiydi.

"Bayan Matthews, Doktor yolda." Emilio beni sakinleştirmeye çalışıyor ama Dante'nin çaresiz durumuna bakarken yüzündeki endişeyi görebiliyorum.

"Hayır, siktir et o adamı. Dante'nin gerçek yardıma ihtiyacı var. Onu arabaya bindirin."

"Bu işler böyle yürümez Bayan Matthews. Bu işleri zorlaştıracak."

"Dante'nin ölümü işleri zorlaştıracak, şimdi şu lanet arabayı getir, Emilio. Bir daha sormayacağım!" Kaba davrandığımın farkındayım ama Emilio'dan daha sonra af dileyeceğim. Dante şimdi benim yüzümden ölürse kimse beni affetmez. "Lütfen," diye ekliyorum, sesim yalvarıyor.

Emilio Dante'ye bir kez daha bakıp başını sallıyor ve Dante'yi arabaya taşımaları için birkaç muhafız çağırıyor. *Tanrım, dayan!*

"Çık dışarı!" Garaj yolunda bekleyen arabaya ulaştığımda Carlo'ya söylüyorum. Yön sormak için Emilio'ya bakıyor ama yaşlı adam sadece başını sallıyor ve sürücü koltuğuna geçmeme izin veriyor, koltuğu pedallara ulaşabileceğim şekilde ayarlıyor.

Onlardan birini yanıma almak muhtemelen daha mantıklı olurdu ama beni gitmem gereken yere götürecek kimseye güvenmiyorum. Lanet olsun.

sırları ve karanlık doktorları olsa da hayatım pahasına güvendiğim tek bir kişi var.

Dante'yi çocukluk doktorum Doktor Carter'a götürüyorum; ben daha doğmadan önce aile doktorumuzdu ve bana her zaman nezaketle davrandı. Birçok sorusu olduğunu biliyorum ama sormuyor. Yüzümdeki çaresizlik, bir hikaye uydurmak için ona söylediğim belirsiz yalanlar kadar açık. Erkek arkadaşım bir kavgaya karıştı, yaranın iyileşeceğini düşündük.

Bekleyen hasta sırasını atlayan Doktor Carter, Dante'yi hastaneye kendisi yatırıyor ve beni çok beyaz duvarları ve okunup parçalanmış bahçe dergileri olan aptal kabul odasında beklemeye gönderiyor.

Doldurulacak form yok. Emilio her şeyi idari açıdan halledeceğine ve polisin bu işe karışmamasını sağlayacağına söz verdi. Kolay olmayacağını biliyorum ama Dante'nin iyileşmesi lanet olası evrak işlerinden daha önemli.

Gerçek hayattaki bir *Grand Theft Auto* oyunu gibi (masum sivillerin yaralanması hariç) trafikte hızla ilerledikten sonra oda çok sessiz ve anlamsız geliyor. Bir aşağı bir yukarı yürüyorum, huzursuzum.

Görmek istediğim tek bir kişi var ama Doktor Carter onu henüz göremeyeceğimi, önce Dante'nin dikişlerini yeniden atması ve yarayı düzgün bir şekilde temizlemesi gerektiğini söylüyor.

Dışarı çıkıp bana bir et parçasının çoktan çürümüş olduğunu ve onu kesmek zorunda olduğunu söyledi. Enfeksiyon vücudunu zehirliyormuş, sepsisemi olmuş. Tehlikeli mi bilmiyorum ama çok tehlikeli olduğunu söyledi. *Siktir, siktir, siktir.*

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diyorum ona, doktor gri kapıların ardında tekrar gözden kaybolur kaybolmaz volta atmaya devam ediyorum.

Google'da sepsisemi aramak beni rahatlatmıyor, daha da korkutuyor. *Bu çok kötü, lanet olsun.*

Doktorun son tavsiyesi, benim için birini aramam yönünde. Bir an duraksıyorum, mesajımın uygun olup olmayacağından emin değilim ama yine de gönderiyorum. İrtibata geçebileceğim başka kimse yok.

Kesin olarak reddedilmeyi göze almama rağmen, *bana "yola çık"* diye cevap veriyorlar.

Doktor Carter sonunda Dante'yi tuttıkları odaya girmeme izin verdiğinde, yatağının yanındaki sandalyeye çöküp başımı ellerimin arasına gömüyorum. *Oh, Tanrım!*

Bok gibi görünüyor, çok zayıf, çok solgun, boş bir kap gibi. Yatağın yanındaki makine sürekli bip sesi çıkarırken vücudundan çeşitli tüpler çıkıyor, sanki *Grey's Anatomy*'nin bir bölümündeymişim gibi. Ama bu televizyon değil, gerçek hayat, Dante. Onu böyle görmek beni üzüyor.

"O iyi olacak mı?" Dante'nin elini tutabilmek için sandalyemi yaklaştıracak soruyorum.

"Vücudu çok fazla travma geçirdi ama umarım iyileşir. Kesin bir şey söylemek için çok erken. Organları hâlâ etkilenmemiş, bu iyi haber. Onu zamanında getirdiniz, zar zor ama zamanında. Şimdi tek yapabileceğimiz ilacın etkisini göstermesini ve vücudunun iyileşmesini beklemek. "

Başım öne eğik, yorgun gözyaşlarımla savaşıyor gergin bir iç çekiş yaptım.

"Danica, kendini neyin içine soktun?" Doktor elini omzuma koydu.

"Ben halledebilirim."

"Danica..." Bana hayatımın dersini vermeye hazır görünüyor, nazik gözleri endişeyle dolu.

"Hayır, lütfen. Şimdi olmaz."

"Tamam. Biraz dinlenmeye çalış," diyor doktor çıkarken ve ben sadece başımı sallıyorum, tavsiyesini dinlemeye niyetim yok.

Adira 27 dakika sonra ortaya çıktığında, kıvrıkcık saçlı Tanrıça'nın kollarını açarak bana doğru geldiğini ve eski dostlarmışız gibi sarıldığını gördüğüm için sonsuza dek minnettarım. Aramayı düşünebildiğim tek kişi oydu, cevaplayamayacağım (ya da veremeyeceğim) çok fazla soru sormayacak tek kişi.

Tek söylediği "Danica, hayatım," ama bu benim kendimi bırakmam için yeterli oldu, daha fazla bastırılmayı reddeden duygular içinde çöktüm.

"Yalnız kalmak istemiyorum," diyorum ona, Adira'nın gömleğini tuttuğum tüm gözyaşlarımla ıslatarak.

"Sorun değil, senin için buradayım." Kanepeye oturdu ve benim de ona katılmamı işaret etti. Başka bir şey söylemeden

Başımı onun kucağına koydum, kendimi küçük bir top gibi kıvırdım, bedenim onunkine sarıldı.

"O ölemez, lütfen, lütfen... Onu seviyorum, Adira. Onu gerçekten seviyorum." "Biliyorum bebeğim, biliyorum."

Adira saçlarımı okşarken, sonunda sadece hissini hatırladığım ama daha sonra içeriğini hatırlamadığım kâbuslarla dolu huzursuz bir uykuya dalmama izin veriyorum.

Bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyip duruyor ve ben de içtenlikle kehanetinde doğruluk payı olduğunu umuyorum.

İyi hissettirmiyor.

Canlanma

DANTE...

Belirli bir ritim ya da rutin olmaksızın, bir dünyadan diğerine savrularak bilincim gidip geliyor. Bazen hastanedeyim, Danica yanımda, tanıdık kokusu beni sakinleştiriyor... diğer zamanlarda, hala o karanlık odada bir sandalyeye bağlıyım, hayatımın sona ermek üzere olduğundan eminim.

Değişmeyen tek şey vücudumdaki acı, emirlerime itaat etmeyi reddeden uzuvlarımın inatçılığı. Danica'ya ulaşmak, onu gördüğüm için, burada olduğu için mutlu olduğumu söylemek istiyorum ama bu kelimeleri yüksek sesle söyleyip söylemediğimi bilmiyorum. Her şey bulanık.

Rüyalar çok canlı, çok gerçek. Hepsinin zihnimde olduğunu biliyorum, ama bazen onları o kadar net görüyorum ki, sanki buradalarmış gibi.

Rüyalarımda yine genç kız oluyorum, Vegas'ın parlak sokaklarında koşup gülüyorum. O yüz, o yüzü görmeyeli (ya da aklıma gelmeyeli) çok uzun zaman oldu, ama kesinlikle o yüz. Yıllardır unutmaya çalıştığım bir yüz, ama sayıklamalarımda peşimi bırakmıyor, asla sahip olamayacağım bir gelecekle alay ediyor.

Bunu yapamayız, diyorum onlara rüyamda. *Bunu senin de istemediğini söyle*. Yapamam, rüyamda bile o güzel kehribar gözlere yalan söyleyemem.

Ve aynı şekilde, tekrar kayboluyorlar, yerlerini Elena'nın nazik yüzü alıyor, saçlarında rüzgarla bana gülümsüyor. Ama her şey çok geçmeden katliama dönüşüyor, her zaman olduğu gibi.

Rüyalar her dağıldığında, geriye sadece Danica'nın yüzü kalıyor. Ona gülümsemeye çalışıyorum ama gözlerim kapalı kalıyor. Belki yarın.

Nihayet, hala bilmediğim bir süre sonra, sallantılı dünya dengeleniyor ve Danica'nın elini sıkmayı başarıyorum, gerçek Danica, rüya Danica'sı değil.

"Dante!" Yanağıma şefkatle dokunuyor, gözleri kızarmış ve yaşlarla lekelenmiş.

Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım çok kuru, yine de gülümsemeyi başarıyorum.

"Ah, bebeğim. Lütfen benimle kal." Danica elimi tutuyor ve ben de tüm gücümü kullanarak parmaklarını tekrar sıkıyorum.

Ondan sonra daha kolay oluyor, onunla daha uzun süre kalıyorum. Sonunda, bir kelimeden fazlasını, daha sonra bir cümleyi başarıyorum. Zaman hala bulanık ama gerçeklik biraz daha oturmaya başlıyor. Bir daha geri dönmek üzere rüya alemine dalacağımdan korkmayı bırakıyorum.

Bazen Emilio da orada oluyor. Danica'nın ona aldığı küçük bir A5 kitabında Sudukos yaparken sessizce oturuyoruz. Adira da geliyor. Onu gördüğüme şaşıyorum ama Danica'nın yanında ona destek olacak biri olduğu için mutluyum. Luca gelmiyor elbette ama onu sormuyorum bile, henüz değil.

Danica yanımdan ayrılmayı reddediyor. Ona eve gitmesini, dinlenmesini söylüyorum ama Kraliçem inatçıdır. Sanki hastane odası değil de bir kütüphaneymiş gibi odanın her tarafına dağılmış kitap ve dergilerle birlikte yatağımın yanında oturuyor.

En azından özel bir oda. Kesinlikle ideal değil ama Emilio bana her şeyin halledildiğine dair güvence verdi; hiçbir soru olmayacak. Bu kasabada Fera hanedanının üç nesildir yaptığı iyiliklerin bir faydası da, her zaman işleri görmezden gelmeye istekli birilerinin olması. Olmazsa da, soğuk ve nakit para geri kalanı için yardımcı olur.

Detayları sormuyorum, onlara ihtiyacım yok. Emilio ne yaptığını biliyor ve ben ona tamamen güveniyorum.

Her gün eve gitmek, kendi yatağında iyileşmek istiyorum diye sızlanıyorum. Ama her gün permalı kızıl saçlı tıknaz hemşire bana *henüz olmadığını* söylüyor.

En azından yavaş yavaş güçleniyorum.

Danica ona yer açmak için küçük yatakta beni yana kaydırduğında günlerden Salı'ydı. Gözlerini benden ayırmadan perdeyi etrafımıza kapatıyor ve bizi dayanıksız mahremiyetiyle koruyor.

Yatak bırakın ikimizi, benim için bile yeterince büyük değil ama umurumda değil. Onun bedeninin benimkine değmesini, sıcaklığını, teninin benimkine değmesini özlüyorum.

Etkisi anında uyarılmak oluyor, Danica'nın eğlencesine saklayamıyorum bile. Parmaklarını, ince yeşil hastane battaniyesinin altında çadır kuran zamansız ereksiyonumun etrafına sarıyor. "Birileri heyecanlanmış."

"Elimde değil." Danica sikime giden kanla oynarken inleyerek gülümsemeyi başarıyorum, parmakları ofisimde sıradan bir günmüş gibi sertliğimle alay ediyor.

Şimdi bile, vücudum kırılmış ve enerji seviyelerim rezervdeyken, hiçbir şey ona olan ihtiyacımdan daha parlak yanmıyor. Ricci deposundaki o soğuk sandalyeye bağlandığımda, onun dokunuşunu bir daha hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Rahatlama neredeyse elle tutulur gibi.

Omzumdaki şiddetli ağrıya rağmen onu sıkıca tutuyor, içime çekiyorum. Onu öyle korkusuz, koca bir orduya komuta ederken görmek, hayatımda daha önce hiç bu kadar seksi bir şey görmemişim! Kurtarılmamanın bu kadar tahrik edici olacağını kim bilebilirdi?

Vücudumun şu anda hayatta kalmak için birçok şeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ama onu bütünüyle yutmak için duyduğum ilkel dürtü diğer tüm ihtiyaçlarımla önüne geçiyor.

Danica beni umutsuzca öpüyor, ciğerlerimdeki havayı emerken kırık dudağımı çiğniyor, eli hâlâ sikimin üzerinde duruyor.

Bir hayvan gibi inliyorum. Sorusuna cevap vermek istiyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. Vücudumdaki tüm kan onun ellerinin altındaki sert ete aktı.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye nefes alıyor boynumda, beni kelimelerin tarif edemeyeceği şekilde etkiliyor. *Dio mio!*

Çok acı verici bir şekilde sertleştirdim. İçimdeki açlık yerini sadece onun teninin benimkine değmesine duyulan bir açlığa bırakmıştı. "Lütfen." Yalvarışım zar zor duyuluyordu.

Danica elini sikimden çekti. "Beni ne kadar istediğini göster bana." İkimiz de ne istediğini biliyoruz.

Çaresizliğime rağmen, görev beklediğimden daha zor. Alan kolaylıkla manevra yapmak için çok küçük, özellikle de sadece tek bir kolla, ama ödülün buna değeceğini biliyorum.

Sonunda, arkadan bağlanan aptal hastane elbisesinin altından sikimi çıkarmayı başarıyorum. Gururlu ve dik, hazır bir şekilde duruyor.

Danica ereksiyonumu iki elinin arasına alarak, "Ne kadar iyi bir çocuk," diye fısıldıyor. Beni önce yavaşça, sonra o kadar da yavaş olmayan bir şekilde avuçlarken tüylerim diken diken oluyor. "Benim için ne kadar sert olduğunu görmeye bayılıyorum..."

Homurdanıyorum, kelimelerim kasıklarımda oluşan hazzın coşkusunda kayboluyor. Gelmemin üzerinden iki haftadan fazla zaman geçti - hala onun içinde uyandığım o sabahtan beri, açık artırmadan sonraki sabahtan beri... her şeyin boka sardığı günden beri.

Ama artık o günü düşünmek istemiyorum. Önemli olan burada olmam ve Danica'nın iyi olması.

Bitirmeme izin vermiyor, tabii ki vermiyor. Kırık dökük halimde bile Kraliçem merhamet göstermiyor. Bu bir şekilde kendimi daha az kırılmış hissetmemi sağlıyor; bana her zamanki gibi davranıyor.

"Bu düşünceni unutma," diyor bana, yatalak halimde ancak hayal edebileceğim bir çeviklikle yataktan atlarken. Hastanenin floresan ışığında olabildiğince baştan çıkarıcı bir şekilde ayakkabılarını ve eşofmanını çıkarıp sadece poposunu çıplak bırakıyor. *Kahretsin, o mükemmel kıcı özlemişim.*

"Kımıldama bebeğim." Danica yatağa geri tırmanıyor, belimin iki yanına birer dizini yerleştiriyor. Omzuma dokunmamaya dikkat ederek kendini sikimin üzerine bırakıyor.

Tanrım, o kadar ıslak ki. Kraliçem ilk başta yavaşça sikime bastırırken dudaklarımdan çıkan ilkel bir çığlığı bastırmak için sertçe ısıriyorum.

Etrafımızdaki dünya yok oluyor; uzun zamandır bana acı veren ağrıyı bile hissetmiyorum, tek hissettiğim o. Şehvetten çılgına dönmüş ama (ilk kez) tamamen bilinçli bir halde, onun ve benim arzumun derinliklerinde kayboluyorum.

Danica gözlerimin içine bakarak, "İzinsiz gelmek yok," diye tıslıyor. Bu sözleri nasıl da özlemişim.

"Evet, Sahibe," diye inleyerek saçlarını dağınık topuzundan çözüyorum. Yüzünün etrafına çılgınca düşüyor.

"O kadar boştum ki..." Danica kalçalarını benimkilere doğru sallarken nefesi kesiliyor, yatak altımızda gıcırıyor. Biri her an o perdeyi açabilir! Ama Danica bunun onu yavaşlatmasına izin vermiyor. Bir mucize eseri dengesini koruyarak klitorisine uzanıyor ve kalçalarıyla birlikte onu şiddetle ovuyor.

Büyülenmiş gibiyim, Danica'nın özünde kaybolmuşum, tıpkı görüldüğüm ve hissettiğim vahşiler gibi bedenimi parçalıyor, onu ağlatana kadar beni beceriyor

Çaresiz bir fısıltıyla, gözlerimdeki yaşlarla gelmeme izin vermesi için yalvarıyordum.

Ve sonunda bana izin verdiğinde, onun içinde patlıyorum, son birkaç gündür bastırđđım her şey yorgun bedenimi parçalamakla tehdit eden güçlü bir dorukta serbest kalıyor.

Yüzünde göremesem de, etrafımda kenetlendiğinde bunu hissediyorum; Danica saniyeler sonra geliyor, sıvılarımız uzun bir dorukta karışıyor, tam ve güzel bir karmaşa.

En az benim kadar nefes nefese, başını kalbime yaslıyor ve ben de onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılıyorum, hâlâ içinde. Ben kalp atış hızımı düşürmeye çalışırken vücudu g ğs mle birlikte inip kalkıyor.

"Sakin beni bir daha terk etme," diye tehdit ediyor Danica neşeli bir ses tonuyla, tırnaklarını tembelce göğsümde gezdiriyor ve daha önce defalarca yaptığı gibi göğüs kollarımı çekiştiriyor.

Gülümseyerek başının yanından öpüyorum. "Hayır, hanımefendi. Asla."

"İşte benim iyi oğlum."

Sonsöz

İki Ay Sonra...

Sonsuza dek

DANICA...

D ante yeni kıyafetini benim için beceriksizce modelliyor ve ben neredeyse yataktan düşüyorum, kontrol edilemeyen kahkahalar içimi parçalıyor. Çok... *farklı!*

Neon yeşili bir şort ve tropik desenlerle süslü bir atletten oluşan bu şatafatlı takımın içinde onu görmek hem sevimli hem de komik.

"Gülünç görünüyorum," diye mırıldanıyor Dante, benim için arkasını dönerken kaslı kollarını uzatarak görüntüsünü tamamen sergiliyor. Şort kaslı vücuduna yapışıyor ve atletinin gürültülü desenleri her zamanki soğukkanlı tavrıyla çatışıyor. Yine de gülümsüyor, bu yüzden sadece huysuzmuş gibi davrandığını biliyorum.

"Evet bebeğim, kesinlikle öyle. Ama ben seviyorum." Ona bir öpücük veriyorum. "Şimdi bana Hawaii gömleğini göster."

"Hiç böyle kıyafetlerim olmadı," diye yakınıyor Dante, bu sabahki çılgınlığımızın ardından getirdiğimiz alışveriş poşetlerinden birinden parlak sarı gömleği çıkarırken. Gömlek ayçiçekleri ve ananasların canlı bir patlamasıydı, her zamanki karanlık ve bastırılmış gardırobundan çok farklıydı.

Dante'nin sahip olduğu hiçbir şey ada tatilimiz için uygun değildi ama Yunanistan'a varana kadar bunu fark etmemiştim. Daha kapının yarısında, en sevdiğim klasik tek parça elbisemi giymiş ve okyanusa açılmaya hazırdım. Bu sırada Dante kot pantolonu ve siyah tişörtüyle garip bir şekilde etrafta dolanıyordu - onun "plaj rahatlığı" fikri.

Ben de bir elbise giydim ve onu daha *uygun* bir kıyafet bulması için mağazaya sürükledim. Ne yazık ki burası küçük bir mağazaydı ve sınırlı ürün yelpazesinde onun bedenindeki bir erkeğe sunabilecekleri çok az şey vardı. Şimdi zavallı Dante, beni çok eğlendiren (ve onu dehşete düşüren) aşırı parlak renkli şort ve yelek çeşitleriyle yetinmek zorunda.

Hawai gömleğini giydiğinde kumaş geniş omuzlarına garip bir şekilde dökülüyor. Parlak sarı malzeme neredeyse göz kamaştırıcı ve çiçek baskısı saçmalık derecesinde neşeli. Yürüyen bir güneş ışığı gibi görünüyor ve kendimi tutamayıp yine kıkırdamaya başlıyorum. Dante'nin yüz ifadesi göz göze geldiğimizde yumuşuyor ve sonunda o da kahkahalara katılıyor, sesi derin ve gürültülü.

"Kim böyle şeyler giyer ki?" Dante aynada kendini inceleyerek soruyor.

Kolunun altına girerek ona yanlamasına sarılıyorum ve aynadaki yansımayı daha detaylı inceliyorum. Dante'ye hiç benzemiyor, belki de farklı bir Dante.

"Hayatları olan ve tatile çıkan insanlar," diye cevaplıyorum retorik sorusunu.

"Bu bana pek benzemiyor."

"Artık öyle. Bu bizim yeni hayatımız."

"Keşke temelli gidebilseydik. Toplanıp başka bir yere taşınmak. Herhangi bir yere. Bunu kaybetme riskini almak istemiyorum." Dante iç çekerek başımın üstünü öpüyor.

"Buradan ayrılamayız, sevgilim. Bunu sen de biliyorsun. Bu işten kimse sağ çıkamaz, bana hep söylersin. Ayrıca, ben ayrılmak istemiyorum. Burası benim evim. Ailem orada, arkadaşlarım. Onları riske atmak istemiyorum. Gidersek bunun asla bitmeyeceğini biliyorsun. Bu işi aileler arasında çözelim ve sonsuza dek barış yapalım."

"Fazla iyimsersin. Ama haklısın. Bu böyle devam edemez."

"Ayrıca, Luca'nın yanında olmamız gerekiyor. Rehabilitasyondan çıktığında zor zamanlar geçirecek."

"Cehenneme kadar yolu var, o-" Dante yumruklarını sıkıyor, yüzünde öfke parlıyor.

"Sahip olduğun tek şey o. Ona göz kulak olacağız." Elimi göğsüne koyarken sesim yatıştırıcı ve sabırlı.

"O bunu hak etmiyor."

"Hayır, ama yine de yapacağız. Annen de böyle isterdi."

Dante'nin yüzü yumuşuyor ve yumruklarını açıyor. "Beni seçerken gerçekten de kolay bir hayat seçmedin, değil mi?"

"Hayır, ama başka türlü olmasını da istemezdim, *Tesoro*."

"Sonsuza dek hizmetinizdeyim, Kraliçem." Dante elimi tutuyor ve her seferinde bir parmak olmak üzere öpüyor. "Sen nasıl istersen."

"Şey, şimdi sen söyleyince. İstedğim bir şey *var*..." Yüzüme bir sırtıma yayılıyor.

"Sakın söyleme."

"Bütün gün bunu yapmak için can atıyordum."

"Biliyorum. Yapma," diye tehdit ediyor ama ağzının kenarında bir gülümsemenin oluşmaya başladığını görebiliyorum.

"Beni durduramayacağını biliyorsun." Dilimi küstah bir çocuk gibi Dante'ye uzatarak onunla alay ediyorum.

Dante kızmış gibi yaparak iç geçiriyor. "Tamam. Yap işte. Bundan bahsetmeden buraya kadar gelebilmen beni etkiledi."

"Çünkü sen uyanmadan önce uykunda bunu sana fısıldadım. Pek çok kez." Muzaffer bir edayla gülümsüyorum.

Dante başını sallıyor, artık hiç çekinmeden gülümsüyor. "Sen kesinlikle deli bir kadınsın, bunu biliyorsun değil mi?"

"Ama yine de beni seviyorsun?"

Dante sadece gülüyor ve cevap vermiyor.

"Mutlu yıllar, bebeğim." Parmak uçlarımda duruyorum ve onu öpmek için kendime çekiyorum. Dudakları benimkini yansıtan bir açıklıkla dudaklarıma değdi ve içimde derinlerde yanan bir ateşi tutuşturdu. Dante'nin öpücüğünde bir şey vardı, vücudumun kilidini var olan başka hiçbir anahtara benzemeyen bir şekilde açıyordu.

"Sana kaç kere daha doğum günü kutlamadığımı söylemem gerekiyor?" Sonunda ayrıldığımızda Dante fısıldıyor, hala beni yakın tutuyor.

"Her zaman. Yine de bu geziye geldin, değil mi?"

"Çok ikna ediciydin. Yine de beni Yunanistan'a kadar sürüklemene izin verdiğime inanamıyorum."

"Yine de çok güzel. Şunlara bir bak." Etrafımızdaki muhteşem odayı, güzel palmyeleri ve balayı süitimizin balkonunun geniş kapılarından görünen okyanus manzarasını işaret ediyorum. Hiçbir masraftan kaçınılmamıştı, Fera tarzı.

"Tabii, manzara fena değil," diye itiraf ediyor Dante, beni hızlı bir öpücük için daha kendine çekerek. "İsrar ettiğin için teşekkür ederim."

Israr etmekten fazlasını yaptım, ona söylemeden önce uçuş ve konaklama rezervasyonlarını yaptırdım. Hastanedeki o cehennem gibi iki haftalık dönemden sonra, Dante yavaş yavaş iyileşirken takip eden günlerin bulanıklığı, buna ihtiyacımız vardı, bunu *hak etmiştik*.

"Doğum günün için sana iki şey aldım..." Göz kırpıyorum. "Danica!" diye azarlıyor.

"Biliyorum, biliyorum. Hediye almayacağıma söz vermiştim. Ama güven bana, bunu seveceksin. Birini eve götürmek can sıkıcı olacak ama diğeri... Hmm..." Dante daha fazla itiraz edemedi hediyeleri almak için yatak odasına doğru gözden kayboluyorum.

Döndüğümde, balkon kapısının yanındaki büyük deri koltuğa oturmuş, dikkatle beni izliyordu.

"İlk olarak, Zen koleksiyonunuz için." Arkamdan küçük, zarif bir bonsai ağacı çıkarıp ona uzatıyorum. "Bahçeyle uğraşmayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Dante gülümsüyor. "Öfkem yüzünden mi?"

"Öyle bir şey demiyorum. Ama yerde o küçük Zen bahçesi taşlarını bulmayı bırakmak istiyorum, tamam mı?" Sesim şakacı, sonundaki göz kırpma sadece takıldığımı bilmesini sağlıyor.

"Yeterince makul. Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin."

"Ve sonra, bu var..." Diğer elimi arkamdan çıkarıp A4 boyutundaki siyah metal çantayı ona uzatıyorum. Üzerinde ne bir yazı ne de içindekilere dair bir işaret var, sadece tepesinde basit bir altın fiyonk var.

"Nedir bu?" Dante, meraklı bir insan olmadığı konusundaki ısrarına rağmen, içine bakmak için hemen kapağı açarak soruyor.

"Bunu bir keresinde sen istemiştin, hatırladın mı?" Ne olduğunu anladığında gülümsüyorum, yüzü anında aydınlanıyor.

"Bunu düşüneceğini söylemiştin." Dante gerçekten şaşırdı. Ve tahrik olmuş -yeni gündelik pantolonunda oluşan çadırdan anlayabiliyorum.

"Bunu düşündüm." Yaramazca sırtıyorum. "Artık omzun neredeyse iyileştiğine göre, sanırım biraz daha eğlenebiliriz."

"Ciddi misin? Nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir."

"Ne dilediğine dikkat et, sevgilim." Elimini ereksiyonunun üzerinde gezdirerek sırtıyorum.

Dante usulca inliyor. "Bunu *çok* istiyorum," diye itiraf ediyor, dokunuşumun altında sıcak bir bıçağın altındaki tereyağı gibi erirken sızlanıyor.

"Anlayabiliyorum." Çıkıntısına hafifçe vuruyorum ve Dante homurdanarak eğiliyor, mahrem yerlerini korumacı bir şekilde tutuyor.

"Beni çok mutlu ediyorsun," diyor aceleyle aldığı nefesler arasında, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışırken.

"Peki, şu anda ne yapıyorsun? Yeni oyuncaklarını denemek ister misin?" Sabır hiçbir zaman benim erdemim olmadı.

Dante'nin düşünmek için zamana ihtiyacı yok, cevabı hemen geliyor. "Bugün benim doğum günüm, değil mi? Daha iyi bir hediye düşünemiyorum."

"Şimdi de hediye mi istiyorsun?" Gülüyorum. "Yeterince adil." Onu dudaklarından tatlı tatlı öpüyorum - katı öğretmen dizginleri ele almadan önceki son tatlılık damlası.

Kutuyu ondan alıyorum ve diz çökmesini emrediyorum. İyi bir çocuk gibi, Dante itaatkâr bir şekilde önümde eğiliyor ve vücudunu bana komuta etmem için teslim ediyor.

Oyun zamanı!

Arzular

DANTE...

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, her an göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Beklenti beni öldürüyor ama Danica acele etmiyor.

Aletim acı verici bir şekilde sertleşti ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Uzuvarım yatağın köşelerine yayılmış, onları tutan kelepçeler tarafından kısıtlanmış durumda. Çıplak ve açıkta, Kraliçemin vücuduma ne yapmak isterse yapmasına hazırım. Ve istediği şey zevk, *benim* zevkim.

Tam donanımlı oyun odaları kiralayan bir ada kink oteli bulmak için Danica'ya güvenin. Paranın satın alabileceği şeyler...

Ama hediyeyi kendisi almıştı. Bunu hiç beklemiyordum.

Dışarıdaki okyanus, tamamen çekilmiş panjurlardan akan hafif tuzlu bir esintiye indirgenerek büyük odayı bir zindana dönüştürüyor. Mükemmel şekilde kısılmış ortam aydınlatması mekânı aydınlatıyor ve çıplak bedenimi Sahibime mütevazı bir sunu olarak aydınlatıyor.

Danica yatağın yanında duruyor, kalın lastik çizmelerini ve tam da bu an için getirdiği deri korse ve külot takımını giymiş. *Tanrım, büyüleyici görünüyor. Benim küçük şeytan kadını.*

"Güvenli kelimelerini biliyorsun, değil mi?" diye soruyor, her zamanki gibi, ikimizi de resmen oyun moduna geçirerek. Bu soru her zaman zihnime kendini bırakma, yarattığımız güvenli alanda süzülme izni veriyor.

"Evet, hanımefendi. Yatak başlığına iki kez vurun..."

"Aferin oğlum." Bana o milyon dolarlık gülümsemesini gösteriyor ve muhtaç horozumu sert bir sıkma ile ödüllendiriyor. Övgüsü ve dokunuşunun birleşimi beni arzuyla çılgına çeviriyor!

İnliyorum - odanın içinde yankılanan yüksek, ilkel bir ses

-Kalçalarımı kavrayışına doğru eğmeye çalışırken, dokunulmak için çaresizdim. Ama beni daha fazlasını ister halde bırakıyor ve çok geçmeden çekip gidiyor. *Fanculo!*

"Yavaş başlayacağız..."

Danica asanın düğmesine basıyor ve odayı hafif bir vızıltı sesi dolduruyor - akan elektriğin yumuşak uğultusu. Çok büyük bir cihaz değil; biraz elektrikli diş fırçasına benziyor (belki sapı daha kalın).

Yanındaki masada bir dizi elektrot aparatı hazır duruyor ama şimdilik tek *ihtiyacı* olan Danica'nın elleri - iletken o.

Küçük bir metal plaka korsesinin ön tarafına sıkıştırılarak derisine karşı yerinde tutulur; diğer taraf deri bir kılıf içinde kalçasına bağlanır ve duvara takılır. Adımları dikkatlice uyguluyor ve güvenli bir şekilde kurduğundan emin oluyor.

"Nasıl bir his?" Danica farklı bir şey görüp görmediğini anlamak için ellerini gözlerine götürürken soruyorum. Ama her zamanki gibi normal görünüyorlar, sadece eller. Yine de vücudundan akan elektrikle ilgili normal bir şey yok.

"Bu *benim* sormam gereken soru, değil mi?" Gülümsüyor, büyük bir deneye başlamak üzere olan çılgın bir bilim insanı gibi parmaklarını havada döndürüyor ve bir bakıma öyle de. "Hazır mısın, sevgilim?"

"Dokun bana, lütfen." Beni ateşlemesini istiyorum.

Elektro-stimülasyonu her zaman merak etmişimdir, özellikle de piyasada bu kadar çok yeni ve zarif seçenek varken; oynanacak bu kadar çok eklenti varken. Ama şimdiye kadar güvенеbileceğim kimse yoktu. Danica'ya sadece bedenimle değil, zihnimle de tamamen güveniyorum.

Menekşe asa en düşük ayarda; Danica emin olmak için tekrar kontrol ediyor. Bu kadar basit bir cihaz ama yine de bir olasılıklar dünyası, özellikle de onu iletkene dönüştüren vücut temas kablosuyla.

Sinir bozucu ama sakinim, hazırım. Danica'nın tüm talimatları okuduğunu, hatta eğitimleri izlediğini biliyorum. Hatta bana söylediğine göre etkisini ölçmek için daha önce kendi üzerinde bile denemiş ama bu onun vibe'ı değil, en azından zevk için değil. Öte yandan bana işkence etmek için kullanmak? Bunun arkasında durabilir.

Nasıl bir his olduğunu bilmek için çaresizim. Aletim neredeyse damlıyor ve Danica henüz bana dokunmadı bile.

Elini yavaşça üst koluma yaklaştırmadan önce derin bir nefes alıyor, parmaklarını hiç dokunmadan tenimin üzerinde gezdiriyor, sadece hızlı bir fiske.

Kıvılcımlar, gerçek kıvılcımlar, keskin bir ısırik derime saplanırken çatırdıyor. Neredeyse gıdıklanıyor. Kalbim daha hızlı atıyor ama bu donmuş nefeslerimi düzenlemeye yardımcı olmuyor.

Tıpkı eğitimde olduğu gibi, Danica elini kolumda gezdiriyor, bana asla dokunmuyor, tenimle onunki arasında elektriğin vücudumda kıvılcım çıkarması için küçük bir boşluk bırakıyor.

"Hissedebiliyor musun?" diye soruyor, parmağını kısa bir süre meme ucumun üzerinde tutuyor.

Akım keskin bir ısırikla içimi kesiyor.

Nefesim kesiliyor. "Harika hissettiriyor." Gerçekten de öyle.

Cihazı kapatıyor ve yoğunluğu biraz artırıyor. Tekrar açtığında, işlerin ciddileşmek üzere olduğunu anlıyorum.

Danica parmak ucunu, sadece işaret parmağını ayağımın üzerinde gezdirirken bacağım seğiriyor. Ayak başparmağıma dokunuyor, sonra ayağımın üst kısmına, ayak bileğime, sağ bacağıma, dizime, uyluğuma doğru bir yol izleyen küçük dokunuşlar...

Aman Tanrım! Parmağını iç uyluğuma dokundurduğunda nefesimi tutuyorum. Acıtıyor. Sadece keskin, hızlı bir bıçak darbesi. *Çok yaklaştı.* Beklenti boğazımda düğümleniyor, neredeyse beni boğacak.

Ve sonra oldu. Danica parmağını ereksiyon halindeki penisime dokundurunca çığlık atıyorum. Elektriğin keskin sarsıntısı derimi çimdikliyor. Yanıyor! Ama parmağı uzaklaşır uzaklaşmaz, tekrar orada olmasını istiyorum. Yanık sonrası bağımlılık yapıyor. Neredeyse dövme yaptırmak gibi ama aynı zamanda onun gibi bir şey değil.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Danica yüzümdeki ifadeleri inceleyerek cıvıldıyor. Onun için her şeyin ortaya çıkmasına izin veriyorum. Eskiden yaptığım gibi hiçbir şeyi saklamıyorum. Vücudumu bir kitap gibi okuyor, elektrikli parmağıyla sertliğimin ucuna uzanıyor. Cevap vermiyorum, sadece yüksek sesle inliyorum.

hassas cildin tutuşurken.

"Bak benim için nasıl seğiriyor ve kıvranıyorsun, ne kadar güçsüzsün." Dudaklarından şeytani bir kıkırtı kaçıyor ama güvende olduğumu biliyorum.

"Acıyor mu?"

"Biraz daha!" Danica taşaklarıma uzanırken kendi kaderimi mühürleyerek talep ediyorum.

SIKTIR!

Yere uzanmamış olsaydım şok ayaklarımı yerden kesecekti. İnanılmaz şok göğsümdeki rüzgârı alıp götürürken tüm vücudum sarsılıyor.

Danica nefesimi tutmam için bana bir an veriyor, önünde gelişen tepkilerin tadını çıkarıyor. O küçük ellerde, o minyon bedende çok fazla güç var. Eğer isterse, beni şu anda bitirebilir ve ben güçsüz kalırım. Bana istediğini yapabilir, rızam olsun ya da olmasın, ama yapmayacağını biliyorum. Yine de *yapabileceği* düşüncesi inanılmaz derecede tahrik edici.

"Sakin izinsiz boşalayım deme evlat." Dört parmağıyla sikime vuruyor. Daha geniş yüzey alanı hissi tenime yayıyor ve keskin bir sarsıntıyla etime çarpıyor. Tek parmak kadar acı vermiyor ama tokadın kendisi yine de acıtıyor.

İlkel bir maymun gibi kükrüyorum, uzun zamandır içimde tuttuğum her şeyi dışarı çıkarırken kükrüyorum. Tüm öfke, tüm incinme, acı, güçlü olan olmak zorunda kaldığım tüm zamanlar, korku gösterme, Danica günahları için vücudumu cezalandırırken, her seferinde bir şokla vücudumdan temizliyorum.

Danica işaret parmağıyla başparmağı arasında bir meme ucuna dokunuyor ve seslerim daha önce kendime hiç izin vermediğim kadar yükseliyor. Kafesteki bir canavar gibi, açıkta kalan vücudumun her tarafına küçük şoklar verirken ben de uzuvlarımın etrafındaki kısıtlamaları çekiştiriyorum.

Danica bir an için geri çekiliyor, asanın yoğunluk ayarını artırdığı için bu erteleme geçici oluyor. Bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. *Yap hadi.*

Danica bir saniye bile düşünmeden doğrudan sikime yöneliyor ve tüm vücudum acı içinde patlıyor. Yanıyorum! Sanki bir bıçak derimi kesiyormuş gibi hissediyorum. Acı, nabzıyla birlikte tüm zihnimi boşaltıyor, gerçekliğimin etrafındaki duvarları sadece Danica'ya, sadece elektriğe, acıya, tehlikeli zevkin karıncalanmasına kapatıyor...

Homurdanıyorum, ona sınırdaki olduğumu, boşalmaya çok yakın olduğumu anlatacak kelimeleri bulamıyorum. Acı neredeyse dayanılmaz, ama serbest bırakma ihtiyacım kadar dayanılmaz değil.

"O kadar hızlı değil, bebeğim." Vücudumu ve işaretlerini biliyor. "O döl için başka planlarım var." Beni acıdan unutulmaya iten bir hareketle sikimin ucunu çimdikliyor. *Oh Tanrım.*

Sonra Danica cihazı kapatıyor, parmakları bir anda yine sadece parmak oluyor.

Sırıttıyor. "Şimdi kendim için küçük bir hediye..."

Hediyeler

DANICA...

Onu dikkatle izlerken, Dante'nin bir dakikalığına sakinleşmesine izin verdim. Belli ki buna ihtiyacı var.

Ayak bileklerini ve el bileklerini çözdüğümde, gevşek bir şekilde yatağa düşüyorlar. Aleti hala seğiriyor, orgazma çok yakın, ama büyük anından hemen önce tatminsiz bırakılmış.

Böyle ne kadar güzel görünüyor, güzel bir karmaşa - *benim* güzel karmaşam. Sevgiyle Dante'nin yanağını okşuyorum ve o içgüdüsel olarak irkiliyor, elektrik bekliyor. Ama tenimde artık elektrik yok.

Sevgili oğlum yeniden düzenli bir tempoda nefes almayı öğrenirken, bavulumdan bir kutu alıyorum, daha küçük bir tane. Zaten açıktı. Nasıl bir şey olduğunu görmek için daha önce denemiştim. *Tam da* umduğum gibi çalışmıştı.

Yatağa tırmanmadan önce kayganlaştırıcıyı Dante'nin yanına atıyorum, o huşu dolu gözlerle bana bakarken aç Şövalyemin üzerinde duruyorum. Ben üzerimdeki az sayıdaki giysiyi çıkarıp atarken bakışlarını üzerimden ayırmıyor ve sonunda göğüslerimi dar sınırlarından kurtarıyor. Belimin üzerinden hafifçe sarkarak vücuduma yaslanıyorlar

-Tam da ait oldukları yerde.

Dante hâlâ ikinci kutuda ne olduğunu bilmiyor. Göz temasını kesmeden içindekileri çıkarıp kutuyu yatağın üzerine bırakıyorum. Yeterince ıslak olup olmadığını anlamak için parmaklarımı yavaşça amıma sokuyorum.

-Ben.

Dante'nin bakışlarını fidye olarak tutarken, pahalı silikon titreşimli dildonun kısa ucunu, ön kısmı kendi horozum gibi öne çıkana kadar kendi içime kaydırıyorum. Üstteki yivli kısım klitorisime mükemmel bir şekilde oturuyor. Özel külotu dikkatlice yapay penisin üzerine kaydırıyorum, her şeyi yerimde tutmak için vücuduma yaslıyorum - tıpkı pratik yaptığım gibi.

Yeni keşfettiğim güçle Dante'nin üzerinde durup yeni mor sikime hayran kalmasına izin veriyorum. Genelde ona taktığımdan daha büyük ama onunkinden daha büyük değil.

"Beğendin mi?" Ona bakarak soruyorum.

"Muhteşem görünüyorsun." Bana şaşkınlıkla bakıyor, sanki dünyadaki tek insan benmişim gibi. Bu beni cesur ve güçlü hissettiriyor.

"Ve kıcını unutulana kadar dövmek ne kadar muhteşem görünecek?"

"Lütfen..." Dante neredeyse inliyor, kendi siki hala hazır ve serbest bırakmaya yakın.

Üzerine diz çöküp yeni aletimi yüzüne doğru indirdim. "Neden bunu benim için ıslatarak başlamıyorsun, sevgilim?"

Kalçalarımı ileri doğru itip yüzünü sikerken, Dante neredeyse boğulacakmış gibi kalçalarımı ağzına alıyor.

"Yavaşça," diye ısrar ediyorum, Dante'nin saçını çekip yüzünü hareket ettiriyorum.

Başını sallıyor, bir strapon dan çok daha fazla fazlası olan 7 inçlik straponu emiyor.

"İşte böyle, çok iyi bir çocuk." Başının üstünü öpüyorum, sonra yüzünü sikimden çekiyorum ve nefes nefese kalırken onu derinden, özensizce öpüyorum. "Buraya gel," diye emrediyorum ve Dante kıcı yatağın kenarına gelene kadar vücudunu yatakta kaydırıyor. Onu rahat ettirmek için altına bir yastık koyuyorum.

Güç duruşuna geçerek kalçalarının arasında duruyorum ve sikimi onunkinin yanına koyuyorum. İkisini birbirine sürtüyorum, Dante'nin yeniden tam sertliğe ulaştığını hissediyorum.

"Hadi seni ısıtalım, sevgilim."

Soğuk kayganlaştırıcı deliğine değdiğinde Dante'nin nefesi kesiliyor, onu hazırlamak ve germek için parmağımı kıcına soktuğumda daha da fazla. Sonra iki parmağımı. Onları oynatıyorum, prostatının etrafındaki sinir uçlarına giden yolu buluyorum ve parmaklarımın sadece bir hareketiyle onları harekete geçiriyorum.

Böyle inlemesine, dokunuşumla yatağın içinde erimesine bayılıyorum.

"Hazır mısın, bebeğim? Sikimi almaya hazır mısın?" Mor penisin ucunu deliğine dayıyorum, cümlemi baştan çıkarıcı bir şekilde kurarken beklentinin içine batmasına izin veriyorum.

"Becer beni, lütfen. Ben hazırım."

Böylesine güçlü bir adamın benim dokunuşum için bu kadar çaresiz olduğunu görmenin büyüleyici bir yanı var, asla bıkmayacağım bir şey.

Dante'nin bacaklarını göğsüne doğru itiyorum, kalçasını havaya kaldırıyorum, böylece straponumu yavaşça, dikkatlice içine sokabiliyorum.

"Rahatla, sevgilim. Sadece nefes al," bu noktaya geldiğimizde her zaman anında unuttuğu tüm adımlarda ona koçluk yapıyorum.

Dante derin bir nefes alır, kaslarını gevşetir.

"İşte böyle, bak bana ne kadar zarif bir şekilde açılıyorsun. Hepsini alacak mısın?" Cesaretlendirici bir şekilde, neredeyse patronluk taslarcasına cıvıldıyorum.

Dante başını sallıyor, ben sonuna kadar iterken yüksek sesle inliyor. Bir süre öylece, kıpırdamadan duruyoruz.

Ben uzaktan kumandaya uzanıp dildoyu bir vibratöre dönüştürerek ikimizin de içinde ve klitorisimin üzerinde titreştirirken, bacaklarını kalçalarımın etrafına, arkama kilitliyor, beni kendisine doğru tutuyor. Aynı anda inliyoruz.

"Şimdi beni dikkatle dinle, sevgili oğlum." Eğilip fısıldıyorum. "Şimdi şöyle olacak. Seni anlamsızca becereceğim ve sen de iyi bir çocuk gibi göğüslerimin üzerine boşalacaksın, anlaşıldı mı?"

"Tanrım," diye inliyor Dante, siki sadece bu öneriyle bile zıplıyor. Kendini tekrar toparlamadan önce dudaklarından güzel bir şaşkınlık ifadesi dökülür. "Evet, hanımefendi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sırıtarak, kıkırda sadece ucu kalana kadar yavaşça çekiyorum. Daha fazla yağlama zamanı. Dante'nin kalçalarına tutunarak tekrar içeri itiyorum, sonuna kadar, içinde titreşerek.

Klitorisimdeki uyarılma çok güçlü, tıpkı içimdeki titreşim gibi. Dante'nin içine her geri dalışımda, klitorisime daha sert baskı yapıyor, vücuduma zevk uğultusu yayıyor.

Dayanamıyor; çok uzun süredir sınırdadır. "Yapamam. Lütfen..." Dante ağlıyor, döllerinin üzerine fışkırmasını engellemek için kendini sıkıyor.

Eğiliyorum, göğüslerimi onun sikinin etrafına bastırıyorum, yavaşça aşağı yukarı sürüyorum. "İznin var aşkım. Benim için gel. Son damlasına kadar içmeme izin ver."

Ellerimi boğazına sarıyorum, içine sokmaya devam ederken tüm gücümle sıkıyorum. Dante nefes nefese kalıyor ama ben dayanıyorum, onu boğuyorum, dakikalar sonra yüksek sesle haykırana kadar ona biniyorum, göğsümün her tarafına spermini bırakırken İtalyanca küfür ediyor.

Kalçalarımın arasındaki orgazm hızla artıyor ve aşırı uyarılma çılgınlıkları arasında onu becermeye devam ediyorum, vücudum onun üzerinde zevk içinde kıvrılana kadar ona biniyorum, orgazm damarlarımdan geçerken cildim yanıyor.

Zevk dalgası dalga dalga üzerime çöküyor. İkimiz de devam edemeyecek kadar hassaslaştığımız için dildoyu kapatmak için uzaktan kumandayı bulmaya çalışıyorum.

Sonunda titreşimi duruyor ve dikkatlice çekiyorum, Dante'nin kollarına yığılıyorum, nefesimizi yakalamaya çalışırken vücutlarımız birlikte yukarı ve aşağı sallanıyor.

Memnun bir şekilde parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve gözlerimi kapatırken elini tutuyorum.

"Mutlu yıllar bebeğim," diyorum ama Dante henüz konuşamıyor, parmaklarım en sevdiğim ses olan kalp atışlarının ritmiyle göğsüne vururken beni kendine yakın tutuyor.

Doyumsuz

DANTE...

"Bu **tam** bir işkence," diye yakınıyorum Danica'ya, çıplak bedenini kendime yaklaştırmak. İhtiyacım olan tek battaniye onun teni; muhteşem doğum günü hediyesi sürprizinden sonra henüz giyinmedik bile. Kıyafet eksikliğini umursadığımdan değil, bana aldırıldığı saçma sapan kıyafetlerden daha iyi olduğu kesin.

"Bu mu? Bugün taşaklarına elektrik şoku verdim ve sen *bunun* işkence olduğunu mu düşünüyorsun? Daha ikinci bölümdeyiz." Danica şakacı bir şekilde bana yastıkla vurarak gülüyor.

"Bakım sonrasının beni rahatlatacağını sanıyordum. *Parks & Rec*'in yatıştırıcı hiçbir yanı yok, üzgünüm." Danica'nın sinirlendiğinde hep yaptığı gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup dudaklarımdan yalandan bir of çekiyorum.

"Seni aptal adam, bize daha fazla atıştırmalık getirmelisin!" Danica içtenlikle gülüyor, başını kolumun çukuruna sokuyor. "Ve daha fazla su. Su içmek önemlidir."

"*Benim* doğum günüm olmasına ne oldu? Hizmet alanın *ben* olmam gerekmiyor *muydu*?"

"Yeterince hizmet almadın mı? Ayrıca, doğum günü kutlamadığını sanıyordum."

"Peki, tamam. Eğer hep böyle olacaksa, belki yeniden düşünürüm," diye takılıyorum ve Danica'yı öpmek için kendime çekiyorum.

Dalgın bir şekilde parmağımı kolunda oluşan sivri yara izinin üzerinde gezdiriyorum, o depo pususunun olduğu gece aldığı yara izi. Orada olmasından, bu izi taşımasından, birinin Danica'ma elini sürmeye cüret etmesinden nefret ediyorum. Ama aynı zamanda, benim için geldiğini, benim için hayatını riske atacak kadar önemseydiğini hatırlatan bu kalıcı iz üzerinde parmaklarımı gezdirmeyi seviyorum.

Dudaklarımı onun kırık derisine bastırıp yumuşak bir öpücükle tutuyorum.

Umarım bu destan artık geride kalmıştır. Don Ricci, oğlunun başka bir Don'u kaçıracak yaptığı saygısızlık için bizzat özür diledi ve onu gereken şekilde cezalandıracağına söz verdi ve aileler arasında bir kez daha ateşkes önerdi. Hiçbir fikri olmadığını söylüyor ve öz kardeşimin benden sakladıklarını düşününce ona inanabilirim. Her ihtimale karşı, Emilio'dan biz uzaktayken evdeki güvenliğimizi artırmasını istedim.

Ben iyileşirken Emilio'nun işleri biraz idare etmesi çok iyi oldu. Vücudumun olduğu kadar beynimin de molaya ihtiyacı vardı. Çok uzun zamandır otomatik pilottaydım, günleri, haftaları, yılları sonsuz ve boşmuş gibi geçiriyordum.

Ama Danica'yla geçirmek varken hayatımı daha fazla boşa harcamak istemiyorum. Bana ayağa kalkmam ve devam etmem için bir sebep veriyor. Birlikte ne kadar zaman geçirirsek geçirelim, bir sonraki adımda ne yapacağını hâlâ kestiremiyorum ve en heyecan verici şey de bu. Kim derdi ki 43 yaşında keşfedecek bu kadar çok ilkim olacak? *Artık 44 yaşındasın*, kendime hatırlatıyorum.

"Gelecek yılki doğum gününde sana ne alacağımı şimdiden biliyorum." Danica sanki hiç acımıyormuş gibi göğüs kıllarımı çekiştirirken muzipçe sırıtıyor. Ama bu his hoşuma gidiyor. "Ve sana söylemeyeceğim, o yüzden sorma bile," diye hızla ekliyor.

"Beni bütün bir yıl bekletecek misin? Seni zalim kadın." "Kraliçen olduğumu sanıyordum?"

"Öylesin. Benim kötü kraliçem." Yoldan çekilemeyecek kadar hızlı bir şekilde üzerine atladım, onu gıdıklarken vücudunu altıma aldım. Danica kıpırdanıyor, o kadar çok gülüyor ki nefes almakta zorlanıyor.

Ama hemen üstünlüğü ele geçiriyor, uyuyan sikimi tutuyor ve bana emirler yağdırıyor. "Bana daha kötülerini de söylendi."

Ellerimi havaya kaldırarak teslim oluyorum ve sırt üstü yuvarlanıyorum. Ama o bırakmıyor, hayır.

"Seni başka türlü istemezdim. Sen mükemmelsin." Burnundan öpüyorum.

Bir an öylece uzanıyoruz, eli yarı uyur haldeki sikimle bir köpeği okşar gibi tembelce oynuyor. Buradan başka olmak zorunda olduğum, olmayı tercih edeceğim hiçbir yer yok.

Etrafımdaki her şey hafif, neredeyse esintili geliyor -sadece sıcaklık değil, omuzlarımdaki gerginlik, boğazımın arkasındaki baskı... Bu beklenmedik memnuniyet hali karnımı ısıtıyor.

Danica hayatıma nasıl da zahmetsizce girdi, tamamen farklı dünyalarımızı sanki hep iç içe geçmeleri gerekiyormuş gibi birleştirdi, iki yapboz parçası sonunda birbirine kenetlendi. Ona uymak için kendimi değiştirmem, bir sonraki hamlemi ona uygun hale getirmek için fazla düşünmem gerekmiyordu - sadece olabilirdim ve tam da olmam gereken kişiydim.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum saçlarına, kokusunu içime çekerek.

Beklenmedik itirafım ikimizi de şaşırtıyor. Ama pişman değilim.

Danica dirseklerinin üzerinde doğrulup bana dikkatle bakıyor. Bir an dalgın bir halde gözlerimde bulduğunu bildiğim samimiyeti arıyor.

Neredeyse utangaç bir şekilde gülümsüyorum, bu anda kendimi onun önünde yatağa çıplak ve bağlı bir şekilde yayıldığımdan daha savunmasız hissediyorum.

Gülümserken yanağıma şefkatle dokunuyor ve bunu bana sözleriyle olduğu kadar gözleriyle de söylüyor: "Sevgili *Tesoro*, ben de seni seviyorum."

Duygu seline kapılmış bir halde onu derinden öpüyorum, alt dudağını nazikçe ısırırken yüzünü iki elimin arasına alıyorum.

"Bir sürü doğum günü hediyesi. Ne kadar şanslıyım?"

"Bir tane daha ister misin?" Danica parmaklarını ucunda gezdirip uzun kırmızı tırnaklarını dikkatle derinin üzerinde gezdirirken artık pek de yumuşak olmayan sikim dikkat kesiliyor.

"Doymak bilmiyorsun, kadın!" Bu bir suçlamadan çok gerçeğin ifadesidir.

"Bu bir evet mi?"

"Tanrım, evet. Lütfen, bayan."

Danica keskin bir çiviye şaftımın, taşaklarımın üzerinde gezdiriyor ve ben nefesimi tutuyorum. Yaramazca gülümseyerek yatağın başucundaki kayganlaştırıcıya uzanıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm, bebeğim..."

Hem acı verici hem de inanılmaz derecede tahrik edici bir hareketle sikimi parmaklarının arasına sıkıştırırken içimden yüksek bir homurtu çıkıyor. *Bunu nasıl yapıyor?*

"Hmm, denemek istediğim bir şey var. Bekle, telefonumu alayım. Bir yere bir ekran görüntüsü kaydettim." Danica cevap beklemeden yataktan atlıyor, her zamanki gibi kararlı.

"Daha fazla *Parks & Rec* olmadığı sürece," diye arkasından sesleniyorum, diğer odadaki Danica'dan sinirli bir homurtu çıkarıyorum.

Gülümseyerek ellerimi yastık gibi başımın arkasına koyup arkama yaslanıyorum ve Kraliçemin aklında ne tür bir ikram ya da işkence varsa onunla dönmesini bekliyorum.

Belki de doğum günlerini sevmeyi öğrenebilirim.

###

Daha fazla Danica & Dante içeriği mi istiyorsunuz? 3. Kitabı ([Valentine for Dante](#)) okuyun veya [mkaynoir.com/newsletter](#) adresinden aylık bültenime katılarak ücretsiz

Domme vs Don kısa filminin kilidini açın

M Kay Noir'dan daha fazlası

Dante için Sevgililer Günü

Kraliçeler ve Şövalyeler #03

Arzu ve görev arasında kaldım, donup kaldım.

Danica ve ben birlikte çok mutluyduk.

Peki, neden şimdi? Neden buradasın?

Bunun sonu iyi

bitmeyecek... Bunu

isteyemem.

İstememeliyim.

Ama ben

biliyorum.

Daha fazla bilgi ve bağlantı için mkaynoir.com/dante

Teşekkür ederim

Kitabımı okuduğunuz için *teşekkür ederim*.

Eğer beğendiyseniz, lütfen bir dakikanızı ayırıp favori perakendecinizde bana bir **yorum** bırakmaz mısınız? Bu, benzer düşünen daha fazla insanın bu çok niş içeriği bulmasına yardımcı olur.

Bu tarzda daha fazla hikâye mi istiyorsunuz? O zaman okumaya devam edin...

Bonus içerikler ve yeni çıkan kitaplar için [bültenime](#) katılın veya beni [BookBub](#)'da takip edin.

Kay.

Yazar Hakkında

M Kay Noir, arzu anlarına takıntılı bir queer romantizm yazarı ve gazetecidir. Hikâyelerinin çoğu, genellikle kendilerinin en büyük düşmanı olan nevrotik karakterlerin yer aldığı sapkın, queer dostu, çok eşli girişimlerdir. Eğer geleneksel cinsiyet rollerine veya güç dinamiklerine saygı bekliyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız.

Kay, 15 yılı aşkın süredir fanfikten hayalet yazarlığa ve nihayet kendi hikâyelerine kadar buharlı anlar kaleme alıyor. Günlük işi de farklı türde olsa da çok fazla yazmayı içeriyor - çoğunlukla sürdürülebilirlik şeyleri. Yazmadığı (ya da okumadığı) zamanlarda, kocasına bir gün batımı daha izletmekten ve canlı müzik konserleri izlemekten hoşlanıyor.

****Uzun versiyon için mkaynoir.com 'bakınız.**

İçindekiler

Kitap Çalma Listesi

1. Katliam
2. İş Dünyası
3. Diz çok.
4. Kontrollü
5. Kardeşim
6. Okullu
7. Bakım Sonrası
8. Hizmet
9. Baştan Çıkarma
10. Sızmış
11. Patlama
12. Çift Taraflı
13. Blindsided
14. Yalancılar
15. İtirafılar
16. Kayıp
17. Hazırlık
18. Saldırı
19. Koruyucu
20. Kraliçe
21. Aftermath
22. -
- Yeniden
- Canlanma
- Sonsözü
23. Sonsuza dek
24. Arzular
25. Hediyeler
26. Doyumsuz
- More by M Kay Noir
- Yazar Hakkında

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

